

Nàng Phi Yêu Tiên Của Tà Hoàng

Contents

Nàng Phi Yêu Tiên Của Tà Hoàng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	29
8. Chương 8	34
9. Chương 9	38
10. Chương 10	44
11. Chương 11	48
12. Chương 12	55
13. Chương 13	59
14. Chương 14	64
15. Chương 15	67
16. Chương 16	72
17. Chương 17	75
18. Chương 18	80
19. Chương 19	83
20. Chương 20	88

Nàng Phi Yêu Tiên Của Tà Hoàng

Giới thiệu

Một người là cái nữ nhân yêu tiên như mạng, nữ phần nam trang giả thành thái giám, cùng hấn xuy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-phi-yeu-tien-cua-ta-hoang>

1. Chương 1

Theo cổng Nam Định là sẽ vào thẳng hoàng cung, cung Thiên Phổ nối liền với cánh cổng đến Định Thiên cung, trong cung tráng lệ, nguy nga và có chút bí hiểm. Phía Bắc cung được ngăn cách bởi hậu cung được phân chia một cách trật tự, ở phía đông cung Định Thiên là Văn Đức điện, phía Tây chính là Vũ Tu Điện. Một giọng nói buồn bực, trầm thấp của nam tử vang lên từ phía sau cánh cửa theo hướng Kính sự phòng truyền đến, trên người nam tử là chất liệu may mặc tốt nhất đang lo lắng chạy tới.

“Hậu cung cũng giống với cung Thiên Phổ rất dễ ra vào cung điện của các tần phi, hoàng đế không ưa thích tử sắc nên ở đây rất ít phi tần cư ngụ nhưng sớm muộn gì cũng sẽ tìm được người...”

Nhìn qua cánh cửa sổ ở Kính sự phòng, có thể dễ dàng trông thấy một thân ảnh nhỏ bé, tiêm nhược hình như đang mặc vào áo khoác.

“Chiêu Hỉ, người còn bình tĩnh ngồi ở trong phòng làm loạn cái gì?”

Bên ngoài cửa truyền đến tiếng gọi to của tên thái giám muốn bảo Chiêu Hỉ nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề vào, thuận tay đem thắt lưng buộc chặt trên eo nhỏ của mình, sau đó chỉnh lại vạt áo màu đen cho tươm tất, ở bên ngoài thái giám với đường thêu màu xanh thẫm trên cánh tay tố giác thân phận của hắn, bộ dáng hốt hoảng chờ đợi.

“Mau đến đây, không phải người vội vã muốn đến đây.” Nguyễn Chiêu Hỉ cố ý dè dặt tiếng nói, cửa vừa mở ra, lộ ra một khuôn mặt thanh tú trẻ con, tóc đen được búi gọn gàng, phía trên đầu đội chiếc mũ nhỏ màu đen dành cho thái giám tập sự.

“Mau ...đi mau, đã qua hai canh giờ, người cũng đã lấy của ta hết năm văn tiền, đáp ứng chuyện của ta nhất định là làm được.” Vạn Tài gấp đến độ mau bức hỏa, nắm tay hắn một phen lôi ra bên ngoài cửa, đem lồng đen đặt vào trên tay hắn.

“Thật là, xem người sợ hãi a!” Nguyễn Chiêu Hỉ không khỏi thở dài. “Bất quá chỉ là một tòa cung điện nguy nga, tráng lệ có đáng giá đến nỗi dọa người thành ra như vậy?”

“Người không hiểu, người tiến cung chưa được bao lâu, làm sao biết sự tình trong cung có chuyện gì? Đi nhanh, đi.. đi!” Vạn Tài chạy nhanh lôi kéo hắn rời đi khỏi phòng, đi dọc hành lang ra bên ngoài Kính Sự phòng.

Nguyễn Chiêu Hỉ tức giận quay đầu mắng hắn một tiếng.

Hắn như thế nào lại không biết trong cung có chuyện gì?

Gần đây bởi vì tháng trước Lệ phi bị độc chết, thái tử rơi xuống mất tích, hậu cung cơ hồ bị náo loạn. Binh lính tìm kiếm khắp ngõ ngách trong cung vẫn không tìm thấy bóng dáng thái tử, hậu cung tràn ngập không khí u ám bao trùm, cung nhân không ai là không đề cao cảnh giác. Gần đây lại có người bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ nói điện Lê Bình có quỷ làm nháo hoàng cung náo loạn hết cả lên, chỉ một cơn gió thoảng nhẹ nhàng cũng khiến người khác run rẩy, sợ hãi.

Mà Kính Sự phòng nằm đối diện hậu cung thông ra Thiên Phổ, theo Thiên Phổ đi về phía trước chính là điện Lê Bình, nói gần không gần, nói xa cũng chẳng xa lắm, có thể trong vài bước là có thể đến nơi? Gấp gấp cái gì!

Đón gió lạnh, Nguyễn Chiêu Hỉ phe phẩy đầu, cầm đèn lồng phía trước hướng Thiên Phổ mà đi.

Cung Thiên Phổ được lát bằng những phiến đá lớn, những cây cột trụ được chạm trổ những đường nét hoa văn tinh tế, Nguyễn Chiêu Hỉ không ngừng trầm trồ, ngắm nhìn nhưng sự thật là hắn đang để tâm tìm kiếm một thứ gì đó.

Nhìn đi nhìn lại, dò xét, kiểm tra, chậm rãi ra khỏi cung Thiên Phổ đi tới trước, nhìn quanh tả hữu hai bên trái phải đi qua lần lượt các điện, qua cả khu vực ngự uyển, mọi thứ có vẻ rất kì lạ, hình như thay đổi hết thảy. Nguyễn Chiêu Hỉ bắt đầu khám phá từ phía đông là Hồng Mai điện của hoàng hậu nương nương rồi đến điện phía Tây của Đức phi, đi thêm xuống nữa là Ngọc Lan điện của Trang phi, bên cạnh là điện Phù Dung của Thục phi, điện nằm ở phía đông thứ ba là của Dung phi gọi là Thùy Anh điện.

Phía tây tam điện....chính là nơi Lê phi tự sát, hần nhanh chân đi khỏi, không muốn gặp phải tình cảnh thế lương trước mắt.

Bỗng dưng, trước mắt xuất hiện một đôi giày thêu với họa tiết con công được thêu tinh xảo màu hồng cánh sen. Hần lập tức cười tà mị, đôi mắt khê cong lên như vạt trắng lưỡi liềm, nhanh nhanh cung nghênh thần tài đến.

“Đây không phải giày thêu của Như Hoa tỷ tỷ sao?” Hần mở to mắt nhìn về phía cung nữ Như Hoa của Phù Dung điện, ánh mắt tà mị cười cợt đùa.

“Tiểu Chiêu Hỉ ánh mắt người thiệt là rất lợi hại.” Như Hoa diện mạo tú lệ, hướng hần đi tới vẻ mặt tươi cười.

“Đương nhiên, giày thêu tinh xảo như vậy ngoài của Như Hoa tỷ tỷ ra thì còn có thể là của ai nha.” Hần ha ha cười. Không phải hần khoe khoang, hần thị lực rất tốt, trí nhớ siêu cường, ai cho hần ngân lượng, đương nhiên hần là nhớ rất rõ hình dáng giọng nói của người đó.“Không biết Như Hoa tỷ tỷ hôm nay lại đến đây là có cái gì phân phó?”

“Này, Thực phi nương nương cấp thưởng cho người, sự tình sắp xếp ổn thỏa rồi chứ.” Như Hoa lấy từ bên trong túi thêu ra một thỏi vàng nhét vào trong tay Nguyễn Chiêu Hỉ, không quên nựng nịu non mìn hai má hần một phen.

“Yên tâm, Chiêu Hỉ hành sự lúc nào mà không làm thỏa đáng?” Hần danh tiếng nổi trội, trong hoàng cung có ai mà không biết tiếng, huống hồ Thực phi nương nương hướng đến nhờ vả hần là lẽ thường, theo năng lực trong phạm vi hoạt động của hần đương nhiên là có thể giúp tháo gỡ khó khăn.

Kính Sự phòng là nơi phụ trách lựa chọn phi tử nào sẽ hầu hạ hoàng đế, vì vậy ai cho hần nhiều ngân lượng, hần liền thay hoàng đế làm chủ tác thành ý nguyện, làm cho bệ hạ sung ái vị phi tần đó.

Gần đây Hoàng Thượng vì việc Thái tử biến mất đột ngột, không biết sống chết ra sao, hậu cung phi tần ai cũng nôn nóng nghĩ cách làm cho bệ hạ sung ái chính mình để có thể một bước dựa vào mẫu bằng tử quý mà hưởng lợi, vì nguyên nhân này hần mới ở Kính Sự phòng thập thò bố trí, hần tí tởn vui vẻ ra mặt.

Sau hần liền giả bộ thở dài đưa tiễn thần tài về điện Phù Dung, sau đó Nguyễn Chiêu Hỉ nhin không được cầm lấy nho nhỏ thỏi vàng thân thiết hôn vừa khê vỗ về.“Bảo bối, ta chân ái yêu thích người nha!”

Đem thỏi vàng cẩn thận bỏ vào hà bao ở bên hông, hần lại tiếp tục hướng phía trước tìm kiếm .

Không phải hần trời sinh yêu tiền, mà là ông trời cho hần bụng dạ rộng rãi, phóng khoáng, vì vậy hần yêu tiền thành thói quen, nghĩ ra biết bao biện pháp để vào phủ Tế tướng làm việc, hơn nữa còn phụng mệnh Tế tướng đi làm nhiệm vụ quan trọng, tất cả đều là vì hần muốn đổi lấy thù lao hậu đãi.

Nói đến việc thâm nhập vào cung giả thái giám làm nhiệm vụ, mọi người trong phủ Tế tướng có ai so với hần giả trang thái giám được đâu? Hần da thịt mềm mại, mi thanh mục tú, lại thêm hần cố sức chớp lấy cơ hội, nên nhiệm vụ liền rơi vào trong tay hần, mà vào cung sau đó lại có đương kim hoàng hậu, thiên kim tiểu thư của Tế tướng đương triều làm chỗ dựa cho hần, khiến cho hần ở trong cung lại như cá gặp nước, hành động tùy thích, không cần phải xem sắc mặt người.

Mà chủ tử hần chính là Tế tướng, không chỉ là nguyên lão phụng sự qua hai đời vua, trước khi Hoàng Thượng đăng cơ vốn là thiếu phó của thái tử, nay lại là nhạc phụ của Hoàng Thượng, này thân phận chính là dưới một người trên vạn người. Có Tế tướng là chỗ dựa vững chắc, hần có thể hay không ở trong cung hoành hành ngang ngược?

Đợi cho hần giúp chủ tử tìm được túi thơm sau đó nhận lãnh thưởng..... Ông trời, hần chỉ là nghĩ đến liền cảm thấy khoái hoạt muốn bay lên trời, làm gì có tâm lực mà sợ hãi chuyện điện Lê Bình có ma quái, đang đồn thổi trong cung, thậm chí là tháng trước ở đó Lê phi nương nương vừa mới bị độc chết đâu?

Muốn cướp nguyên bảo của Nguyễn Chiêu Hỉ hần ư ? Chỉ sợ ngay cả quỷ thần đều phải tránh lui sang một bên cho hần kiểm soát!

Đi qua điện vừa mới xảy ra án mạng, nghe nói có người bay qua bay lại trong không trung, mấy nô tì trong cung to nhỏ với hần rằng ở phía sau núi giả kia là ma quỷ ở điện Lê Bình.

Ban đêm tuần tra hậu cung cũng không thuộc loại chức trách của hắn nhưng vì tiền hắn căn bản không thể chối từ.

“Ai nha –”

Thỏi vàng mới vừa cho vào túi, hắn cười tươi vui vẻ, Nguyễn Chiêu Hỉ không lưu ý dưới chân té ngã một cái oạch còn làm rớt luôn cái lồng đèn xuống đất, hắn gượng đứng lên vội vàng lập tức kiểm tra thỏi vàng có còn trong túi hay không.

Tay không ngừng sờ soạng, thỏi vàng vẫn an ổn ở bên hông, hắn lúc này mới an tâm thở phào nhẹ nhõm. Sau đó mới quay sang tìm kiếm thứ hung khí hại hắn ngã chổng vó xuống đất.

Quay đầu, hắn nhíu mắt lại chăm chăm nhìn xuống nền thì thấy bên chân là một quả cầu nho nhỏ ánh vàng lấp lánh. Thấy vậy hắn liền vội vàng nhặt lên xem xét cẩn thận, đầu tiên là thưởng thức đường nét hoa văn được chạm trổ trên bề mặt, sau lại há mồm khê cắn, kiểm tra vật trên tay có phải là vàng thật hay không.

Vết cắn không lớn lại mập mờ, bất quá chạm trổ rất tinh xảo, tuy rằng không phải do vàng tạo ra, nhưng dù sao xuất phát từ trong cung, khẳng định có không ít người sẽ thích. Hắn nhanh chóng đem tiểu cầu cất vào bên dưới quần áo, chờ lần khác ra cung sẽ mang theo, lúc đó đem nó đến hiệu cầm đồ bán, có thể sẽ kiếm được kha khá nguyên bảo.

Đứng dậy nhìn lồng đèn đã tắt lửa, hắn đứng lặng âm thầm tính toán, sau lại quyết định trở về, bất chợt nghe thấy một vài tiếng vang nhỏ.

Không có đèn lồng thấp sáng, chỉ dựa vào ánh trăng le lói chiếu vào, hắn mơ hồ nhìn thấy trong điện Lê Bình, ở lương đình tựa hồ có bóng dáng ai đó.

Quý ư?

Cổ mở mắt to hết cỡ nhìn về phía có tiếng động, nhưng là hắn không có dừng bước hướng lương đình mà đi đến.

Hắn lá gan không nhỏ, nhưng cũng không phải thật sự không sợ trời không sợ đất chính là hắn nghĩ thấy mùi vị đồ ăn rất thơm..... Hắn cho đến nay hương vị của thức ăn không bao giờ nhận sai, đây chính là mùi vị của món chân giò, càng nghĩ bụng hắn không ngừng đánh trống kê to, chính là vì quá đói bụng nên ngay cả tôn nghiêm bản thân cũng bị hắn gạt hết sang một bên.

“Ai?” Nguyễn Chiêu Hỉ đến gần vài bước, bên trong đình liền truyền đến trầm thấp tiếng vang.

“... Người là ai?” Hắn đề thấp tiếng nói hỏi, chậm rãi đi về phía trước, thấy người nọ một thân cẩm bào màu đen, không có đáp lại hắn, trên cánh tay cũng không có đường chỉ thêu nào cả.

Bách Định vương triều hoàng cung có quy định, tất cả thái giám trong cung ở trên cánh tay đều có thêu thêm hoa văn riêng thể hiện chức vụ trong cung, giống như thân phận của các thái giám phủ nội vụ là cao nhất trong cung, đứng đầu là đại tổng quản thì đường thêu trên bán cánh tay là màu đỏ sẫm may mắn, mười hai giám bốn vụ tám cục các tổng quản sẽ có đường thêu tím sẫm, theo xuống nữa các cấp độ của thái giám ở trên cánh tay sẽ là đường thêu màu xanh thẫm, mà vừa mới tiến cung, thì đương nhiên sẽ không có cấp bậc đường chỉ thêu, chỉ có thể mặc cẩm bào màu đen bình thường.

Hắn là vì Tể tướng có chủ ý riêng nên đưa hắn vào cung đặt ở vị trí Kính Sự phòng, vì làm cho hắn có thể ở trong hậu cung dễ dàng đi lại, cho nên hắn chức phẩm cũng vào bậc trung tầng thái giám. Đối với hắn sai vặt một vài tiểu thái giám cũng không khó khăn gì mấy.

Ngồi ở đình nội là một thân ảnh cao lớn, đôi mắt thâm thúy, sâu hút phát ra tinh quang sáng ngời, nhìn chăm chú thật lâu hình như đang xem xét biểu tình của hắn.

Không có ánh sáng của lồng đèn, chỉ có ánh trăng hắt vào, bên trong vẫn là một mảng tối đen khiến người khác không thể nhìn thấy rõ. Sợ người đối diện không thấy rõ đường hoa văn chỉ thêu trên cánh tay mình, cho nên Nguyễn Chiêu Hỉ giơ lên vạt áo cánh tay ở đình ngoại động đập hai ba lượt rồi mới hạ tay xuống bước vào đình nội.

“Người là tiểu thái giám mới tiến cung ?” Nguyễn Chiêu Hỉ thực tự nhiên đặt mông ngồi ở vị trí đối diện đối phương. “Người cấp trên chủ tử là ai? Lúc này mà còn làm gì ở Lê Bình điện?”

Oa, người rất cuộc vì sao đến đây? Cư nhiên có thể một mình một người ở trong này bình thần uống rượu lại có rất nhiều món ngon bày ra trên bàn, Nguyễn Chiêu Hỉ không thể tin nổi, không khỏi không chế tầm mắt chính mình liếc trộm.

Nam nhân không trả lời, chăm chú xem xét hần, chỉ lẳng lặng nghe hần đối chính mình nói không ngừng. Mà ánh mắt hần giờ chỉ tập trung hết vào các món mỹ thực trên bàn, nước miếng đều rất nhanh đã muốn chảy xuống.

Trùng mắt nhìn một bàn toàn là món ngon trước, Nguyễn Chiêu Hỉ nhin không được vụng trộm nuốt xuống từng ngụm nước miếng. Sau mới mở miệng quát tháo, “Người thật to gan, dám trốn ở chỗ này ăn vụng thức ăn mà ngự thiện phòng chuẩn bị cho Hoàng Thượng.”

Nam nhân lặng im không nói, đem chiếc đĩa còn sạch đưa cho hần.

“..... Người muốn hối lộ ta? Muốn đem ta biến thành đồng phạm?” Nguyễn Chiêu Hỉ vẻ mặt bông đùa hí hửng, nhanh tay tiếp lấy đôi đĩa, hướng tới chiếc đĩa trước mắt tỏa ra hương thơm nghi ngút, gấp một miếng thịt đặt vào trong miệng, vẻ mặt thỏa thuê thưởng thức, hần còn giả bộ cố gắng nghiêm túc nói chuyện. “Không quan hệ, người vừa mới tiến cung, không hiểu hết quy củ, ta nghĩ Hoàng Thượng cũng sẽ không rất làm khó dễ người.”

“..... Người xác định như vậy?” Nam nhân miễn cưỡng giương lên mày rậm, đôi ngươi đen tối xuyên qua ánh trắng chăm chú nhìn ngắm thật kĩ ngũ quan xuất sắc của hần.

“Đương nhiên, Hoàng Thượng là huynh đệ bái kết của ta, có ta ở đây chống đỡ trước mặt hoàng thượng, người làm sao có thể xảy ra việc?” Hần vội vàng ăn, khoe miệng cũng động đậy liên tục, đồ ăn này thật là mỹ vị, tuyệt hảo, hần thật muốn gói lại một phần mang về cho nương ăn.

“Người với Hoàng Thượng có quan hệ thân thiết?”

“Oàm!” Ăn rất hùng hổ, miệng đầy thịt không kịp nuốt xuống, nghẹn ở yết hầu, Nguyễn Chiêu Hỉ lấy tay vỗ nhẹ lên ngực, tầm mắt thoáng thấy người đối diện đưa tới một ly trà, hần không cần nghĩ ngợi gì tiếp nhận, một ngụm uống cạn.....

“Oa, đây là rượu!”

Cứu mạng a!

Vì bị nghẹn, hần nước mắt nước mũi nhanh chóng chảy thành hàng dài !

Hần kéo tay áo vội lau nước mắt, thuận tiện vụng trộm lau nước mũi, làm cho chính mình thoát nhìn có vẻ đứng đắn, uy nghiêm, ai biết hần lau rất dùng sức, hai mắt, cái mũi đều trở nên hồng nhuận, ngược lại hành động của hần giống thỏ con yếu thể rất đáng yêu.

“..... Sao vậy ? Không được sao?” Giọng nói trầm bổng khê vang lên.

“Không sao, không quan trọng.” Ho khan vài tiếng, Nguyễn Chiêu Hỉ phát phát tay, cảm thấy đầu có điểm choáng váng, mặt cũng dần nóng lên nhưng vẫn không muốn buông tay đồ ăn ngon trước mắt.

Tuy nói ở trong cung ăn ngon mặc sướng, nhưng không có nghĩa là ăn no, bởi vì hần là đem rất nhiều thức ăn của mình bán cho những người ăn chưa thấy no, còn chính mình tùy tiện lấy vài cái bánh bao bỏ bụng. Mà mấy cái bánh bao ấy làm sao sánh bằng cơm ngon mỹ vị thức ăn, làm sao có thể giống trước mắt như vậy ăn được thức ăn nóng sốt, lại có nhiều món ăn phong phú, cao cấp?

Nam nhân cũng là không ngăn cản hần, chính là lẳng lặng nhìn hần cả người xanh xao gầy yếu.

May mắn ăn được nhiều thức ăn ngon, Nguyễn Chiêu Hỉ cảm thấy mỹ mãn vô cùng. Sau mới buông chiếc đĩa xuống, dưới ánh trắng sáng không mặt nhỏ nhắn hồng nhuận mãn nguyện tươi cười, vẻ mặt dịu dàng đầy cảm động, khiến nam nhân kia không khỏi xúc động, càng thêm chú ý đến hần vài phần.

“Không phải sợ, trời có sập cũng còn có ta đỡ.” Ăn xong sau, Nguyễn Chiêu Hỉ còn không có quên khi nãy thuận miệng bịa chuyện. “Chính là ta mong chờ lần sau còn có dịp như vậy thưởng thức thức ăn ngon một bàn, nhất định lần sau nếu có thì phải nhấc ta một tiếng, ta cùng người dùng.”

Nam nhân từ chối cho ý kiến nhường mày.

“Đúng rồi, người làm ở ngự thiện phòng sao?”

Nam nhân có vẻ miễn cưỡng khẽ gật đầu.

“Khó trách người lấy được nhiều sơn trân hải vị.” Hắn bóp cổ tay, nguyên bản nghĩ đến ở Kính Sự phòng là chức quan béo bở, không thể tưởng được ngự thiện phòng mới là chuyện tốt. “Không quan hệ, dù sao lấy một chút thức ăn, Hoàng Thượng cũng sẽ không phát hiện hưởng hồ chúng ta vất vả như vậy Hoàng Thượng khao thưởng chúng ta cũng là đương nhiên thôi.”

“Phải không?” Đối phương tựa tiểu phi tiểu.

“Yên tâm, không cần sợ, đã nói, Hoàng Thượng với ta có kết bái, có chuyện ta sẽ tìm hắn nói, khẳng định việc nhỏ hóa không.” Che miệng đánh cái ắt xì, Nguyễn Chiêu Hỉ cười hớn hở ngồi vào bên cạnh hắn, một phen ôm lấy tay nam nhân lắc nhẹ. “Không có việc gì, có ta ở đây.”

Nam nhân trầm ngâm chăm chú xem xét hành động rất đổi tự nhiên của hắn. Như thể hai người gần gũi, thân thiết với nhau đã lâu, cũng đồng thời hắn cảm giác được đối phương so với thái giám bình thường còn muốn gầy gò hơn, trên người tản mát đôi chút phong vị của một tiểu cô nương, Nghĩ đến đây hắn không khỏi khẽ nhếch mi, đánh giá khuôn mặt thanh tú, môi xinh hồng nhuận, cùng cái cổ tuyết trắng mịn màng trước mắt.

“Ừ, người tên là gì?” Nguyễn Chiêu Hỉ đột hỏi.

“..... Cô.”

“Cô” Hắn mạnh mẽ liếc trừng. “Cha mẹ của người bị làm sao vậy? Như thế nào cho người một cái tên xui xẻo”

“Xui xẻo?”

“Còn không xui xẻo sao? Lẽ loi hui quạnh, một người cô đơn, cô chính là một thân một mình, cô chính là cô độc, trơ trọi” Hắn quang quác niệm, một chuỗi ý tứ ai oán. “Tên này quá kém, theo ta thấy, người nếu vào cung, coi như là trọng sinh, sau này ta thấy người, sẽ gọi người là Song đi!”

“Song?”

“Đúng rồi, Song Song đúng đúng, song tức song phi, song hỷ lâm môn, song tinh báo tin vui..... Nghe tên Song liền một chút cũng không cô đơn.” Nguyễn Chiêu Hỉ một đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng hắn cười, “Quyết định như vậy, sau này ta gọi người Tiểu Song Tử!”

“..... Tiểu Song Tử?” Nam nhân cúi người cười nhẹ.

“Nghe qua thật tốt, đúng không? Đã là người thì luôn luôn phải có bạn bè.” Nguyễn Chiêu Hỉ vô tâm thành thật nói.

“Người thực hiểu biết.”

“Hoàn hảo, ta không đến trường nghe lão sư giảng bài, chính là đệ đệ của ta có đi học, cho nên hắn đi đọc sách trở về sẽ dạy lại ta.” Cô gắng học, học như vậy cũng đủ dùng.

“Vì sao người không đến trường học?”

Nguyễn Chiêu Hỉ có chút choáng váng đầu, hắn ngả dựa lên vai của đối phương đáp lời “Bởi vì đệ đệ ta có vẻ thông minh, để cho hắn đi đọc sách có vẻ tốt ra, còn về phần ta cũng chỉ có thể giúp đỡ hắn một chút việc, cũng là làm cho nương ta an tâm là đủ rồi.” Cho nên, hắn nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm rất nhiều tiền, làm cho Tông Thiện sau này có thể chuyên tâm đọc sách, mong hắn tương lai có thể đỗ đạt thành tài.

“Cho nên, người như vậy mới tiến cung?”

“Đúng vậy.” Hấn cực khổ kiếm mỗi một văn tiền, đều là vì muốn ứng phó chi tiêu trong nhà. “Ai muốn cha ta chết sớm, trong nhà không có chỗ dựa, ta còn phải nuôi người thân, chăm sóc cho nương và đệ đệ..... Nói đến vấn đề này, ta muốn tiến cung là vì để kiếm tiền, ta như thế nào muốn trở thành cô nhi đầu! Nghĩ đến lại thấy đau lòng a”

Nghĩ đến nương của hấn, hấn vừa mới nghĩ đã muốn khóc, mỗi lần đều là hấn liệu mình kiếm tiền, còn nương hấn chính là liệu mình tiêu tiền, hấn tay phải nhận thù lao, nương tay trái sẽ đem tiền quảng đi.....

“Phải không?” Nam nhân trầm ngâm, giống như không chút để ý nhìn về phía xa xa có một thân ảnh đang đến gần, nhẹ nhàng làm ra bộ dáng xua tay ý bảo đối phương dừng bước.

“Người ở đâu? Nhà của người cha mẹ còn ai không?”

“..... Cũng không còn ai cả.”

Nguyễn Chiêu Hỉ trừng mắt nhìn. “Huynh đệ tỷ muội đâu?”

“Đều không có.”

“A..... Thì ra là thế.” Hấn coi như là vô vương bận, cho nên tiến cung cũng là lựa chọn không sai, chính là — “..... A, người nhớ nhà, đúng không?” Hấn bất ngờ nói.

Nam nhân trầm ngâm một chút. “Vì sao người hội nghĩ như vậy?”

“Bởi vì người biểu tình thật trầm lắng, u buồn.” Nguyễn Chiêu Hỉ thẳng thắn nói. “Ta không u sầu, nhưng là ta nghĩ ta rất nhớ nhà.”

Hấn chưa từng rời nhà lâu như vậy, tuy nói nhà hấn rất nhỏ, xập xệ tại thành Bắc ngoài cung, bề ngoài có điểm cũ nát, nhưng bên trong đều là hấn tối quý trọng người nhà.

Nam nhân rũ mắt xem xét hấn mi cong thanh tú, cái mũi nhỏ nhắn phía dưới cánh môi đỏ tươi mềm mại, cả người toát lên dung nhan mỹ mạo của một vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần, trong người lại có khí phách dũng cảm của một vị nam tử hán.

“Hào!” Nguyễn Chiêu Hỉ đột nhiên vỗ tay hoan nghênh, đưa mặt hướng về phía hấn cười.

Nam nhân còn đang bất ngờ nhìn nụ cười tươi như gió xuân kia, thì chỉ nghe hấn nói: “Quyết định xong! Nếu chúng ta hữu duyên gặp nhau ở Lê Bình điện như vậy chúng ta thật sự có duyên phận, từ nay về sau, ở trong cung ta che chở cho người.”

Nguyễn Chiêu Hỉ nói chuyện thật hào sảng, đối phương còn lại chính là không chuyển dời tầm mắt khỏi người hấn.

“Đâu có, ngày mai.....” Như là nghĩ đến cái gì, Nguyễn Chiêu Hỉ vội vàng sửa miệng: “Ngày mai không được, ngày kia chúng ta vào thời gian này ngay tại đây người đến gặp ta, ta lập cái ước hẹn, chúng ta ký kết thỏa đáng, sau này ở trong cung có việc, tìm ta là được rồi.”

Ở ngự thiện phòng ăn vụng không ngờ lại có thể kết bái huynh đệ, sau này hấn sẽ rất tốt đây, sẽ không sợ đói a!

Hấn đứng dậy, cước bộ lão đảo, lập tức cười đến có chút ngây dại. “Ha ha, hình như ta say rồi ... Ta còn có công tác phải làm, nên đi trước, nhớ kỹ, ngày kia ... ngày kia nhất định người phải đến nơi này nha, không cần thiết phải đem thức ăn nhưng nếu có thì mang đến một chút cũng tốt, nếu có liên thật rất tốt.”

Nói xong, hấn nhẹ nhàng từ rời đi.

Nhìn hấn cước bộ xiêu vẹo, nam nhân không khỏi lo lắng thấp giọng hỏi: “Người tên là gì?”

Hấn quay đầu, cười ha ha đáp: “Chiêu Hỉ, ta gọi là Nguyễn Chiêu Hỉ, nhớ kỹ, Tiểu Song Tử.” Dứt lời, dùng sức vẫy vẫy tay, lại tiếp tục oai phong xoay hướng ngoài điện đi mất.

2. Chương 2

Đợi cho hắt đi xa, thân ảnh này giờ canh giữ ngoài điện mới chậm rãi tiến vào, chưa kịp mở miệng nói gì đã nghe thấy nam nhân ở trong đình kia trầm ngâm hỏi: “ Quan Ngọc, trầm thoát nhìn giống thái giám sao ? ” Vương triều Bách Định vốn có tiền lệ hiếm muộn người nối dõi, vì để phòng ngừa hậu họa mai sau cho nên hậu cung thường khá đông đảo. Nhưng là từ sau khi tân hoàng đăng cơ, số lượng nữ nhân trong hậu cung liền giảm mạnh. Số vị phi tần cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, càng tệ hơn là tân hoàng dường như không mặn mà với chuyện sủng

hạnh phi tần.

Trong cung vì thế nổi lên nhiều tin đồn, có tin cho rằng là tân hoàng không vui chuyện cá nước thân mật có lẽ là do ngài đoạn tụ chi phích. Có một tin đồn khác cũng đáng chú ý không kém đó là việc tân hoàng có chướng ngại trong chuyện ấy, vì vậy nên trong thái y viện, ngự y mới chuẩn bị nhiều thuốc hành phòng bí được, đáng tiếc tân hoàng vì không muốn người ta biết ngài việc ấy không khỏe nên không hề đụng đến một chút.

Hơn nữa tân hoàng chưa bao giờ đặc biệt sủng ái bất cứ vị phi tử nào, ngay đến Lệ phi mới qua đời tháng trước cũng chẳng được ngài yêu mến sủng hạnh gì nhiều. Nhưng là do Lệ phi vì ngài mà hạ sinh được một hoàng tử nối dõi cho nên mẫu quý bằng tử [mẹ quý nhờ con] mà thôi.

Nghe nói từ sau khi Lệ phi hạ sinh hoàng tử, tân hoàng đối với chuyện sủng hạnh phi tần càng thêm lạnh nhạt. Mỗi lần đều viện cớ lấy chuyện quốc sự làm trọng mà cự tuyệt việc triệu phi tử thị tẩm. Từ lúc đăng cơ tới nay cũng chưa từng tuyển qua tú nữ.

Nhưng là giờ đây khi mà Lệ phi bất hạnh qua đời, vị hoàng tử duy nhất mà Tân hoàng có lại đang mất tích, sống chết không rõ tung tích cho nên Kính sự phòng như thường lệ an bài chuyện triệu phi thị tẩm cho Hoàng đế. Chiều theo quy định, bảy ngày một hành phòng, nếu Hoàng đế hứng thú muốn nhiều hơn cũng chẳng sao, thậm chí nếu cần đến bí được trợ hứng, bọn họ cũng có thể lạng lẽ an bài.

“ Chiều Hỉ, hôm nay Hoàng thượng muốn sủng hạnh vị nào ? ” Trong Nội vụ phủ, đại tổng quản Thường Lạc Thủy chễm trệ ngồi trên ghế, rũ mắt nhìn xuống người đang quỳ dưới chân, Nguyễn Chiêu Hỉ.

“ Hồi tổng quản, là Thục phi của Phù Dung điện ạ. ” Nguyễn Chiêu Hỉ liếm liếm cười, nhưng là nét mặt thoát nhìn giống như đang cố nén cười, giáo nhân nhìn liền cảm thấy thoải mái.

“ Lại là Thục phi ? ” Thường Lạc Thủy khẽ nhếch khởi mi tâm dài, điểm điểm bạc.

“ Hồi tổng quản, Hoàng Thượng tựa hồ có hứng thú với Thục phi, lần trước khi hành phòng, ngài lưu lại Phù Dung điện nhiều hơn một khắc. ” Những lời nói dối của hắc thoát nghe thập phần là có đạo lý, hắc thoát khen mình nhanh trí, lý do như vậy mà cũng nghĩ ra được. Không có biện pháp, hắc thoát không thể không nói dối, nguyên bảo cũng đã nhận rồi, sao có thể không làm việc người ta giao. Người làm ăn thì phải chú trọng chữ tín, có như vậy mới có thể kiếm tiền lâu dài được.

“ Phải không ? ” Thường Lạc Thủy cũng không phát giác lời nói dối của hắc thoát, người kia dấu sao cũng là người mà Tể tướng phái tiến cung, mà hiện tại hắc thoát với Hoàng hậu giao tình cũng khá tốt, chỉ cần Chiêu Hỉ hắc thoát không phạm phải lỗi lầm nào quá lớn, hắc thoát liền có thể mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

“ Nô tài không dám lừa gạt đại tổng quản. ” Nguyễn Chiêu Hỉ cười khan hai tiếng, tiếp tục trắng trợn nói dối không chớp mắt.

Dù sao Tể tướng cùng Hoàng Hậu cũng là người một nhà, Thường tổng quản lại thường cùng bọn họ qua lại. cho dù biết hắc thoát ở dưới giở trò, chỉ cần không quá phạm tin tưởng Thường tổng quản hắc thoát cũng sẽ không truy vấn.

“ Chỉ là Thái tử mất tích không rõ sống chết thế nào, hoàng tự lại là vấn đề trọng đại, dù sao cũng phải để cho Hoàng Thượng “ mưa móc cùng dính ” mới có thể có thêm nhiều hoàng tự. ” Thường Lạc Thủy là muốn nói, muốn kiếm lợi không phải không thể, nhưng phải thật cẩn thận, như thế mới có thể vừa quảng kết thiện duyên, lại vừa được tài nguyên quảng tiến. Dù sao những phi tần trong hậu cung đều muốn nhân dịp này hoài hạ long thai.

“ Nô tài hiểu rõ. ” Nguyễn Chiêu Hỉ cúi đầu, làm như đã sáng tỏ hết ý tứ trong câu nói trên.

“ Cũng đã đến giờ rồi, đi hầu hạ Hoàng Thượng chọn thể bài thị tẩm đi. ” Từ đáy lòng mình, Thường Lạc Thủy thích tiểu tử thông minh, lanh lẹ này, vì thế mỉm cười dặn dò:

“ Nhớ kĩ, đây là lần đầu người tiếp kiến người, trừ phi Hoàng Thượng muốn người ngẩng đầu, còn không thì đừng có tùy tiện ngẩng đầu nhìn ngó lung tung. Lúc này chắc Hoàng Thượng vẫn đang ở điện Càn Nguyên phê duyệt tấu chương, chờ người phê duyệt, tắm rửa xong người mới được yết kiến, biết chưa ? ”

“ Nô tài đã hiểu, nô tài lập tức đi ngay. ” Cúi đầu lĩnh mệnh xong Nguyễn Chiêu Hỉ nhanh chóng từ phủ nội vụ đến thẳng tẩm điện của Hoàng thượng – Lộ Anh điện.

Phía nam của Định Thiên cung là Kiền Nguyên cung nơi Hoàng Thượng chuyên phê duyệt tấu sớ, mà tẩm điện của người tức Lộ Anh điện lại nằm phía bắc của Phất Nguyệt điện, nơi các quý nhân đã từng được sủng hạnh ở. Ở trong Lộ Anh điện có một ôn trì chuyên dành cho hoàng đế tắm rửa.

Vậy nên Nguyễn Chiêu Hỉ liền đem theo một ít thái giám đến trước Lộ Anh điện, chờ bên ngoài đợi thị vệ vào thông tri.

“ Tâu Hoàng thượng, có người của Kính Sự phòng đến. ” Thái giám bên người Hoàng đế – Quan Ngọc đi vào trong Kiền Nguyên cung bẩm báo.

“ Kêu bọn hần về đi. ” Bách Định vương Thanh Vũ, tóc dài thúc quan, một thân long bào chỉnh tề, oai nghiêm, phượng mâu màu đồng thâm thúy chuyên chú xem xét tấu chương trên án [bàn]

“ Nói với bọn hần, phía Nam đang lụt lội thế kia, trăm không có tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện triệu phi tần thị tẩm. ”

Quan Ngọc, khuôn mặt tuần tú trời sinh băng lãnh, y cúi đầu nghĩ ngợi một hồi sau thông thả nói: “ Bẩm, người Hoàng Thượng muốn tìm, Nguyễn Chiêu Hỉ hiện tại hần đang ở ngoài điện chờ. ”

Nghe đến đây Thanh Vũ chậm rãi giương mắt nhìn lên, nói: “ Hần là thái giám của Kính Sự phòng ? ”

“ Hồi Hoàng Thượng, đúng vậy. ”

Thanh Vũ ngũ quan tuần mị có hình, trời sinh đã mang trên mình khí chất của một bậc vương giả càng khiến hần khi cười thập phần tôn quý lại thêm mấy phần tà mị.

Nhớ tới tiểu thái giám lớn mật đêm qua, hần không ngăn được mình mà khê nhếch khởi khóe môi.

Ngang nhiên xông vào Lê Bình điện mà lại không biết chủ tử là ai, còn muốn cùng hần bái kết. Chuyện này theo lý là phải luận tội, nhưng là hần lại không muốn làm như vậy. Chỉ vì khuôn mặt tươi cười của tiểu thái giám kia rất thẳng thắn.

Không biết đã bao lâu hần chưa được thấy lại nụ cười rạng rỡ, chân thành như vậy. Một nụ cười không hề vụ lợi, chỉ đơn thuần xuất phát từ sự vui vẻ.

“ Hoàng Thượng không phải là muốn trị tội hần ? ” Đi theo bên người chủ tử nhiều năm song Quan Ngọc vẫn không dám tùy tiện đoán định suy nghĩ của hần, nhưng là đem Hoàng Thượng nhận làm thành thái giám ... Người này còn có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình hay sao ?

“ Trước cứ để vậy xem sao đã. ”

Nguyễn Chiêu Hỉ quả thực là có vài điểm kì quái, miệng đầy những lời hồ ngôn loạn ngữ thực nên phòng, nhưng là nhớ đến khuôn mặt tươi cười thanh sáng kia, hần lại cảm thấy không cần phải nóng vội xử trí người kia.

“ Vậy thì ... Hoàng thượng, người muốn ra ngoài gặp hần sao ? ”

“ ... Cũng tốt. ” Hần cũng thực tò mò muốn biết, gặp hần rồi, tiểu thái giám kia lại đối hần nói ra những lời nói dối như thế nào đây.

Bên ngoài Lộ Anh điện.

Khuôn mặt tươi cười của Nguyễn Chiêu Hỉ sớm đã trở nên cứng ngắc, nụ cười rạng rỡ cũng vì cái lạnh của ban đêm mà trở nên méo mó vô cùng khó coi.

Có làm không a ? Bọn hần chờ ở ngoài này để cũng đến một canh giờ rồi. Sớm đã qua cả thời gian dùng bữa, nếu đã không được ăn chút gì đó thì ít nhất cũng nên để bọn hần được đứng vào trong hành lang tránh gió chứ! Một đám người bọn hần đứng ngoài hành lang được gió trời quạt cho, hai hàm răng sớm đã va vào nhau lập cập.

Vị hoàng đế này cũng thật là không tâm lý a!

Nguyễn Chiêu Hỉ trong lòng liên tục thầm mắng cái tên hoàng đế chết tiệt chậm chạp lẽ mề mãi không chịu xuất hiện kia.

“ Hoàng Thượng giá lâm. ”

Ước chừng cũng phải một lúc lâu, sau khi nghe được tiếng hô của tiểu thái giám trước điện, Nguyễn Chiêu Hỉ mới khẽ thở hắt ra cố gắng nở một nụ cười tươi tắn, cung kính cúi đầu đứng chờ, thẳng đến khi một đôi ô lí [hài của nam] tinh xảo xuất hiện ở trước mắt.

“ Hoàng thượng vạn phúc. ” Nhớ như in quy củ trong cung, Nguyễn Chiêu Hỉ lập tức quỳ rạp trên mặt đất hô nhỏ.

“ Bình thân. ” Thanh Vũ rũ mắt nhìn đến tiểu thái giám vận một thân huyền bào với dải trâm lam bán cánh tay đang quỳ dưới đất.

Nguyễn Chiêu Hỉ thầm cảm thấy âm thanh trầm thấp này khá quen thuộc nhưng là hần cũng chẳng có can đảm mà ngẩng đầu nhìn xem chủ nhân giọng nói ấy, dung mạo như thế nào. Sau khi đứng dậy, thật lâu sau hần vẫn thủy chung giữ nguyên một tư thế cúi gằm đầu xuống. Hướng thái giám ở đằng sau hô to: “ Bãi giá Phù Dung điện. ”

“ Phù Dung điện ? ” Thanh Vũ thấp giọng hỏi: “ Không phải trẫm lần trước mới ghé qua sao ? ”

Tim thoáng đập “ thịch ” một cái, Nguyễn Chiêu Hỉ nhanh nhẩu tươi cười nói: “ Hồi Hoàng Thượng, lần trước người lưu lại ở Phù Dung điện lâu hơn mọi khi tầm một khắc, thần trộm nghĩ người nhìn trúng Thực phi nương nương, vậy nên lần này liền an bài Hoàng thượng di giá Phù Dung điện. ”

“ Người dựa vào điều gì liền nghĩ có thể đoán trúng tâm tư trẫm ? ” Thanh Vũ lười biếng hỏi.

Nhiều hơn một khắc ? Hần nửa điểm cũng chẳng có chút ẩn tượng, chỉ e đây cũng là những lời nói dối lung tung của người kia mà thôi.

“ Nô tài không dám, thỉnh Hoàng thượng thứ tội. ” Nguyễn Chiêu Hỉ không nói hai lời, một lời vừa nói ra liền quỳ sụp xuống.

Đây là điều mà Thường tổng quản đã dạy qua. Nếu quan sát thấy sắc mặt, ngữ điệu, thanh âm của chủ tử có điểm khác thường liền mau chóng quỳ là được rồi.

“ Trẫm bảo người quỳ ? ”

Trùng mắt nhìn những phiến đá dưới chân, Nguyễn Chiêu Hỉ cúi đầu càng sâu, nói: “ Nô tài làm bậy, khiến Hoàng thượng không vui, như thế nào lại không quỳ nhận lỗi ? Chỉ mong Hoàng thượng khai ân, thứ cho nô tài tội vô lễ vừa rồi. ” Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, chỉ cần có thể khiến Hoàng thượng bước chân vào Phù Dung điện, muốn hần quỳ đến hừng đông cũng được.

Phượng mâu khẽ nhắm hờ lại, Thanh Vũ tổng cảm thấy hần so với đêm qua thái độ hoàn toàn khác biệt.

Tối hôm qua người kia có mắt không trông, to gan lớn mật làm càn là vậy, hôm nay lại mồm miệng trơn tru, ngoan ngoãn cúi đầu hầu hạ khiến trong lòng hần chẳng hiểu sao lại bùng lên một cỗ lửa giận không rõ nguyên do.

“ Một khi đã như vậy trẫm liền thành toàn cho người. Nghe đây, không có ý chỉ của trẫm, thái giám kia cứ quỳ ở đây, không được phép đứng lên. ” Dứt lời hần khoát tay rời đi, những thái giám liền can vội vã chạy theo sau lưng hầu hạ.

Chỉ trong thoáng chốc ngoài điện chỉ còn lại mỗi Nguyễn Chiêu Hỉ đang quỳ rạp dưới đất.

Trừng trừng mắt nhìn chăm chăm mặt đất, tình cảnh này khiến hần cảm thấy thực, khóc không ra nước mắt.

Hoàng thượng, người thực sự muốn hần phải quỳ ở nơi này sao ? Mà trước khi rời đi người còn không nói rõ hần phải quỳ đến bao giờ nữa ! Ngoài này thực rất lạnh a ! Ít nhất cũng nên để hần quỳ ở bên góc khuất đằng kia tránh gió chứ ! Sớm biết Hoàng đế ngài khó thân cận như vậy, hần sẽ không bao giờ ham hố đi nghênh giá như thế này nữa.

Đáng giận, đúng là gần vua như gần cọp. Sau này nếu muốn an an ổn ổn sống những ngày tháng an nhàn, yên ổn, vẫn là nên tránh xa xa Hoàng đế ra một chút ...

Đợi cho Thanh Vũ từ Phù Dung điện hồi Lộ Anh điện, thoáng nhìn tiểu thái giám vẫn ngoan ngoãn quỳ rạp trên mặt đất giống lúc trước, lập tức lạnh giọng trách mắng: “ Nô tài lớn mật, thấy trẫm mà không hành lễ ? ”

“ ... ” Nguyễn Chiêu Hỉ quỳ rạp trên mặt đất, không chút phản ứng.

Thanh Vũ khẽ nhếch khởi mi, Quan Ngọc đi phía sau lập tức hiểu ý tiến lên phía trước xem xét.

“ Tĩnh lại đi ! ”

Nguyễn Chiêu Hỉ giật mình ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngái ngủ ngốc lảng nhìn Quan Ngọc trước mắt. “ Vị nhân huynh này là ... ” Oa, lạnh quá đi mất, đây rốt cuộc là làm sao a? Thần trí còn chưa kịp tỉnh táo lại, hần đã vô tư vươn tay, duỗi mình, ngáp một cái.

“ ... ”

“ Hoàng thượng, hần mới rồi là đang ngủ ạ. ” Quan Ngọc sắc mặt không đổi, quay đầu bấm báo.

Ngủ ? Thanh Vũ lưỡi biếng nhắc mi, hứng thú nhìn người đang quỳ dưới đất.

Vừa nghe thấy hai chữ Hoàng thượng, thần trí Nguyễn Chiêu Hỉ lập tức thanh tỉnh, một lần nữa cúi rạp xuống trên đất, trong lòng âm thầm gào thét. Trời ạ, hần cứ nhiên lại ngủ gục trong lúc bị phạt quỳ a !

Còn có thể có biện pháp nào khác ? Hần vì tiền tài quảng tiến mà thay mọi người gánh chịu không biết bao nhiêu công việc khó khăn, công việc lại quá bề bộn khiến hần thường xuyên bị thiếu ngủ. Chính vì bị thiếu ngủ nên hần tùy thời, tùy nơi đều muốn lăn ra ngủ, không nghĩ tới hôm nay lại có thể ở ngoài Lộ Anh điện lạnh như vậy ngủ say sưa, đã vậy lại còn ngủ thẳng đến khi bị Hoàng đế phát hiện ... Mọi chuyện tới nước này bảo hần phải làm sao a ? Ông trời là muốn trừng phạt hần ư ?

“ Hoàng thượng thứ tội. ” Hần nha nha nói.

Thấy thân mình tiểu thái giám kia co rút lại thành một khối, cả mười ngón tay sớm đã bị đông cứng mà thâm ngắt, cơn giận trong người Thanh Vũ cũng liền lặng lẽ tiêu thất.

“ Ngẩng đầu lên. ” Hần ra lệnh.

“ Bẩm Hoàng thượng, là nô tài mắc tội lớn, không dám tiếp tục mạo phạm mặt rồng. ” Đầu càng cúi sâu, Nguyễn Chiêu Hỉ quyết tâm sẽ không ngẩng đầu. Thường tổng quản từng răn dạy qua, nếu vô tình chọc tức chủ tử thì tuyệt không được ngửa mặt lên. Nếu tâm tình chủ tử không tốt, thuận miệng ban mình một án tử là chuyện bình thường.

Nương ở nhà vẫn còn đang chờ hần hiếu kính, mà túi hương hần vẫn còn chưa tìm được, ngân lượng còn chưa kiếm đủ, hần nào có thể chết ở chỗ này ?

“ Vậy thì cứ tiếp tục quỳ đi. ”

Di ? Nghe tiếng bước chân ngày một xa dần, mặt hần tràn ngập một vẻ tang thương.

Hôm nay thực sự không phải là một ngày tốt đối với hần ...

Thanh Vũ trở vào Kiền Nguyên cung phê duyệt nốt đồng tấu chương, đột nhiên nghe đến bên ngoài có tiếng âm ỹ, sóng mắt khẽ lưu chuyển, hần theo bản năng lên tiếng.

“ Quan Ngọc ! ”

“ Có nô tài. ” Quan Ngọc đứng bên dưới bước sang, cúi đầu đợi lệnh.

“ Gọi hần trở về. ”

Quan Ngọc tròn mắt nhìn theo bóng dáng chủ tử mình, song rất nhanh thu liễm ánh mắt cùng biểu tình trên mặt. “ Nô tài tuân chỉ. ”

3. Chương 3

Nửa đêm canh ba nhưng trong Kiền Nguyên cung đèn đuốc vẫn sáng ngời, trong thư phòng truyền ra thanh âm nói chuyện rất nhỏ.

“Thần nghĩ Lệ phi qua đời là do trúng huyết sa.”

Ngồi trên án thượng, Thanh Vũ một thân hoàng bào khẽ nhướn mi, vẻ mặt không rõ đang nghĩ ngợi gì.” Huyết sa ?”

Đứng bên dưới, tả hữu lần lượt là hai vị Thái y và quan Ngự sử.

“Huyết sa được chế từ phần hoa mạn đà la[1], cùng chu sa[2] và một số hương liệu khác phối lại theo tỉ lệ mà thành. Nếu hít phải loại hương này, lâu ngày sẽ gây hại rất lớn đến cơ thể, nhưng là ...” Thái y đứng trước án, khom người thật sâu, trong lòng âm thầm lo sợ.

“Là sao ?”

“Chúng thần đích xác đã tìm thấy dấu tích chứng tỏ nương nương trúng phải huyết sa, nhưng lại không thấy có hiện tượng độc tẩm cốt[3].”

“Như vậy thì sao ?” Thanh Vũ tựa như có chút không để ý hỏi, đối với Lệ phi này, hần cũng không có nhiều tình cảm lắm.

“Điều đó chứng tỏ, thực ra thì nguyên nhân Lệ phi qua đời không phải hoàn toàn là vì huyết sa. Nếu như mang theo vật chứa huyết sa trên người cũng phải mất vài năm, độc mới có thể gây nguy hiểm đến tính mạng, lúc ấy độc cũng ngấm vào xương cốt. Còn như hiện tại, lượng độc này không đủ để khiến Lệ phi qua đời.” Nói xong những lời này, bản thân Thái y cũng cảm thấy bản thân càng nói lại càng mơ hồ.

“Cho nên ý Thái y là, Lệ phi qua đời vì một nguyên nhân khác ?” Thanh Vũ cười nhạt, khóe mắt đậm ngưng tà mị.

“Thái y, trẫm muốn khanh khám nghiệm tử thi để tìm ra nguyên nhân cái chết của Lệ phi, kết quả ? Khanh chỉ tìm ra nạng vì trúng độc mà chết, nhưng lại không cách nào xác định được cách thức độc được kia hạ như thế nào, nói như vậy, làm sao trẫm có thể truy tra ?”

Lệ phi vừa qua đời, tất cả cung nữ, thái giám kể cả tần phi những người chỉ tiếp xúc qua trước thời điểm tử vong cũng đều bị áp giải đến đại lao hậu thẩm. Mà đồ đạc, vật dụng thường ngày ngay đến cả lư hương, rèm cửa, ... cũng đều bị gom lại, đem đến Thái y viện xét nghiệm.

Nếu ngay đến cả cách thức kẻ hạ độc kia hạ huyết sa như thế nào mà dẫn đến tử vong cũng không biết, thử hỏi phải tra xét chuyện này thế nào, chẳng phải sẽ như mò kim đáy bể sao ?

“Hoàng thượng thứ tội, lão thần ngu dốt, bất tài không thể xác định được căn nguyên sự qua đời của Lệ phi.” Thái y run rẩy quỳ xuống, thành khẩn nói.

Thanh Vũ rủa mắt không nói gì, thần thái bí hiểm tựa như đang suy xét chuyện gì đó, qua nửa ngày mới nhẹ giọng hỏi tiếp: “Vậy khanh đã điều tra ra được huyết sa kia, từ đâu mà đến chưa ?”

“Hồi Hoàng thượng, huyết sa kia là từ bên ngoài truyền vào, trong khi đó, ở dân gian, hoa mạn đà la kia cũng không phải là hàng quốc cấm, vì vậy rất dễ dàng tìm mua được, nếu điều tra theo hướng này chỉ e ...”

“Vậy mà cũng nói được sao ?” Thanh Vũ nhướn mày, mâu quang chợt lóe, hơi thở nguy hiểm nhanh chóng tản mát trong không khí.

“Hoàng thượng thứ tội.” Thái y sợ tới hai đầu gối run rẩy, đầu càng thêm cúi thấp xuống.

“Thứ tội ? Các khanh ai nấy đều muốn xin trẫm thứ tội, tại sao không ngẫm lại, trước khi xin trẫm thứ tội, dùng trí thông minh của mình đem sự việc kia điều tra cho thỏa đáng ?” Hắn đứng dậy, một cước đạp tới vị Thái y đang khom người quỳ gối trên mặt đất kia lớn tiếng truy xét: “Nói! Là kẻ nào đã mua chuộc người ? Khiến người đem miện khóa kín như vậy ?”

Hắn đối Lệ phi cũng không hề có một chút tình ý, thậm chí đối với thái tử cũng không có thứ tình cảm mang tên tình phụ tử. Khi mất đi hai người này, trong lòng cũng không có cảm giác mất mát gì lớn. Sở dĩ hắn làm căng sự việc như vậy chính là vì muốn bắt kẻ chủ mưu đứng sau. Hắn không bao giờ dễ dàng tha thứ cho những màn tranh đấu hậu cung như thế này.

“Thỉnh Hoàng thượng chứng giám, thần một lòng trung thành cúc cung tận tụy với người.” Thái y mặt xám như tro, động cũng không dám động, tùy ý hắn phán xét.

“Được rồi, khanh nghe đây, dù có phải lật tung cả hoàng cung, kinh thành cũng phải điều tra ra chân tướng sự việc, trẫm không tin ngay đến nửa điểm manh mối cũng không có.” Dứt lời Thanh Vũ khước miệng khề nhếch khởi, cười nhạt nói: “Nếu như ngay đến nửa điểm manh mối cũng không tra ra ... Trẫm liền trị tội cả nhà khanh.”

“Thần tuân chỉ !” Thái y nghe xong, sợ đến ngất người nhưng không dám hó hé nửa câu chỉ liên tục dập đầu lĩnh mệnh.

“Hữu điều Ngự sử, chuyện của Thái tử thế nào rồi ?” Thu lại nụ cười trên môi, Thanh Vũ chuyển dời ánh nhìn đến trên người vị quan còn lại trong phòng, ánh nhìn ấy khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run/.

“Khởi tấu Hoàng thượng, chuyện này thần vẫn đang điều tra.” Hữu ngự sử thu lại tầm mắt, cúi đầu bẩm báo, trong lòng âm thầm tự hỏi, kết cục của Thái y phải chăng cũng chính là kết cục của hắn nếu như không tra ra chuyện này ?

“Vẫn còn điều tra ?” Thanh Vũ cười lạnh. “Có phải muốn tra đến khi thái tử hóa thành bạch cốt sau đem cốt đó về cho trẫm để trẫm nhập Hoàng lăng ?”

“Thần sẽ lập tức tăng cường thị vệ trong cung tập trung tra xét, nghiêm cẩn điều tra.” Hữu ngự sử biết mình tắc trách, không dám ngẩng đầu, nhanh chóng cúi đầu, thỉnh cầu xin một cơ hội lập công chuộc tội.

“Năm ngày. Trẫm cho khanh thời hạn năm ngày, nếu như vẫn không tìm ra tung tích Thái tử, cái đầu trên cổ kia cứ chờ trẫm định tội đi.” Hắn lạnh mặt đưa ra một cái thời hạn.

“Thần tuân chỉ.” Hữu ngự sử lập tức cúi đầu lĩnh mệnh sau đó khom người chuẩn đi thật nhanh.

“Lui xuống đi.”

Thái y đang run rẩy quỳ dưới đất kia như nghe được lệnh ân xá, vội vã đứng dậy, khom người rời đi. Trong thoáng chốc trong điện chỉ còn lại một mình Thanh Vũ cùng thái giám tùy thân Quan Ngọc, này giờ vẫn đứng lặng im bên cạnh.

Các đời Bách Định vương sở dĩ có tiền lệ hiếm muộn người nối dõi không phải bởi vì vắng vẻ chuyện hậu cung mà là do các phi tần vì hoàng tử vị mà vất hết óc tranh đấu lẫn nhau.

Sở dĩ hắn có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế như ngày hôm nay là vì sau những cuộc tranh đấu âm thầm mà quyết liệt, tàn nhẫn đó, chỉ có duy nhất một vị hoàng tử – là hắn, sống sót. Chính vì vậy, ngay từ đầu hắn đã sớm quyết định ai là thái tử, người kế vị sự nghiệp đế vương đời sau. Ấy vậy mà phi tần trong hậu cung lại như những âm hồn bất tán, không ngừng âm thầm đấu đá, mưu hại lẫn nhau nhằm tranh quyền đoạt vị. Mà hắn thì nhất thời không nghĩ ra được biện pháp nào khả thi đối phó lại.

Người theo hầu bên cạnh hắn nhiều năm, từ khi còn niên thiếu, Quan Ngọc biết rõ tâm tư hắn vì vậy cũng không mở miệng, chỉ lặng lẽ đứng bên đợi cho hắn bình phục nổi lòng.

“Canh ba đến !!!”

Thăng đến khi nghe được thanh âm thái giám can phòng cùng tiếng gõ mõ cầm canh báo giờ, Thanh Vũ mới hơi hơi nhướn mày.

“Đã canh ba rồi sao?”

Quan Ngọc nhẹ giọng trả lời: “Hồi Hoàng thượng, đã đến canh ba, người muốn đi ngủ?”

Thanh Vũ nhìn về phía ngoài điện một hồi sau mới lên tiếng: “Quan Ngọc!”

“Có nô tài.”

“Chuẩn bị một chút đồ ăn đêm cùng đản rượu.”

“Thần tuân chỉ.” Lúc Quan Ngọc rời đi, có dừng lại một chút, quay đầu khom người, cung kính hỏi: “Có cần phải chuẩn bị thêm một phần không, thưa Hoàng thượng?”

Mày kiếm khe khẽ nhếch khởi, Thanh Vũ hai tay chấp phía sau, tựa tiểu phi tiểu nhìn Quan Ngọc: “Quan Ngọc, người muốn nói cái gì?”

“Nô tài không dám.” Hắn lập tức cúi đầu.

“Không cần chuẩn bị nhiều hơn một phần.” Trở lại án tiền, Thanh Vũ lại đem tầm mắt chuyển tới chồng tấu chương cao ngất trên bàn.

Ước định với tiểu thái giám kia, hắn không đồng ý, cũng sẽ không hứa hẹn gì nhiều.

Quan Ngọc nhìn hắn một cái. “Nô tài đã biết.”

Lê Bình điện.

“Ách ... xì ...” Sau khi hắt xì hơi một cái thật to, Nguyễn Chiêu Hỉ không ngừng chà xát đôi tay đã tím lại vì lạnh, thi thoảng hà hơi vài cái cho đôi tay được ấm áp hơn đôi chút.

“Tên chết tiệt kia, đã canh tư rồi còn chưa thấy đâu!” Hắn nhỏ giọng thầm oán.

Hắn vẫn nhớ rõ ước định giữa hai người, đến nơi này lại chẳng thấy bóng dáng Tiểu Song Tử đâu.

Vốn muốn quay trở về nhưng lại nghĩ chắc Tiểu Song Tử hắn có chút việc bận, sẽ đến muộn nên cho dù ngoài trời gió tuyết rít gào, lạnh buốt tê cứng cả chân tay hắn vẫn quyết định ngồi lại chờ. Cho dù có phải chờ cho đến hừng đông, hắn vẫn quyết phải đem chữ tín đặt lên làm đầu, đã hứa hẹn với nhau như thế, lí nào chỉ vì chút gió tuyết nho nhỏ này mà từ bỏ.

Chính là —

“Tiểu Song Tử, nếu người không mau mau tới thì đi chết đi cho ta !!!” Hắn vừa lạnh vừa đói, trời lạnh như cắt da cắt thịt, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng vẫn phải núp trong một góc chờ đợi, trong bụng không tránh khỏi có điểm tức giận, oán than.

Hắn ở trong một góc khuất gió của đình viện không ngừng đứng lên ngồi xuống, xoa tay dậm chân quyết ý chờ đợi.

Không bao lâu sau, những tiếng bước chân nho nhỏ bắt chợt từ bên ngoài truyền tới.

“Hoàng Thượng, trong đình không có người. Chắc y lạnh quá nên đã quay về trước rồi.” Quan Ngọc cầm đèn lồng đi phía trước cố gắng đè thấp thanh âm, kính cẩn nghiêng người nói với người đi đằng sau.

Thanh Vũ một thân huyền bào trầm lặng không nói, chỉ lặng lẽ bước vào trong đình viện, o đồng đảo quanh một vòng cuối cùng dừng lại trên một thân ảnh đang cuộn mình ngồi thu lu ngủ trong một góc.

Nhìn đôi môi tím tái cùng hai gò má phỉm hồng vì lạnh, hắn đoán tám chín phần là người kia bị nhiễm phong hàn.

“Hoàng thượng!”

Thanh Vũ xua tay, Quan Ngọc hiểu ý, không nhiều lời, nhanh chân nhanh tay đem cặp lồng cơm sớm đã chuẩn bị tốt để lên bàn đá, lưu lại lồng đèn sau đó thối lui ra bên ngoài đình viện.

Thanh Vũ nhẹ nhàng bước tới, lay tỉnh người đang ngủ gục kia. Lúc bàn tay chạm vào thân thể ấm nóng ấy mây rậm khẽ nhích khỏi, Nguyễn Chiêu Hỉ cũng đột nhiên thanh tỉnh lại, trong mắt có chút phòng bị đảo quanh một vòng. Sau khi thanh tỉnh hơn đôi chút, y cũng nhận ra ngay người đang đứng trước mắt.

“Tiểu Song Tử, cuối cùng thì ngươi cũng tới.” Nói xong, y khẽ ho vài tiếng, vội vàng đẩy người trước mắt ra xa một chút: “Đừng dựa gần vào ta quá, cẩn thận không lại nhiễm phong hàn của ta.”

“Sao đột nhiên lại đổ bệnh ?” Thanh Vũ biết rõ còn cố hỏi.

“Nói sao nhỉ ? Bị Hoàng thượng phạt.” Đưa tay vuốt vuốt cái mũi đỏ hồng, y lại cảm thấy muốn hắt xì hơi.

“Người cùng hoàng thượng không phải là huynh đệ kết bái sao ?” Thanh Vũ tựa tiểu phi tiểu hỏi.

“Aiz ... bái kết là một chuyện. Ở trong cung ngài là chủ tử còn ta là nô tài, nếu như ta có mắc lỗi, ngài vẫn phải theo luật mà phạt.” Hắn có điểm ai oán nói.

“Bất quá hần cũng thực không biết suy nghĩ, bắt ta phải quỳ trên mặt đất, cả đêm phải chịu gió đêm lạnh buốt, không ốm cũng khó.”

“Người trách Hoàng thượng ?” Thanh Vũ chậm rãi ngồi xuống bên cạnh y.

“Cũng không phải trách móc gì ... chỉ là có chút ngạc nhiên, không nghĩ ngài lại là người nghiêm khắc như vậy.” Nói xong, y thở dài một cái, nhưng lại ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, tâm trạng nào nề, ủ rũ, hoá hận vừa rồi lập tức bay biến đâu mất. Nhìn cặp lồng cơm ba tầng trên bàn, hai mắt hắn sáng rực, thân thủ đứng dậy mở ra từng tầng thực hạp.

“Oa ...” Hắn sắc mặt xanh xao, toàn bộ sự chú ý đổ dồn vào những món bày trên bàn. “Những món này ta đều có thể ăn, được chứ ?”

“Đều đã mang đến, không để ăn thì để làm gì ?” Thanh Vũ thu liễm thần sắc, nhin cười nói.

“Vậy thì ta đây sẽ không khách khí nữa.” Hắn nhanh nhẹn xới một bát cơm nóng, sau đó cầm đôi đũa không khách khí mà gắp ngay mấy miếng thịt kho tàu bỏ vào trong bát, miếng thịt vàng ruộm, vừa cho vào miệng đã cảm nhận được gia vị đậm đà, nếm nếm vừa miệng ăn, miếng thịt mềm cũng nóng hổi không kém khiến cho hắn không khỏi buột miệng khen: “Ngon quá đi mất !!!”

Bệnh thì bệnh nhưng nếu có đồ ăn ngon thì hắn cũng không ngại mà ăn đâu nha. Một bên nghĩ ngợi lung tung để mặc cho tay cầm đũa đảo một lượt những món ăn trong cặp lồng cơm.

“Tiểu Song Tử, đây là món gì ?” Vừa nhai ngốn ngấu hắn vừa không quên lấy đũa chỉ chỉ vào một ô đồ ăn, hỏi.

“Đó là cá muối, nếm thử xem.”

Nguyễn Chiêu Hỉ gắp lên một miếng, bỏ vô miệng ăn thử, nước mắt thiếu chút giàn dụa khắp khuôn mặt thanh tú: “Làm Hoàng thượng thật tốt ...” Hắn thực hâm mộ nha.

“Làm Hoàng thượng tốt lắm sao ?”

“Còn không phải ?” Nhìn thấy bên trong còn một cặp bát đũa, hắn nhanh nhẹn lấy ra, để trước mặt Thanh Vũ, một bên thúc giục y dùng bữa, một bên đáp lời.

“Ngủ ở chốn cung điện tinh mỹ, mặc trên người toàn xiêm y thượng hạng, văn thêu tinh xảo, đồ ăn toàn những cao lương mỹ vị, đồ uống cũng toàn quỳnh tương ngọc dịch, như vậy còn không phải tốt sao ? Thực hạnh phúc nha.”

Thanh Vũ nhìn tướng ăn gió cuốn mây trôi của người kia, bất giác cảm thấy chẳng có mùi vị gì cả, đem bát đũa đẩy sang một bên. “Nói như thế ngươi không biết là giống như nuôi một cái động vật quý hiếm hay sao ?”

Nguyễn Chiêu Hỉ nghiêng đầu nghĩ ngợi gì đó, sau mới nhìn thẳng hắn nói: “Hắc, cách nói của ngươi thật thú vị, bất quá nếu như đổi qua một góc nhìn khác, bởi vì là động vật “quý hiếm” cho nên mới được hưởng thụ cuộc sống như vậy, nếu như chỉ là loài động vật thông thường, không ăn nó mới lạ, sao có thể còn được hưởng thụ cuộc sống như vậy ?”

“Nếu như một ngày nó không còn là loài động vật quý hiếm nữa, phải chăng cũng sẽ bị người ta ăn thịt ?”

Nguyễn Chiêu Hỉ một tay lia lịa gấp đồ ăn, một mặt nghiêng đầu suy nghĩ, bộ dáng thập phần bận rộn. “Nhưng là, nếu như nó là động vật quý hiếm vậy thì nó vĩnh viễn cũng là loài quý hiếm, không phải sao ? Lại nói, tại sao lại đi so sánh Hoàng thượng với động vật quý hiếm ? Ngài là Hoàng thượng, người mang trong mình huyết thống hoàng tộc cao quý đã mở ra cuộc sống thanh bình, ổn định suốt mấy trăm năm trên đất nước ta hay sao. Nhất cử nhất động của người đều ảnh hưởng đến hưng thịnh, suy vong của cả một triều đại, động vật quý hiếm cũng làm ra được loại sự tình này sao ?”

Do nói một tràng dài như vậy, miệng hắn mở to, đồ ăn thức uống một miệng đầy ứ bên trong, muốn nuốt xuống không nổi mà phun ra cũng chẳng xong, ngạnh ở yết hầu, hại hắn nghẹn cứng cổ, bàn tay còn lại không ngừng vỗ vỗ ngực.

Thanh Vũ thấy thế liền lập tức rót một chén rượu đầy sau đó đưa qua cho y.

Đưa tay ra nhận lấy, Nguyễn Chiêu Hỉ ực một phát đã uống hết sạch, vẻ mặt vui vẻ, thỏa mãn như chú mèo nhỏ, thủy mâu ánh lên ý cười nồng hậu.

“Oa, rượu ngon quá, âm ấm, ta mới uống có một chén mà cả người đã ấm hẳn lên.”

“Đây là dẫn rượu, có thể làm nóng cơ thể, giải gió, tránh hàn, uống nhiều nhiều một chút.”

“Tiểu Song Tử, người quả thực là tri kỷ của ta, chỉ nhìn sơ cũng biết ta nhiễm phong hàn ...” Nói ra câu này rồi hắn chợt dừng lại, nhướn mày, khó hiểu nhìn y: “Sao người biết ta nhiễm phong hàn ?”

“Ta chỉ nói nó có tác dụng làm nóng cơ thể, giải gió, tránh hàn, cũng không nói biết người nhiễm phong hàn.” Hắn thấp giọng đáp lời, tay tiếp tục thay hắn rót thêm một chén rượu.

“Cũng đúng, người làm ở ngự thiện phòng, làm sao biết được những chuyện xảy ra ở ngoài Lộ Anh điện kia chứ ?”

Nguyễn Chiêu Hỉ tự cho là đúng, gật gật đầu, nói tiếp: “Ăn đi thôi, khó có được bữa ăn ngon như thế này, nhất định phải ăn sạch, không thừa lại chút nào.”

“Vậy sao ? Thế thì người ăn đi, ta không đói bụng.” Ánh mắt Thanh Vũ dần đuổi theo nét cười trên khuôn mặt người nọ. Những món ăn này cũng không phải loại bình thường, đây đều là những món ngự thiện phòng chế biến chuẩn bị trong dạ yến của hoàng cung.

“Sao lãng phí vậy ? Người có biết ở bên ngoài có biết bao dân chúng đói khổ ngay đến cơm cũng chẳng có mà ăn không ?”

“ ... Có dân chúng ngay đến cơm cũng không có mà ăn ?” Hắn ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên.” Nguyễn Chiêu Hỉ trợn mắt nhìn người nọ, dường như hắn chỉ suốt ngày quần quanh chốn khuê phòng mà không biết những chuyện ngoài dân gian nhà. “Người không thấy những khát nhi[1] ở ngoài thành kia sao ?”

“Ta cũng không có ra ngoài thành.” Hắn trầm mặt xuống. Chuyện này chưa từng có bất kỳ vị đại thần nào từng bẩm báo lên, quả thực đáng giận.

Bách Định vương triều nhiều năm không chiến tranh, cuộc sống an bình, theo lệ thường hắn chốn dân gian dân chúng an cư lạc nghiệp, cuộc sống ổn định mới đúng, như thế nào còn xuất hiện những cái khát nhi ?

“Cũng không cần phải ra khỏi thành, chỉ cần đến những vùng ở phía bắc thành cũng có thể thấy, tất cả họ đều là khát nhi.”

“Tại sao người lại biết rõ vậy ?”

“Đương nhiên rồi, bởi vì nương ta thường đến đó cứu tế bọn họ.” Nương hắn là người mà hắn vừa yêu lại vừa hận. “Tiền ta vất vả mới kiếm được đem biếu người, người lại đem hết đi mua lương thực, dược liệu đem cứu tế những khát nhi kia. Bản thân thì ngay đến cơm cũng luyện tiếc không nở ăn, vậy mà lại hào phóng vung tay cứu giúp họ.”

“Nghe người nói như vậy, tựa hồ như người có ý phê bình kín đáo những khát nhl kia ?” Thanh Vũ tiếp tục hỏi chuyện, y muốn thông qua trò chuyện tìm hiểu rõ con người của người trước mắt.

Đêm nay đến đây lúc đầu y vốn nghĩ, Chiêu Hỉ hẳn là một thái giám thích xu nịnh bề trên. Nguyên bản đã canh bốn thiên, không nghĩ đến hẳn vẫn một mực thủ tín ngồi chờ ở đây, thực ngoài suy nghĩ của y.

“Cũng không hẳn, đám người kia đói khát lâu ngày, được người ta giúp cho ít tiền, hẳn là chuyện tốt, chỉ nghĩ thương cho nường ta thôi.” Nói xong, mặc dù đã no căng bụng nhưng Nguyễn Chiêu Hỉ vẫn nhanh nhẹn gấp lấy một ngụm thức ăn lớn bỏ vô miệng.

“Bọn họ cũng không muốn làm một cái khát nhl, chỉ là mưu sinh khó khăn, không còn bước đường nào khác mới thành ra như vậy. Hoàng thượng hẳn là phải lệnh cho huyện nha an trí giúp đỡ, cứu tế cho đám khát nhl này.”

“Người không phải là cùng Hoàng thượng rất quen thân sao ?”

“ Là ... là ... Đúng vậy, ta cùng Hoàng thượng là chỗ thân quen, nhưng người phải biết rằng Hoàng thượng sao có thể để ta đứng bên cạnh nói chuyện ? Như vậy cũng dễ bị người khác gièm pha là nịnh thần.” Hắn mặt không đổi sắc, thành thực bào chữa.

4. Chương 4

Thanh Vũ nhin không được mà cười nhẹ. “Nghe qua dường như là người điều gì muốn kiến nghị ?”

“Thì cũng có, chỉ là không biết bề trên có nghe thấy không thôi.”

“Sao người không nói ra ?”

“Rất đơn giản.” Lúc trước vội ra đây cũng chưa kịp ăn gì, trong bụng có điểm đói, trời lại lạnh như vậy, hẳn nhin không được lại rót thêm một chén rượu, cả người rất nhanh đã nóng lên nhiều.

“Bên dưới phủ Nội vụ còn bao nhiêu là đơn vị nữa, giống như Cán Y cục, đem công việc chia bớt cho họ một ít, không được sao ?”

“Cán Y cục không phải là nơi những cung nhân lớn tuổi ở, sống nốt quãng đời còn lại hay sao ?”

“Đúng rồi, nhưng là, các vị cung nhân đó thực đáng thương. Cả một đời vất vả đem hết thanh xuân phục vụ các vị chủ tử, không được kết hôn, cũng chẳng có con cái, đến tuổi già lại phải lủi thủi sống ở đó, chờ đến ngày từ già cõi đời không ai nhòm ngó, hỏi han đến. Hoàng thượng ngài ấy không thể bỏ chút ít thời gian, tâm sức chiếu cố họ, dù chỉ một chút thôi, không được sao ?” Hắn cứ thật theo lòng dạ nghĩ thế nào mà nói hết ra.

“Sau này có khi ta cũng sẽ phải vào đó sống, những vị cung nhân đó tuổi tác cũng đã cao như mẹ ta, ấy vậy mà vẫn phải tự mình giặt giũ quần áo, cơm nước, không ai chăm sóc, quan tâm. Thật đáng thương !”

Thanh Vũ khẽ nhếch khởi mi, vấn đề này y chưa bao giờ nghĩ đến. Dù sao đây cũng là quy củ mà tổ tiên đã đề ra hàng ngàn hàng vạn năm nay, y cũng chỉ là chiếu theo quy định mà làm thôi. “Người không phải là đang làm đương sai cho Kính Sự phòng sao, như thế nào lại chạy đến Cán Y cục kia ?”

Trong phủ nội vụ, các vị tổng quản có trách nhiệm phân phó công việc và trông coi đám thái giám cấp dưới. Mặc dù thái giám của Kính Sự phòng có thể tùy ý xuất nhập hậu cung song phạm vi cho phép cũng chỉ đến thể mà thôi, tuyệt không đến tận Cán Y cục ở phía Bắc hoàng cung kia.

“Aiz ... Ta có nói ta là đương sai của Kính Sự phòng sao ?”

“ ... Có. Đêm đó, trước khi người rời đi, người đã nói như vậy.” Thanh Vũ bất động thanh sắc trả lời.

“Nha ...” Hắn bỗng cảm thấy trong người có điểm say, mọi chuyện cũng không nhớ được rõ ràng. “Ai, ta cũng chỉ là vì cuộc sống khó khăn mà ngẫu nhiên kiếm mấy mối làm ăn, thu chút ngân lượng, lại vừa xem như giúp đỡ người khác. Khi hẳn có chuyện, sinh bệnh, ... công việc cần có người làm thay cho nên ta nhận tiền rồi giúp đỡ người ta, vậy nên cũng ngẫu nhiên được đến nơi này nơi nọ trong cung.” Đương nhiên, phần lớn thời gian hẳn cũng cố gắng tìm cho ra vật được giao phó kia.

“Vậy sao ?” Thanh Vũ lười biếng, mày kiếm khẽ nhếch khởi.

Sau hai lần gặp mặt cùng đôi ba câu chuyện phiếm, chủ đề quần quanh cũng không thoát khỏi một chữ “tiền”, này cũng cho thấy người kia yêu tiền như thế nào.

“Đúng vậy.” Xem chừng đã cơn no rượu say, hần hững khởi nói. “Đúng rồi, xem người chiếu cố ta tốt như vậy, ta liền quyết định thu người làm tiểu đệ.”

“ ... Tiểu đệ ?” Thanh Vũ không khỏi hoài nghi, người kia nhân lực cực kỳ kém nếu không chỉ cần một cái liếc mắt cũng đủ thấy, y tuyệt nhiên là nhiều tuổi hơn hẳn. Vì sao lại muốn thu y làm tiểu đệ ?

“Đúng vậy, tuy rằng coi bộ người nhiều tuổi hơn ta, nhưng người phải biết thái giám như chúng ta thường nhìn cấp bậc mà tính bói phận. Ta thế nhưng có trầm lam bán cánh tay biểu thị cấp trung trong hàng ngũ thái giám, người là người mới đương nhiên là tiểu đệ rồi.”

Thanh Vũ rử mắt nhìn xuống huyền bào đang mặc, cuối cùng cũng hiểu được ý người kia muốn nói. Song, điều này cũng càng khẳng định những gì y nhận định về người kia là đúng. Người kia nhân lực quả nhiên kém, ngay đến long văn trên thân huyền bào cũng nhìn không ra.

Bất quá, Thanh Vũ cũng không định đánh động đến người kia, chỉ lẳng lặng ngồi nhìn đối phương đang rút từ trong ống tay áo ra một tờ giấy được gấp gọn, khá tinh tế. Nhận lấy tờ giấy đó, mở ra nhìn thì thấy được những nét chữ rồng bay phượng múa của người kia.

“Nếu như đã là huynh đệ, chúng ta cũng nên đồng ý với nhau một vài quy định.” Nguyễn Chiêu Hỉ sớm đã thảo ra một bản quy ước. Đem nó đẩy đến trước mặt Thanh Vũ hần như nhớ ra điều gì, sững người hỏi: “Người biết chữ chứ ?”

“Biết.” Thanh Vũ đáp gọn lỏn một chữ sau đó tiếp tục hờ hững đảo mắt qua một lượt nội dung viết bên trong.

“Tốt lắm, xem cho kỹ nội dung bên trong. Xem xong rồi cũng không được dị nghị bất cứ điều gì, chỉ cần kí một chữ vào đó là được.”

Thanh Vũ lưu loát đọc lên mười điều quy định: “Nhất tín, nhị tiền, tam hạ, ...”

“Ta có thể tin người sao ?”

“Đương nhiên rồi, đã là huynh đệ thì phải tin tưởng lẫn nhau, không phải sao ?” Nguyễn Chiêu Hỉ ghé vào bên người hần nói tiếp. “Đây chỉ là một số điều cơ bản, người nếu như đã không tín nhiệm ta, kia còn muốn cùng ta kết làm bằng hữu ? Mà những gì ta đã nói, ta nhất định sẽ làm.”

“Tại sao muốn làm đại ca ta ?”

“Aiz ... đương nhiên là vì huynh đệ dẫu sao cũng thân thiết hơn bằng hữu.”

Mày kiếm lại một lần nữa nhếch lên, Thanh Vũ mắt nhìn chăm chăm vào tờ giấy, rồi lại nhìn lên hỏi: “Hàng tháng nộp 5 văn tiền ?”

“Đúng nhìn ta bằng ánh mắt như vậy, đây là luật lệ.” Lại nhấp một ngụm rượu, cả người ảm áp có thừa, hai má sớm đã ửng đỏ, cái lạnh mặc dù đã bị xua đi xong cơ thể lại như trước cảm thấy có điểm không thoải mái.

“Luật lệ ?” Người kia căn bản là lưu manh thì có.

“Đúng vậy, chỉ cần người chịu nộp, sau này dù có chuyện gì, ta đều sẽ nhảy vào giúp người một tay.” Võ võ ngực, hần đồng dặc nói.

Hai vai khẽ run nhẹ, Thanh Vũ nhịn không được cúi đầu cười lớn.

Nguyên tưởng người kia chỉ giống như hạng lưu manh nơi đầu đường cuối chợ, cường ngạnh thu phí bảo hộ, nhưng nghe những lời này y có liên tưởng, người kia hẳn phải là tiền nô[1] mới đúng.

“Người cười cái gì ? Ta chỉ đang nói sự thật thôi.” Nguyễn Chiêu Hỉ bất mãn lườm y một cái.

Thanh Vũ cố gắng nhin cười, lại cúi đầu xem tiếp: “Không cho phép có điểm giấu giếm, lừa gạt nhau chuyện gì. Không được phép dối ý, không chấp nhận phản bội ...”

“Đây là đương nhiên. Đã là huynh đệ lẽ nào lại có thể làm ra một trong những hành vi trên ? Hơn nữa, huynh đệ là phải có phúc cùng hưởng có nạn cùng chia nha !” Nhìn xem, đó đều là những lời tâm huyết, những kinh nghiệm quý báu được đổi bằng bao huyết lệ mà hần đã từng trải qua, không xem thường được đâu.

Trước khi làm đương sai cho phủ Tể tướng, hần từng ngốc nghếch bị người ta lừa một lần, từ đó về sau hần như chim sẻ sợ cành cây cong, làm chuyện gì cũng đều phân chia rạch ròi rõ ràng từ đầu đến cuối. Trước đem những điều kiện, quy định liệt kê hết ra, miễn cho về sau có việc phải tranh cãi.

Thanh Vũ cười ra tiếng, lồng ngực kịch liệt rung động phập phồng, không chút che dấu làm cho người đứng cạnh ngoài điện – Quan Ngọc một phen sửng sốt.

“Có gì đâu mà ngươi cứ cười mãi như thế ?” Tuy rằng bản ước định này cũng không hẳn là do hần dốc hết tâm huyết thảo ra nhưng cũng là những điều mà hần phải trầm trồ suy nghĩ rất lâu mới viết được ra.

“Cái này chính là ước định sao ?”

“Đúng vậy.” Nguyễn Chiêu Hỉ gật gù, nói tiếp: “Sau khi kí kết, có ông trời làm chứng, ta và ngươi nếu ai vi phạm đều sẽ không được chết một cách tử tế. Như vậy đủ rồi chứ ?”

Thanh Vũ thiếu chút nữa lại bật cười ra tiếng.

Đây là một bản ước định công bằng sao ? Trong mười điều thì ưu việt đều tính trên người hần, hơn nữa ngay từ đầu đã cưỡng ép y phải kí vào, không được phép có ý kiến, chỉ được kí ... haiz ... thật đáng tiếc khi y chỉ là một tiểu thái giám, nếu không hần cũng đã điều y đến bộ Hộ giữ một chức quan nho nhỏ đi.

“Rốt cục thì ngươi tính thế nào ? Quyết định nhanh nhanh một chút để ta còn về ngủ.”

Thanh Vũ ô đồng khê híp lại, trầm ngâm không biết đang nghĩ ngợi gì.

Những thái giám từ nhỏ đã nhập cung, nếu như bộ mặt có chút thanh tú, dễ nhìn liền thích trát phấn tô son trên mặt, cảm giác có vài phần giống với nữ nhân nhưng kẻ trước mắt này lại khác, hần mang đến cho y một loại cảm giác giống như một cô nương gia ...

Suy nghĩ đắn đo cả nửa ngày cuối cùng hần mới thu về dòng suy nghĩ, nghiêng đầu chậm rãi hỏi: “Muốn hay không lại thêm mấy điều, tuy rằng không được sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm ?”

“Oa !” Có lẽ không đồ[2] lớn như vậy ? Nguyễn Chiêu Hỉ tròn tròn thủy mâu, nhìn thẳng vào mắt hần, đột nhiên cảm thấy thanh tỉnh vài phần. “Đợi chút, sao những từ này ta nghe qua lại thấy quen tai như vậy ?”

“Không phải là câu mà khi kết bái người ta hay nói sao ?” Hần hừ cười. “Ngươi không phải muốn thu ta làm tiểu đệ, như vậy thì cùng kết bái có khác gì nhau ?”

“Kết bái ...” Hần nhú mày suy nghĩ một hồi. “Ý tứ cũng không sai biệt lắm.”

Ước định chính là ước định, nói đến kết bái thì có vẻ như còn xa, nhưng tùy tiện mà nói, với hần cũng không có nhiều cách biệt lắm.

“Nhưng ngươi cũng chưa nghe nói qua, phu thê vốn là đồng lâm diếu, tai vạ đến nơi đều tự phi[3] ?” Thanh Vũ tựa tiểu phi tiểu nhìn hần nói.

“Liền ngay cả phu thê cũng không thể đồng cam cộng khổ, kết bái này liệu có ý nghĩa gì ?”

Bình tĩnh nhìn y một lúc lâu, Nguyễn Chiêu Hỉ đột nhiên nói, ngữ điệu như thể huynh đệ hữu hảo: “Ngươi đã từng nghe qua, tứ hải giai huynh đệ, ai là đi đường nhân, phổ vì uyên cùng ương, nay vì tham dự thần ?” [Py: Chỗ này thực sự ta cũng chẳng hiểu nghĩa nó là gì, để nguyên conver, sau này hỏi được ai thì sửa lại sau vậy .=.]

Thanh Vũ rử mắt nhìn người đang đắc ý rung đùi ngâm thơ kia, sắc mặt hơi chút biến sắc: “Ngươi ...”

“Chưa từng nghe qua đúng không ? Ta biết, thái giám bình thường tiến cung cũng chẳng biết được bao nhiêu chữ, ta bắt quá chỉ là hiểu biết nhiều hơn một chút mà thôi. Câu tứ hải giai huynh đệ kia cũng là đúng, những người không chung một tia huyết mạch nhiều năm trước cũng từng là người một nhà, cho nên đừng quá phòng bị người khác.”

Ai, phòng người khác không phải là không tốt, nhưng cũng còn phải xem là phòng ai nữa nha, đúng không ? Nếu như đối với người nào cũng phòng bị như vậy, thật sự là rất mệt mỏi.

“ ... Kia, cũng không nhất thiết là như câu thơ về uyên ương gian còn có ...” Đó chỉ là câu đùa trong tình yêu nam nữ thôi.

“Đều giống nhau thôi ... Chờ đến khi người gặp đại nạn, ta nhất định sẽ không một mình bay đi, ta sẽ cùng người vượt qua.”

Ai, sao lại ngay đến một người để tin tưởng cũng không có ? Hại hấn nhẹn không được muốn chiếu cố y: “Đừng nghĩ ta lừa người, ký hạ vào ước định này, đảm bảo người sẽ được hạnh phúc trong mấy năm liền.”

Thanh Vũ kinh ngạc nhìn người nọ, những lời nói thoát chùng đơn giản cùng ngô nghe kia lại khiến y dao động, hoang mang.

“Tiểu Song Tử ...” Nguyễn Chiêu Hỉ không phát hiện được y có điểm nào không thích hợp, vô lực dựa trên vai y.

“Nhanh nhanh chút, đây chỉ là một tờ ước định, cũng không phải giấy bán thân, không cần lễ mễ như vậy.” Không rõ là do cơn no rượu say hay là do phong hàn, hấn cảm thấy trong đầu ong ong, bắt đầu mơ màng muốn ngủ.

“Người không mang theo bút trên người, bảo ta thế nào kí ?” Thanh Vũ buồn cười hỏi, cũng không đẩy đầu hấn ra.

“Trên cặp lông cò có chút dầu mỡ, không phải sao ? Nhúng tay vào mỡ đó rồi diêm chỉ vào là được ...” Hấn thuận miệng nói, thân thể không ngừng trượt xuống, cuối cùng nằm hấn xuống trên đùi y.

Thanh Vũ cả người nhất thời cứng đờ, trừng mắt nhìn người đang ngủ trên đùi y.

Nô tài lớn mật, to gan dám nằm trên đùi trẫm ... Y tức giận muốn đập bàn song lại thấy hấn cả người ửng đỏ, nhiệt độ cơ thể cao đến dọa người, y lại do dự. Quyết định cứ ngồi như vậy để cho hấn ngủ một lát, vươn tay đến chỗ dầu mỡ kia, nhứu mày quệt một ít, diêm chỉ vào tờ giấy mà Nguyễn Chiêu Hỉ đưa. Quay đầu nhìn xuống đã thấy người kia không ngừng động đậy, vẻ mặt nhăn lại như thể rất không thoải mái mà kéo kéo vạt áo.

“ Người sao thế ?”

“Nóng quá ...”

“Nóng ?”

Nguyễn Chiêu Hỉ động thủ kéo vạt áo thấp xuống nửa cánh tay, ngay cả lớp áo trong cũng không buông tha, thẳng đến khi lộ ra hơn nửa cái ngực, cảm thấy gió lạnh quán nhập mới thoải mái lẩm bẩm vài tiếng, tiếp tục say sưa ngủ, căn bản không trông thấy một người đang trợn tròn mắt nhìn y.

Thanh Vũ cả ánh mắt dừng lại trên mảnh vải trắng quấn quanh ngực lộ ra bên dưới lớp huyền bào thái giám, lại cẩn thận nhìn lên, mơ hồ có thể thấy xuân quang pháp phồng bên dưới lớp vải trắng ...

Một lúc sau, hấn mới rời đi tầm mắt, trừng trừng nhìn bóng cây ngoài đình viện, trầm giọng chất vấn: “Chết tiệt, hấn như thế nào lại là một cô nương gia ?”

Ký hạ ước định kia là để âm thầm điều tra xem, hấn là dạng người gì, vì sao lại ở phía sau thu nguyên bảo an bài chuyện thị tẩm của y, muốn từ hấn tìm ra kẻ đứng sau điều khiển tất cả mọi chuyện, không nghĩ đến hấn lại là một cô nương gia !

5. Chương 5

Tiếng người quát tháo theo tiếng gió từ xa xa vọng lại không ngừng âm ỹ ở bên tai Nguyễn Chiêu Hỉ. Từ khi vào cung đến nay tinh thần nàng lúc nào cũng căng thẳng, chẳng mấy khi cảm thấy dễ chịu như thế này, liền an an ổn ổn thiếp đi. Nay bị tiếng ồn kia đánh thức, cả người lập tức thanh tỉnh, chính là — như thế nào trước mắt của nàng một cái bàn đá ?

“Tĩnh?”

Tiếng nói trầm thấp từ trên đỉnh đầu truyền lại đã thành công thu hút tầm mắt nàng chuyển dời lên trên. Trong bóng tối, cái gì cũng không nhìn thấy vậy nên gương mặt người nọ với nàng chỉ là cái bóng mờ. Ngăn người ra một hồi sau nàng lập tức đứng dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt chuyển hồng.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Ta ngủ thiếp đi sao ?” Nàng lùi lại phía sau mấy bước, thẳng đến khi thất lưng đụng phải bàn đá nọ, đau đến nhe răng nhếch miệng, “Đau đau đau đau đau!”

Ai nha? Là ai đem bàn đá đến nơi này vậy ?

Thanh Vũ buồn cười nhìn nàng xoay người kêu lên đau đớn, còn trộm đá thạch bàn một cước, bộ dáng tinh nghịch như một tiểu oa nhi, còn là bộ dáng của một tiểu oa nhi đang tức giận, xoay người đá một cước vào bàn đá. “Ngủ ngon không?”

“A..... Ách, cũng không tệ lắm, chỉ là hơi cứng.” Nàng cười gượng, khẽ xoa chỗ đau ở thất lưng.

“Phải không?” Y thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng hỏi.

“Hay nói giỡn” Ngồi trở lại bên cạnh y, nàng thân thiết vỗ vỗ vai y như thể những người huynh đệ tốt. “Chính là ta ngủ thiếp đi như vậy, người như thế nào lại không gọi ta dậy?”

“..... Người ngủ rất ngon.”

“Là nha ?”. Nhìn sắc trời bên ngoài, trong lòng có chút ngū vị tạp trần.

Tuy nói nàng ở trong cung lao du thủy lao thật sự rất khoái hoạt, tựa như cá gặp nước, nhưng thực tế cuộc sống tương đối gò bó, dạy cho nàng không dám đại ý, có khi cười đến mặt đều cương lại, cũng không thể buông lơ phòng bị, một chút gió thổi cỏ lay đều khiến cho nàng bình tĩnh, cảnh giác. Thế nhưng hôm nay lại có thể ngủ ở trên đùi y lâu như vậy, thật lạ nha. Nhưng là ngủ trong lòng y như vậy quả thực rất ấm áp và thoải mái ... Thực ngượng ngùng a!

Thanh Vũ không nói gì thêm chỉ nhìn ra phía ngoài điện, hướng Quan Ngọc khinh vuốt cằm.

“Đúng rồi, Tiểu Song Tử, tờ giấy ước định của chúng ta đâu? ” Nguyễn Chiêu Hỉ giương mắt, hỏi.

“Trên bàn.”

Nàng nhìn hướng về phía bàn, thấy tờ giấy ước định kia, cả người đều cảm thấy vui vẻ, nhanh nhẹn cầm lấy nhét vào trong áo. Dư quang chợt lóe khi thoáng nhìn thấy cặp lông côm mới trên bàn, mùi thơm phảng phất, mê người.

“Tiểu Song Tử.....” Đôi mắt to đen tròn của nàng lóe ra những tia sáng lấp lánh.

“Àn?”

“Người đi lấy đồ ăn sáng?”

“Cũng là không phải?” Khẽ lộ ra ý cười, Thanh Vũ vì nàng tỉ mỉ bày ra một vở kịch mà chính y là một trong hai vai chính.

Ai ngờ Nguyễn Chiêu Hỉ thần sắc kích động, không nói hai lời liền lao về phía y, gắt gao ôm lấy.

Thanh Vũ tuần nhan chấn động.

“Huynh đệ tốt!” Nàng vừa ôm vừa cảm động suýt rớt nước mắt. “Ta cam đoan với ngươi, từ nay huynh đệ chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, sau này có việc cần giúp đỡ, không cần ngại, cứ đến tìm ta.”

Đã chuẩn bị đồ ăn khuya mang đến, sáng ra mở mắt đã thấy đồ ăn sáng còn nóng hôi hổi ... Trời ạ, nàng thực cảm động muốn khóc!

Đã rất lâu rồi không có ai đối với nàng tốt như vậy, bình thường đều là do nàng bận rộn thu xếp, chiếu người khác, nay khi nếm qua tư vị được người ta chiếu cố, thật là khiến cho nàng cảm động không thôi.

Trừng mắt nhìn chăm chăm đỉnh đầu của nàng, Thanh Vũ vốn định đẩy nàng ra, nhưng lại nhịn xuống.

“.....Ăn nhanh lên, để lạnh không ngon.” Y trầm giọng nói.

“Đúng vậy đúng vậy.” Nàng lập tức thoát ly ôm ấp, nhanh nhẹn mở nắp bỏ gọn gàng sang một bên, lại bị thức ăn phong phú ở bên trong làm cho sợ hãi. “..... Tiểu Song Tử, có thể hay không có điểm rất phong phú?”

“Có sao?”

“Người đối ta thật sự là quá tốt !” Huynh đệ này, nàng nhất định phải chiếu cố thật tốt ! Nắm chặt bàn tay nàng thăm khắng định, tay không cầm lấy chiếc đĩa trước tiên chia về phía đĩa rau, gấp lên một ít nếm thử. Món ngon vào miệng khiến cho vẻ mặt của nàng thực hạnh phúc. “Tiểu Song Tử, người không ăn sao?”

“Ta không đói bụng.”

“Là nha, người như thế nào luôn không ăn, đều là ta ăn.....” Ai, cứ như vậy nữa sẽ khiến nàng ngượng ngùng a.

Thanh Vũ không có trả lời, bởi vì tiếng người bên ngoài đã truyền tới ngày một gần.

“Người hướng này, người hướng này, ta ngửi thấy thấy mùi, khắng định chỉ ở đâu đó xung quanh đây thôi, không thể sai được.”

Nguyễn Chiêu Hỉ đồ ăn vẫn còn đầy trong miệng, tay còn cầm lấy một miếng bánh, lỗ tai cũng dựng đứng lên, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, chỉ nghe thanh âm đối thoại kia thôi nàng đã thăm khắng định, mấy người đó đã ở ngay gần điện này rồi.

“Tìm được rồi!”

Ngoài điện hai ba thái giám chỉ thẳng vào nàng, nhanh nhanh chạy tới lương đình. Nàng sửng sốt , nhìn về phía Thanh Vũ.

“Tiểu Song Tử, như này có tính là sự việc bị bại lộ không?”

“Quả thật là bị phát hiện.” Thanh Vũ tùy ý đưa nhanh tầm mắt về vài thái giám đang đi đến.

“Cái phiền toái này thật là lớn.....”

Nếu nàng đủ nhẫn tâm, chuyện này có thể đổ cho Tiểu Song Tử là xong, vấn đề là đã kí ước định, nàng làm sao có thể không ra mặt ?

Huống hồ, Tiểu Song Tử nay gặp nạn cũng là bởi vì do nàng mà nên, nàng làm sao có thể thấy chết mà không cứu được?

“Tiểu Song Tử, ngồi lui vào trong một chút, đừng để cho bọn họ nhìn thấy mặt của ngươi.” Nàng bắt ngờ nói.

Thanh Vũ kinh ngạc, hết sức khó hiểu, liền nghe được có người ở bên ngoài kêu –

“Ngươi ! Ngươi là thái giám của viện nào, thế nhưng ngồi ở chỗ này ăn sáng, còn dùng điểm tâm Hoàng thượng vẫn hay dùng! Rõ ràng là ngươi trộm điểm tâm của Hoàng Thượng!” Hai ba thái giám ngự phòng ở ngoài đình căn bản không cần vào xem y ăn cái gì, chỉ là nhìn đến cặp lông dựng thức ăn để trên bàn đá, là có thể chứng minh y là trộm đồ đến.

Chỉ thấy Nguyễn Chiêu Hỉ thần sắc không đổi, đứng dậy quát lớn. “Làm càn!” Nàng thấp xịch một tiếng, tuy nói cái đầu nhỏ hơn so với người ta, nhưng vẫn là đứng dậy đi về phía đình duyên, ý vào góc cao của đình nội, có vài phần hương vị nhìn từ cao xuống dưới , trừng mắt chỉ một tiểu thái giám không có một bên nửa cánh tay áo.

“Người!”

“Không nhìn thấy ám tử[1] bán cánh tay trên y phục ta sao ?” Nàng híp mắt lại, phủi nửa cánh tay áo trên người.

“Người bắt quá cũng chỉ là một thái giám bình thường giống ta, đùa giỡn uy phong cái gì?” Trong đó một thái giám trên người mặc một thân áo y phục cũng có ám tử bán cánh tay bước lên vạch lại.

“Lớn mật, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy phía sau trụ đình này có người sao?” Nàng hạ giọng quát.

Thanh Vũ ẩn thân ở phía sau trụ đình kinh ngạc nhìn nàng, không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì, nhưng vẫn là theo lời ẩn thân phía sau trụ đình.

Việc này kỳ thật là do y làm, chỉ là vì muốn bức nàng bội ước.

Y không nghĩ sẽ ký ước định với một nữ tử, lại càng không cho rằng nàng thực sẽ tuân thủ hứa hẹn, vì thế y muốn Quan Ngọc đi đến trước ngự thiện phòng trộm đồ ăn sáng, lại lưu lại manh mối ở bên ngoài, làm cho người ta tìm tới, vốn nghĩ bức nàng bội ước, lại thuận tiện đem đuổi ra khỏi cung.

Dù sao lấy trộm đồ vật của Hoàng Thượng, tội trạng nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu muốn phán tội tử hình không phải không thể. Nàng nếu muốn chạy trốn, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng mà nàng lại không bỏ chạy để mặc y, thậm chí tựa hồ còn có mưu kế ứng phó, điều này quả thực nằm ngoài dự đoán của y, làm y nghiến ngấm một hồi lâu.

“Ai đứng ở phía sau?” Có thái giám hướng bên trong hỏi.

Nguyễn Chiêu Hỉ thấy thế, lập tức ngăn trở tầm mắt của y. “Người thật to gan, chỉ là một thái giám nhỏ nhỏ thế nhưng lại muốn diện kiến long nhan ?”

“Hoàng Thượng?” Mọi người ai nấy cũng hít vào một ngụm khí lạnh.

Thanh Vũ cũng khẽ nhếch mày rậm, nhìn nàng.

Chẳng lẽ..... Nàng không phải là người như những gì y chứng kiến mấy ngày qua, mà là một nữ tử thâm trầm , đã sớm biết y là hoàng đế, mới nghĩ đến muốn dây dưa?

“Đúng vậy, lúc này Hoàng Thượng đang dùng bữa, kẻ nào dám có ý kiến?”

“..... Có trời mới biết lời ngươi nói có phải thật hay không !” Nghe lời nàng nói hai vị thái giám kia có chút chần chờ, nhưng vẫn là bất mãn cãi lại.

“Đương nhiên, nếu ngươi không muốn sống dám làm mất đi hưng trí dùng bữa của Hoàng Thượng, ta cũng không ý kiến.” Nguyễn Chiêu Hỉ lui từng bước, cười đến chắc chắn.

Mấy tên thái giám thấy thế đều do dự không dám tiến thêm bước nào.

Thấy thế, Nguyễn Chiêu Hỉ lại được nước làm tới, từ trong lòng lấy ra một thỏi nguyên bảo, nhét vào trong tay một thái giám. “Hoàng Thượng gần đây thích đến bên hồ giải sầu, không muốn người quấy rầy, người liền lui ra đi, có việc thì cứ đến Kính sự phòng tìm ta.”

“Người là người của Kính sự phòng?”

“Đúng vậy, ta là Nguyễn Chiêu Hỉ ở Kính sự phòng, có vấn đề cứ việc tới tìm ta.”

“Được, tin người một lần.” Nhận lấy nguyên bảo, mấy tên thái giám nhìn nhau một chút, lập tức rời đi.

Nàng vẫn đứng ở phía ngoài nhìn theo bọn họ dần dần đi khuất, tinh tâm nhắm tính bước chân của bọn họ, xác định mấy người đó đã đi được rất xa, hai chân mới mềm nhũn, ngã ngồi ở đình duyên, cả người vô lực.

“..... Tiểu Song Tử, đến đỡ ta một phen.....” Nàng đáng thương hề hề ai oán kêu.

Thanh Vũ đi đến nàng phía sau, rũ mắt nhìn xuống, trong lòng đối nàng ngờ vực nhiều vô số kể.

“Người, tiểu đệ không có lương tâm, nhìn cái gì nữa ? Ta cứu người một lần, người cư nhiên ngay cả kéo ta dậy một phen cũng không chịu ?” Nàng giương mắt trừng y. “Ta chỉ còn có năm lượng bạc nha!”

Năm lượng, ô ... ô ... tiền mô hôi xương máu của ta ...

“Người..... Thật to gan.” Phản ứng của nàng làm cho y hiểu được một chuyện, thì ra là ... nàng căn bản không biết thân phận của y, nhưng là lại lớn mật lừa mấy tên thái giám của ngự thiện phòng.

“Lá gan không lớn, ở trong cung như thế nào tồn tại ? Ta như thế nào thu được tiểu đệ ?” Xem y vẫn là kẻ ngây thơ không hiểu sự đời, Nguyễn Chiêu Hỉ đơn giản chủ động nắm lấy tay y, mượn lực đứng dậy. “Người nghĩ rằng những gì ta nói với người đều là giả ? Ta nói muốn thu người làm tiểu đệ, liền tuyệt đối sẽ chiếu cố người thật tốt !”

Nàng nói được câu hào khí can vân vân[2], khiến Thanh Vũ một phen choáng váng.

Nữ nhân này đã không không bội ước, thậm chí chỉ trong nháy mắt liền nghĩ ra diệu kế bức lui địch nhân..... Thanh Vũ nội tâm ngũ vị tạp trần, không biết phải đối nàng như thế nào cho phải, chỉ có thể ngậm bực nàng vì sao là một cái cô nương gia.

“Tiểu Song Tử, ta nói được, tuyệt đối sẽ làm được.” Võ võ ngực mình, nàng cười đến thực nghĩa khí. “Nhạ, lần này cho người đóng giả hoàng đế, người liền diễn quá đậm nghiệm ?”

“..... Người vừa mới còn bị dọa đến chân tay mềm nhũn.” Y có chút không biết nên khóc hay cười, nói.

“Thối, không phải là bị dọa mềm nhũn chân tay, chẳng qua là đứng lâu tay chân liền tê cứng.” Nàng mạnh miệng không chịu thừa nhận. Dù bản thân một bụng mưu tính, nhưng đôi chân có đôi lại không được như ý muốn của bản thân, thành thật biểu lộ hết tâm tình chủ nhân nó.

Nhìn nàng vẫn giữ bộ dáng ngay thẳng một hồi lâu, Thanh Vũ nhìn không được cúi đầu cười lớn.

“Cười ? Được, người tốt hơn hết là cứ cười như vậy, bởi vì gặp được ta, lại ký hạ này vào tờ ước định kia, quả thật là nên cất tiếng cười to.” Nàng vỗ vỗ vào tấm giấy để trong ngực.

Thanh Vũ làm ra vẻ đồng tình, gật gật đầu.

Nàng quả là rất không tầm thường. Luôn miệng nói những lời đầy nghĩa khí, ở trong cung bay nhảy tự do như nhà mình, nhưng một chuyện xấu cũng chưa từng làm, kì nữ như vậy phóng mắt khắp thiên hạ, có lẽ cũng chỉ tìm thấy mỗi mình nàng, đuổi đi, thật đáng tiếc.

“Nguyễn tổng quản.”

“Ai a ai, kêu Chiêu Hỉ là tốt rồi, kêu tổng quản nữa ta sẽ giận đó .” Nguyễn Chiêu Hỉ một thân huyền bào, cộng thêm ám tử bán cánh tay, nở nụ cười mỉa mai. Đến nơi nào cũng đều có người hướng nàng chúc mừng được lên chức.

Ngày ấy nàng chọc Hoàng Thượng long tâm bất khoái, ở ngoài Lộ Anh điện quỳ thẳng một đêm sau, không thể tưởng được đúng là nhân họa đắc phúc[3], cũng không biết là tại sao, Hoàng Thượng quyết định ban cho nàng ám tử bán cánh tay, từ một thái giám nho nhỏ một đường thăng lên tổng quản Kính sự phòng.

Kính sự phòng nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, thái giám dưới quyền lên đến cả trăm, quan trọng nhất là, nàng được phân một gian Đan Nhân phòng, một mình một phòng, từ nay về sau không phải chờ đến lúc không có ai mới được lên lút bó ngực.

Nàng thầm nghĩ có lẽ là bởi vì Thực phi nương nương của Phù Dung điện khiến cho Hoàng Thượng tâm trạng vui vẻ, nàng mới có được cái phúc phận đấy.

Mặc kệ như thế nào, sau này đều có thể tự do tự tại đi lại trong cung, tiện làm chuyện đã được Tể Tướng phân phó. Nghĩ đến đây, nàng sao có thể không hớn hở ?

...

“Nguyễn tổng quản.”

Đang lúc Nguyễn Chiêu Hỉ lúc lúc lắc lắc đi ngang qua Mẫu Đơn điện, liền bị cung nữ bên người Đức Phi gọi lại.

“Tước Nhi tỷ tỷ.” Nguyễn Chiêu Hỉ cũng không có bởi vì thành Tổng quản Kính Sự phòng mà học theo người ta coi trời bằng vung, nghênh ngang kiêu ngạo, vẫn là cùng dĩ vãng giống nhau nở ra nụ cười hòa khí phát tài, tài lộc cuộn cuộn tìm đến.

“Kêu Chiêu Hỉ là tốt rồi, kêu tổng quản không phải muốn cho ta khó xử sao?”

“Người tiểu tử này mồm miệng cứ gọi là ngọt xớt, bảo sao chúng tỷ muội bọn ta lại thích người như vậy.” Tước Nhi che miệng cười, sóng mắt lưu chuyển, dạt dào tình ý, báo hại Nguyễn Chiêu Hỉ trên mặt tươi cười càng lúc càng cứng ngắt.

“Không biết tỷ tỷ gọi ta lại là có chuyện gì?”

“Còn có thể có chuyện gì?” Tước Nhi rút ra khăn tay bên hông, đặt vào trong lòng bàn tay nàng, hơn nữa còn cầm chặt không buông thả. “Phải nhớ kỹ, an bài Hoàng Thượng đến Mẫu Đơn điện.”

“Này có cái gì vấn đề đâu?” Nguyễn Chiêu Hỉ cười đến tứ hải thái bình, đáng tiếc tay lại cầm chặt không rút lại về được. “Tỷ tỷ, người không tay buông ra, ta như thế nào có thể đi thu xếp mọi chuyện?”

Nàng hiện tại là tổng quản Kính sự phòng, chuyện hành phòng của Hoàng đế ngày ngày đều do nàng sắp xếp. Muốn Hoàng đế sủng hạnh ai, phải xem vị nương nương của tẩm điện đó đưa hần bao nhiêu tiền..

“Nhạ, có rảnh tìm ta tâm sự, đừng luôn tìm Như Hoa như vậy, nàng ấy xinh đẹp hơn ta sao?”

Nuốt nuốt nước miếng, Nguyễn Chiêu Hỉ mặc dù trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, nhưng mồm miệng vẫn nói năng ngọt xớt. “Còn không phải Tước Nhi tỷ tỷ xinh đẹp hại Chiêu Hỉ không dám rất tới gần?” Nàng thật sự là rất bội phục chính mình, mà ngay cả những lời này cũng có thể nói ra khỏi miệng, cũng khó trách nàng có thể ở trong cung hành sự suôn sẻ, không bị ai, cái gì ngăn trở.

“Thật là, người này, mở miệng là”

Thừa dịp Tước Nhi ngượng ngùng, Nguyễn Chiêu Hỉ đem nguyên bảo cùng với khăn tay nhất tịnh nhận lấy, chạy nhanh như gió rời khỏi, chỉ sợ nếu lại bị bắt được lại phải nói thêm mấy lời trái lương tâm mình.

Hay nói giỡn, nàng hiện tại thế nhưng cũng là nhân vật có chút tiếng tăm trong cung, nhóm hậu cung phi tử kia đều muốn tìm nàng “chiêu cố” chuyện hành phòng của Hoàng đế, lẽ nào phúc phận của nàng lại lớn như vậy ?

Nàng hết lòng tuân thủ thành tín, nhưng cũng không hy vọng có nhiều lắm nhân tìm đến vì loại chuyện này, làm cho nàng không thể hai mặt lấy lòng, đến cuối cùng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Dù sao, Hoàng Thượng cũng sẽ nhất định phải sủng hạnh phi tử, ai cũng sẽ có phần, không cần vội vã, cứ từ từ chờ là sẽ đến lượt mình thôi, làm chi gấp gáp như vậy ?

“Tiểu Song Tử, người nói xem ta nói như vậy là có đạo lý không?”

Thanh Vũ từ chối cho ý kiến.

Hiện tại mỗi đêm canh ba, bọn họ đều đến Lê Bình điện, này cũng không phải nằm trong ước định, chính là chẳng hiểu sao cứ đến giờ, chân liền tự động hướng nơi này đi đến. Mỗi lần như vậy y đều sai người chuẩn bị một bàn thức ăn nhẹ, còn nàng thì mang đến là những câu chuyện, những tiếng cười khiến y thoải mái, cùng nhau tán gẫu mọi chuyện trên trời dưới biển.

Chính là gần đây, chủ đề tán gẫu của họ thường xoay quanh vấn đề hành phòng này.

“Ai, thật là, làm gì mà phải gấp như vậy ? Hoàng Thượng cũng chỉ có một, muốn y mỗi ngày đều ra trận, đối long thể cũng là không tốt lắm, người thấy đúng không?” Nguyễn Chiêu Hỉ vô tâm quay sang nhìn hần hỏi.

Những lời này, là nàng đứng dưới tư cách một quản sự của Kính Sự phòng nói ra, thuận miệng mở đầu một đoạn tán gẫu. Nàng phần nam trang cũng khá lâu rồi, mười lăm tuổi đã trà trộn vào Tể tướng phủ làm đương sai, sớm luyện nàng thành một con người nói chuyện cũng như xử sự không chút cố kỵ, cơ hồ sắp quên đi chuyện giữa nam nữ có nhiều điểm khác biệt, cần lưu tâm.

Nhưng dù là vậy, nàng đối với mấy chuyện nam nữ kia vẫn là chưa hiểu rõ hết, thế nên mới có thể nói ra những câu không chút ngượng ngùng nào như vậy.

6. Chương 6

Thanh Vũ mày kiếm nhíu chặt, căn bản không nguyện ý quan tâm đến vấn đề mà nàng nói tới nay.

Trừ bỏ chính mình là đối tượng bị thảo luận ở bên ngoài, còn bởi vì nàng vẫn là một cô nương. Có khi, hắc tổng nhện không được tưởng nàng rốt cuộc là đánh không nên, vì sao giọng nói chẳng thể phân biệt được, nếu không phải hắc đã nhìn thấy nàng quần khăn trắng ở ngực, thật đúng là sẽ bị nàng giấu giếm..

“Ai, cho nên nói, nếu Hoàng Thượng nguyện ý quảng bố mưa móc thì tốt rồi.”

“..... Đủ rồi.” Nhấn nại đã đạt đến cực hạn, hắc lạnh lùng đánh gãy lời nàng.

Nguyễn Chiêu Hỉ cũng là lơ đãng, ngược mắt lên nhìn hắc, hỏi: “A, người nghĩ coi Hoàng Thượng phải chăng thật sự là đoạn tụ chi phích ? Không biết lần tới ta có nên đến Thái Y viện lấy ít được bí truyền, giúp Hoàng Thượng trợ hứng?”

Thanh Vũ cúi mặt xuống, khóe mắt nổi đầy gân xanh. “Chưa được Hoàng Thượng cho phép đã dùng được bí truyền, người nhưng muốn bị phạt sao ?” Hắc hít một hơi thật sâu rồi quay sang nhắc nhở.

Nguyên bản hắc mỗi đêm đều đến Lê Bình điện, chỉ là vì muốn từ miệng nàng biết được một số chuyện ở trong ngoài cung, để xem đến tột cùng ngoài thành còn có chuyện gì mà hắc không biết.

Nhưng sau một thời gian, dường như đã trở thành thói quen, mỗi ngày hắc đều muốn nhìn thấy nàng một lần. Ngay cả chuyện phá lệ đề bạt thăng chức cho nàng thành tổng quản Kinh Sự phòng, cũng là vì để có đủ cơ cấp nàng một gian phòng riêng tránh cho bị phát hiện thân phận nữ nhi.

“Là nha?” Nguyễn Chiêu Hỉ thủy mâu đảo một vòng, lại hỏi: “Kia nếu ta chỉ dùng một chút thì sao?”

Thanh Vũ tựa tiếu phi tiếu nhìn nàng. “Chiêu Hỉ, thật không dễ dàng gì mới được thăng lên chức Tổng quản, trăm ngàn lần đừng để thông minh bị thông minh lầm, nếu chọc tới Hoàng Thượng liền sẽ bị chu di cửu tộc.”

Ngoài lí do trên, thăng chức cho nàng cũng là để ngầm điều tra thân phận người phía sau phái nàng vào cung. Theo như hắc thấy nàng thật sự là một tay lão luyện lời đời, hắc là trong cung này không có người đến tìm nàng gây phiền toái.

Hắc không thềm để ý nàng tự do tự tại trong cung thế nào, dù sao cũng không ảnh hưởng gì nhiều, chỉ cần không quá đáng, hắc có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

Hắc đề bạt nàng, coi như là một cái khảo nghiệm, nhìn nàng sau khi lên làm tổng quản tính cách có hay không thay đổi, bất quá cho tới bây giờ, nàng vẫn là như trước tâm mắt vô tư đảo tới, chính là..... Nếu để nàng biết Tiểu Song Tử trước mắt chính là Hoàng Thượng, thái độ của nàng có còn được như hiện tại.....

“Ừ nha ...” Nàng mím môi, suy nghĩ, không khỏi thở dài. “Ta cũng chỉ là nghĩ muốn giúp Hoàng Thượng một chút thôi.”

“Giúp?”

“Thái tử không phải mắt xích đến giờ vẫn không rõ tung tích sao? Hy vọng người có thể cố gắng hơn nữa, dù sao Bách Định vương triều chúng ta cũng tuyệt đối không thể bị chặt đứt hoàng tự.” Nàng nghiêng đầu nghĩ ngợi chút ít sau nhìn thẳng mắt hắc nói.

“Nhưng là, Hoàng Thượng không thấy tịch mịch sao?”

Thanh Vũ xem xét nàng. “Tại sao người lại nghĩ vậy ?”..... Tịch mịch sao? Hắc không biết, chỉ biết là chính mình cũng không chán ghét cảm giác cạnh ba cùng nàng ở chỗ này nói chuyện phiếm, nếu thấy phiền chán hắc hắc cũng sẽ không đến Lê Bình điện tìm nàng ...

“Người xem, Hoàng Thượng có hơn mười tần phi, nhưng cũng chẳng biết ngài rốt cuộc thấy vừa ý người nào, như vậy xem ra, dường như nhóm nương nương này thật giống như chưa có biện pháp để cho Hoàng Thượng lưu tâm để ý, người vẫn là một thân một mình, như vậy không phải thực đáng thương sao?”

Thanh Vũ tâm khê chấn động, sau một lúc lâu mới sâu kín hỏi: “.....Cái này trọng yếu sao?”

“Đương nhiên là trọng yếu ! Khi cha ta còn sống trên đời, cảm tình giữa người và nương thật tốt. Sau khi người tạ thế, nương ta tuy rằng thoát nhìn giống như bình thường, nhưng có khi lúc ban đêm sẽ rơi lệ, cũng không biết rằng đã bị ta nhiều lần nhìn thấy.....” Nàng cảm khái thở dài, dựa đầu vào vai hắn.

“Ta không hiểu việc nam nữ, nhưng là ta nghĩ nếu bên cạnh có người làm bạn, sẽ không cảm thấy tịch mịch. Nói chính xác là nương ta cảm thấy quá tịch mịch, mới luôn có chút không muốn trở về.”

“..... Người cũng không hiểu chuyện nam nữ, vậy cũng cảm thấy tịch mịch ư ?”

“Sai, hiện tại ta một chút cũng không tịch mịch.”

“Vì sao?”

“Ngốc tử, đương nhiên là vì ta có người ở bên cạnh.” Nàng giương mắt hướng về phía hắn cười. Khuôn mặt của nàng rõ ràng không phải là tuyệt diệu, ngược lại, một thân huyền bào, mái tóc dài búi cao, có vẻ tuấn tú tiêu sái của một thanh niên, ngay chút vẻ mềm mại đáng yêu của một cô nương cũng không có, nhưng là ngay lúc này, tâm Thanh Vũ lại có cảm giác xôn xao khó hiểu.

Thoáng chốc, hắn cảm thấy thực nói không nên lời.

“Ta thích người a, có người là bạn tri âm cùng ta đông tán gẫu tây tán gẫu, ta mỗi ngày đều thấy thời gian trôi qua thật nhanh.” Nguyễn Chiêu Hỉ không hề tâm nhãn nói, không phát hiện người trước mắt bởi vì một chữ thích của nàng mà đôi mắt đen lầy khê kheo lại.

Hắn chăm chú nhìn sâu vào mắt nàng, thấy được trong đôi mắt to tròn trong veo ấy không có chút cái gọi là tư tình nam nữ mới thực tin chữ thích vừa rồi chỉ đơn thuần là thích như thích con chó, con mèo mà thôi. “Không phải bởi vì được thăng lên làm tổng quản nên mới khoái hoạt?” Hắn hừ cười, vì chính mình không đứng lại đi phỏng đoán tâm tư của nàng mà cảm thấy buồn cười.

“Ai, cũng có chút chút, nhưng là người phải biết rằng, tri kỷ khó gặp gỡ a, thiên hạ lớn như vậy, tưởng như ở giữa một biển người mà tìm được một người có cùng tâm tư giống mình , không biết có bao nhiêu khó khăn.” Nàng giương mắt nhìn thẳng hắn, lần đầu tiên quan sát thật kỹ khuôn mặt hắn. Tiểu Song Tử này có một đôi mắt thật đẹp, vừa đen vừa sáng ngời núp dưới đôi hàng mi mảnh dẻ, đôi môi đầy đặn đầy tà mị.....“Tiểu Song Tử, ta đột nhiên phát hiện bộ dạng của người thật là đẹp mắt!”

Hắn ngũ quan xuất sắc, tuy rằng ngẫu nhiên có cảm giác thâm trầm, mang theo điểm tà vị, nhưng giờ tay nhắc chân đều toát lên một vẻ quý phái không nói lên lời, đáng người văn nhả lại mang theo vài phần khí phách.

Thanh Vũ nghe vậy, mày rậm khê khẽ nhếch khởi, bạc môi tà mị cũng cong lên chút chút.

“Thật mà.....Nhưng người phải cẩn thận một chút, trăm ngàn lần đừng lại gần tam cung lục viện nha.” Nàng thực còn thật sự báo cho hắn.

“Vì sao?”

“Bởi vì người bộ dạng rất họa thủy, khẳng định sẽ bị đám cung nữ kia kéo vào điện ăn sạch.” Bộ dáng nàng như vậy còn suýt chút bị đám nữ nhân đó động tay động chân, càng không nói đến bộ dáng hắn.

Nghe xong, Thanh Vũ không khỏi cất tiếng cười to.

Nguyễn Chiêu Hỉ ngây ngốc nhìn hắn cười lại càng cảm thấy bộ dáng khi cười của hắn thập phần tuấn tú, cơ hồ nhìn đến choáng váng, đôi mắt nàng chăm chú nhìn hắn không chớp mắt, thẳng đến khi hắn ngừng cười, nàng vẫn không kịp thu hồi tầm mắt.

Thanh Vũ đồng dạng nhìn nàng chằm chằm. Làm sao có thể có một cô nương vô tâm vô phế như vậy, chuyện gì cũng nói ra rất thẳng thắn ?

Có phải hay không bởi vì nàng không tính lợi dụng hắn, cho nên mới đối hắn không hề phòng bị? Thái độ như vậy, nếu một ngày nàng phát hiện ra hắn nàng Hoàng Thượng liền sẽ thay đổi sao?

Không biết vì sao, vừa nghĩ như vậy ngực hắn chợt xuất hiện một cỗ khó chịu.

“Làm sao vậy? Như thế nào không cười nữa ?” Thấy sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống, Nguyễn Chiêu Hỉ khó hiểu nhăn trán hỏi.

Hắn cười lộ lên quả thực là phong hoa tuyết nguyệt, hai chữ họa thủy căn bản không thể diễn tả được hết tuấn nhan của hắn, hại nàng tim đập càng lúc càng nhanh hơn.

“..... Người nói chuyện gì đó khiến ta cười đi.”

“Này có cái vấn đề gì đâu? Người nha, ngay từ đầu lúc mới gặp đã biết là một kẻ vô tâm, luôn muốn cười mà không cười, có điểm âm trầm lại có điểm vừa mắt, có nhiều chuyện không thoải mái, từ giờ cần phải học theo ta, làm người phải nhanh nhẹn, nắm chắc liền lập tức khoát hoạt.”

Nói xong, nàng đột nhiên nhếch miệng cười ha ha, bởi vì cười rất đột nhiên, Thanh Vũ có chút không được rõ ràng.

“Cười a, cười, làm chi nhất định phải có chuyện cười mới cười ? Gặp người, tâm tình ta rất tốt nên sẽ cười, vừa nhìn thấy Lê Bình điện này đẹp như vậy, ta cũng sẽ muốn cười a.”

“Người so sánh ta cùng với Lê Bình điện?”

“Dù sao cũng đều giống nhau, nghĩ biện pháp làm cho chính mình muốn cười, cười thật vui vẻ, như vậy thì tốt rồi, rất đơn giản.”

“Phải không?”

“Đương nhiên, ta không phải nhìn thấy người liền nở nụ cười sao?”

Nhìn nàng cười sáng lạn như hoa Thanh Vũ trong lòng bỗng xuất hiện một cỗ rung động xa lạ, như có một dòng nước ấm áp tràn ngập trong tim, hắn tự động sinh ra một cỗ rung động, muốn gắt gao ôm trụ nàng –

“Chiêu Hỉ! Ta nghe thấy tiếng cười của người, khẳng định người đang ở gần đây, đúng không?”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu to, làm Nguyễn Chiêu Hỉ phút chốc nhảy dựng lên.“Nguy rồi! Ta đã quên chính sự, hiện tại là lúc nào rồi?”

“Bất quá mới canh bốn thôi, người gấp cái gì?”

“Canh bốn?” Nàng trừng lớn mắt, miệng mở to đến mức có thể nhét được một quả trứng gà.“Xong rồi, đêm nay ta đáp ứng người ta đi tuần đêm !”

Hắn nhíu mi.“Người hiện tại đã thành tổng quản Kinh sự phòng, tại sao lại còn đi tuần đêm?”

“Ai, không có người ngại phiền nhiễu, đúng không?” Nàng đứng dậy, vẻ mặt xịu xuống. “Thật có lỗi, Tiểu Song Tử, ta phải đi trước.”

Thấy nàng phải đi, không cần nghĩ ngợi, hắn lập tức nắm lấy tay nàng, hỏi. “Người ta trả người bao nhiêu ? Ta trả gấp đôi.”

Hai mắt nàng không có tỏa sáng, ngược lại còn nhíu mày nói.“Tiểu Song Tử, chúng ta làm người là phải giữ chữ tín, đã nói làm thì phải làm, này không phải vấn đề ai ra giá cao thấp .”

“Mười hai lượng !”

“Đã nói với người tiền không phải là vấn đề, lại lấy tiền bức ta, cẩn thận ta trở mặt !” Không lẽ phép, thực nghĩ nàng cứ thấy tiền liền sáng mắt sao?

“Mười hai lượng! Người nói nếu ta đưa mười hai lượng liền nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ta.”

Nguyễn Chiêu Hỉ vô lực nhắm mắt lại, cảm thấy chính mình bị tiền ép đến nỗi không thở nổi.“Không bằng như vậy đi, người muốn làm cái gì, chúng ta hẹn ngày mai làm?”

“Ta muốn hiện tại.” Hấn muốn gắt gao ôm nàng, bỏ khuyết cảm giác tịch mịch chưa từng xuất hiện.

Nàng đột nhiên phốc xích cười.

“Người cười cái gì?”

“Ta nói Tiểu Song Tử, hiện tại ngươi như thế nào lại bướng bỉnh như một tiểu hài tử vậy ?” Quả thực giống với đệ đệ nàng! Mỗi lần nàng ra ngoài kiếm tiền, Tông Thiện đều sẽ giữ chặt lấy nàng, không để nàng xuất môn, làm nàng không nở lòng nào ra ngoài.

“..... Ngươi dám nói trẫm..... Nói ta giống tiểu hài tử bướng bỉnh?” Hấn không hề giận nheo lại con ngươi.

“Bằng không như vậy đi!” Nàng chuyển động đầu suy nghĩ. “Mai ta tính xuất cung về nhà một chuyến, ngươi nói ngươi chưa từng ra ngoài thành, có muốn ta mang ngươi ra ngoài thành chơi một chút?”

“Ngươi có thể tự do xuất nhập cung ?” Thanh Vũ con ngươi hí lại như trước, bắt đầu hoài nghi nàng rốt cuộc là vì cái gì đến đây.

“Ta có phương pháp, đến lúc đó ngươi sẽ biết.” Nàng cười, nhẹ nhàng bỏ tay hấn ra.

“Nếu muốn đi cùng thì đêm mai, lúc đốt đèn liên đứng ở nơi này chờ ta. Hiện tại ta không thể không đi, lần sau sẽ cùng ngươi chuyện trò lâu hơn một chút.”

Nàng nghĩ muốn cùng hấn ngồi lâu một chút, nhưng là thân bất do kỷ[1], không thể thất tín.

Nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, Thanh Vũ khẽ cúi đầu, tầm mắt dừng ở lòng bàn tay vừa mới chế trụ cổ tay nàng, cảm giác mềm mại cùng hơi ấm vẫn còn lưu lại trong lòng bàn tay hấn, làm tâm của hấn có chút dao động kỳ dị.

7. Chương 7

Hôm sau đến thời điểm đốt đèn, Nguyễn Chiêu Hỉ an bài người tới chiếu cố Hoàng Thượng, liền lập tức mang theo lệnh bài cùng Thanh Vũ ra cung.

Hai người từ cổng Nam Định rời đi, dọc theo Thiên Phố ra khỏi cung, thẳng theo đường Định Thiên mà đi.

“Đi hướng này đi, trước về qua nhà ta một chuyến.”

Đường Định Thiên giao với đường Thiên Long trong thành chia phía nam Hoàng cung chia làm bốn khu, ở đông bắc là khu quan trạch[2] cùng với phú trạch[3], phía đông nam là câu lan khu, tất cả phía tây đều là dãy cửa hàng, nhà dân, mà nhà của nàng thì nằm trong một con ngõ nhỏ ở phía tây bắc.

“Ta đói bụng.” Thanh Vũ ậm ậm nói.

Nguyễn Chiêu Hỉ nghe vậy, dừng lại cước bộ trông hấn.

“Trước tìm một chỗ dùng bữa, ta mời khách.” Thanh Vũ tóc dài phiêu dật, một thân thường phục, bên ngoài khoác một kiện áo bào đơn giản, trông qua miễn cưỡng cũng cảm thấy tạm ổn còn Nguyễn Chiêu Hỉ thì một thân áo xanh.

“Đi thôi.” Nguyễn Chiêu Hỉ không nói hai lời. “Tiểu Song Tử, ngươi trên người mang theo bao nhiêu ?”

“..... Ước chừng một hai trăm lượng bạc gì đó.”

Nàng dừng lại cước bộ, chậm rãi quay đầu, không dám tin nhìn hấn. “Ngươi vì sao có nhiều ngân lượng như vậy?”

“Đó là tiền ta được lĩnh.”

“Có lắm hay không? Người ở Ngự thiện phòng như thế nào lại nhận được nhiều tiền công như vậy ?” Trời ạ, nàng rốt cuộc là đến sai địa phương, căn bản mỗi tháng chỉ thu hấn có năm lượng bạc quả là rất tiện nghi cho hấn ? “Tiểu Song Tử, ngươi nói cho ta biết, không phải ngươi trộm đồ ăn của Ngự thiện phòng mang ra ngoài cung bán đó chứ ?” Nàng ghé sát vào hấn nhỏ giọng hỏi.

Thanh Vũ thái dương co giật: “Người cũng thật giỏi đoán.” Chẳng lẽ trong đầu óc của nàng chỉ có những cái đó thôi sao?

“Thật là!” Nàng bóp cổ tay cực mạnh: “Sớm biết rằng như vậy ta sẽ bảo chủ tử giúp ta an bài vào Ngự thiện phòng mới đúng.”

“Người nói cái gì?”

“Không có gì.” Nàng trong giây lát cười mỉa mắt, vung tay lên quàng qua vai hắn: “Đi, người nếu đã mang trên người nhiều tiền như vậy, kia chúng ta sẽ đến kinh thành đệ nhất lầu — Chấn Thiên lầu!”

Nói xong, Nguyễn Chiêu Hỉ buông tay xuống, băng băng bước tới phía trước, ở trong đám đông chui tới chui lui, nàng đã sớm quên người đi phía sau mình, bỗng dưng bị cầm tay kéo lại.

“Người đối như vậy?” Thanh Vũ mặt lộ vẻ không hồn giận.

“Không phải đối, mà là thói quen đi mau.”

“Lần sau lại đem ta bỏ lại phía sau, xem ta chỉnh người như thế nào.”

“..... Oa, nguyên lai tính tình của người không tốt lắm nha.” Tựa hồ ở chung lâu, bản tính cũng chậm chậm lộ rõ.

“Không phải lúc nào cũng thế, hơn nữa là người bỏ rơi ta.” Điều này khiến cho hắn nổi giận.

“Được rồi, được rồi, ta đáp ứng người, lần tới mặc kệ như thế nào, ta cũng không bỏ lại người, được không?” Nàng căn bản không để cơn tức của hắn vào trong mắt, dịu giọng dỗ dành như dỗ trẻ con.

“Người tốt nhất nhớ rõ những gì đã hứa hẹn.” Hắn hừ hừ nói.

“Ta nhớ kỹ!” Nàng ha ha cười, nắm lấy tay hắn, cuối cùng hai người đi vào một tửu lầu ở phía trước.

Đứng nhìn vẻ cũ nát của tửu lầu phía trước, Thanh Vũ sau một lúc lâu im lặng, mới thản nhiên chất vấn: “Đây là kinh thành đệ nhất tửu lầu?”

“Ném qua mùi vị, người sẽ biết ta vì sao ta gọi nó là kinh thành đệ nhất tửu lầu.” Nguyễn Chiêu Hỉ lôi kéo hắn bước vào quán.

“Nguyên lai là người đặt cho nó biệt hiệu như vậy?” Hắn cười nhẹ hỏi.

Chỉ thấy Nguyễn Chiêu Hỉ bận rộn hướng tiểu nhị hô: “Trình nhị ca, bưng lên cho bọn ta mấy món ngon ngon của quán đi a.”

“Chiêu Hỉ? Đã lâu không thấy, người đi đâu vậy?”

“Ai, lần sau lại nói với người, trước bưng đồ ăn lên đã.” Nói xong, nàng sắc mặt không thay đổi quay qua quay lại tìm vị trí ngồi xuống.

Tuy nói là bên trong Chấn Thiên lầu bài trí đơn giản, thậm chí có chút cũ nát, nhưng trong quán khách nhân vô cùng đông đúc.

“Có vẻ như người cùng tiểu nhị của quán này rất quen biết?” Thanh Vũ giống như không chút để ý hỏi, không phát giác chính mình trong giọng nói có chút hờn giận.

“Đúng vậy, ta trước đây đã từng làm công ở đây.”

Hắn thế này sắc mặt mới hơi chuyển: “Người đã làm thực không ít nghề.”

“Ừ, cũng không ít, chỉ cần có thể có một cuộc sống ấm no, việc gì ta cũng đều làm.”

Thanh Vũ gờ lên mi, nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Người rốt cuộc là mấy tuổi thì tiến cung?” Như là thuận miệng hỏi một chút, nhưng mà chỉ có hắn biết, hắn muốn thăm dò thêm một số điều về nàng.

“Ừm Mười bốn tuổi.” Nàng thuận miệng bịa chuyện.

“Mười bốn tuổi vào cung?” Thanh Vũ nhướng mày, cười nhẹ: “Kia khẳng định người đã chịu nhiều khổ sở.”

Hắn từng muốn phái Quan Ngọc đi điều tra một chút xuất thân cùng tư liệu về nàng, nhưng là sau lại từ bỏ, bởi vì hắn phát hiện nàng là một cô nương, tuy nói hắn từng quan sát nàng, muốn từ từ tìm hiểu nàng tiến cung rốt cuộc là vì cái gì, nhưng sau một đoạn thời gian, vẫn chưa phát hiện có chuyện đặc biệt.

Nếu nàng lo lót mấy tên tổng quản muốn tiến cung làm thái giám thuần túy chỉ là vì lo kiếm tiền ầu thân cùng tiểu đệ nhỏ tuổi ở nhà, như vậy hắn có thể mở một con mắt nhắm một con mắt. Về phần vì sao ở trên người nàng có nhiều tiền lệ như vậy..... Hắn cũng không hiểu được, chính là nghĩ làm như thế mà thôi.

“Chịu khổ sở?” Nguyễn Chiêu Hỉ không hiểu khẽ nhưn mày, nhưng thấy hắn đang cười, nàng cũng chỉ là phụ họa lung tung, “Đúng vậy, thật đúng là chịu nhiều khổ sở.” Có trời biết rốt cuộc là nàng chịu khổ ra sao.

Đột nhiên, nàng nghe thấy những người khách ở bàn bên cạnh thấp giọng bàn luận—

“Người biết không, Hoàng Thượng đã muốn giết Tả, Hữu Ngự Sử, nếu tìm không thấy thái tử khẳng định người bị trảm tiếp theo là tri phủ phụ trách trị an kinh thành”.

“Kia cũng là chuyện thường tình, đứa con duy nhất bị mất tích, mặc cho ai cũng đều sẽ lo lắng cùng giận dữ như thế thôi.”

“Chính là thủ đoạn có điểm hơi độc ác.”

“Ai, cái này cũng là không còn cách nào khác, cũng sẽ không biết nói cái này là dạng án gì chưa phá, Lệ phi đã chết, chỉ sợ thái tử cũng là dữ nhiều lành ít.”

“Kia nhưng thật ra, giết mẫu thân nhưng lại tha cho hài tử?”

Nguyễn Chiêu Hỉ nghe được thấy sững sốt. Không nghĩ tới chuyện trong cung, mà ngay cả dân chúng cũng đều biết được để mà bàn luận.

“Ta không nghĩ Hoàng Thượng không phải là người ngoan độc như vậy đâu.” Nàng dè dặt tiếng nói.

“Ng ngoan độc?”

“Cũng không phải ngoan độc, liên..... Ai, ta có thể lý giải, dù sao cũng là tình phụ tử, nếu nương ta xảy ra chuyện, ta khả năng cũng.....” Nói đến một nửa, vừa vặn tiểu nhị đưa đồ ăn đến, làm cho nàng dừng nói, ngược lại vui vẻ tiếp đón hắn.

“Ném thử món bò câu quay này xem, trong cung tuyệt đối không thể ném được mùi vị này đâu.”

Thanh Vũ hờ hững gấp một chút đồ ăn, mới cắn một ngụm, đôi mắt sáng ngời.

“Ăn ngon chứ?” Nguyễn Chiêu Hỉ vẻ mặt kiêu ngạo. “Ta gọi là nó là kinh thành đệ nhất tửu lâu cũng không phải không có nguyên nhân.”

“Quả thật đúng như vậy.”

“Còn nữa còn nữa, cái này là canh trăm vị ngon tuyệt. Nàng vô tâm liếc mắt, thổi khê cho nguội một chút rồi đưa cho hắn.”

Thanh Vũ đôi mắt hiện lên tia phức tạp, chậm rãi há mồm.

“Ngon không?”

Hắn nhìn khuôn mặt chờ mong của nàng. “Ngon.”

“Đã nói mà! Đồ ăn ngon không nhất định phải quý, nguyên liệu nấu ăn cũng không nhất định khó kiếm, quan trọng là, người đầu bếp chỉ dùng những nguyên liệu bình thường, lại có thể làm ra những món ăn ngon như vậy.” Nàng nhếch miệng, lộ ra một nụ cười âm áp.

“Người nói xem nó có xứng đáng nhận được danh hiệu kinh thành đệ nhất tửu lâu?”

“Cũng được.” Có lẽ nàng thật sự nói đúng, khi thấy nàng cười, hắn cũng sẽ không tự chủ được cười theo nàng, thậm chí..... Nghĩ đối nàng rất tốt. “Đợi chút nữa gói một ít mang về kính mẫu thân người đi.”

Nguyễn Chiêu Hỉ nghe thấy lời này, toàn bộ tâm đều trở nên âm áp. “Tiểu Song Tử, người thật là tốt.”

“A, không phải nói muốn mời khách sao?” Thanh Vũ nhướn mày.

“Uy ! Ngay từ đầu chính người nói là người mời khách mà !” Nàng đầu tiên là hung hăng trừng mắt hắn, cuối cùng lại đáng thương hể hể chu miệng, như là mộng đẹp bị đánh nát, cực kỳ thống khổ.

Hắn không khỏi buồn cười.

“Còn cười, người vừa mới rõ ràng đã đáp ứng ta..... Chúng ta đã ước định.” Nguyễn Chiêu Hỉ biểu tình cực kỳ ai oán, cánh môi phần nộn chu lên tỏ vẻ vô cùng tức giận, vẻ mặt oán hận kia, càng làm cho Thanh Vũ cười to, con người vì cười nhiều mà nheo lại, đôi mắt tràn ngập ý cười.

“Không cho phép!” Nguyễn Chiêu Hỉ bực mình ngồi vào bên cạnh hắn, hai tay túm lấy áo của hắn, đôi mắt lại càng trừng to. “Không cho phép lại cười!”

Đối mặt với hành động của nàng, Thanh Vũ tuyệt không để ý, miệng vẫn cười như trước.

Nguyễn Chiêu Hỉ nhìn hắn cười, cuối cùng hắn cũng mặc danh kì diệu mà nở nụ cười. Không biết có phải là do đèn nơi này tốt không, mà nàng cảm thấy đôi mắt hắn thật đẹp, khuôn mặt được chiếu rọi càng thêm bất phàm, làm hại nàng khi đối mặt với hắn, tim cũng đập nhanh hơn, đầu óc thì choáng váng.

“Làm sao vậy?” Thấy nàng thần sắc không đúng, hắn khẽ cười cúi thấp xuống, tiến đến càng gần nàng hơn.

Tim lại lần loạn nhịp, Nguyễn Chiêu Hỉ mới kinh ngạc thấy tay của mình vẫn còn đặt trên áo hắn, buông tay xuống, lơ đãng ngẩng lên nhìn cằm của hắn, đột nhiên thấy có chút cảm giác.

“Ai, người..... Như thế nào giống như có hồ tì[4]?”

Dĩ vãng khi ở Lê Bình điện, chỉ có ánh đèn lồng phản chiếu, nàng luôn chỉ nhìn qua thân ảnh để nhận ra hắn, rất ít khi đánh giá ngũ quan của hắn.

Thanh Vũ mày rậm khẽ nhíu, thần sắc tự nhiên hỏi lại: “Người sẽ không sao?”

“Ta?” A? Bình thường đều có sao? Nàng có điểm nghi hoặc, nhưng lại không rảnh để suy nghĩ sâu xa, chỉ có thể hòa cùng, “Có, có, ta..... Ngẫu nhiên cũng là có.”

“Vậy đúng rồi.”

“..... Nha.” Là như thế này sao? Giống như là lạ làm sao?

“Nhanh ăn đi, còn phải trở về nhà nữa, người đã quên rồi sao?” Hắn nhắc nhở lập tức làm cho nàng quên đi nghi hoặc mới chớm xuất hiện trong đầu. “Ta mời khách, người muốn hay không đi trước mua một chút đồ ăn ăn thân người?”

Nghe vậy, Nguyễn Chiêu Hỉ thân thiết vỗ vỗ vai hắn, buông ra một câu. “Tiểu Song Tử, người thật sự là huynh đệ tốt của ta!”

Thanh Vũ từ chối cho ý kiến nhướn mi lên.

...

Đi vào trong ngõ nhỏ có giàn hoa trắng, căn nhà có chút cũ kỹ, tường bị bụi bao phủ, mà đến khi vào trong nhà Nguyễn Chiêu Hỉ, Thanh Vũ phát hiện hoàn toàn không thể dùng hai từ đơn sơ để hình dung.

Bước vào đại sảnh, chỉ thấy trong không gian nho nhỏ có một cái bàn thiếu chân, miến cường dựa vào tường cũng sử dụng được, cùng hai ba cái ghế dựa lưng lay như sắp đổ.

“Nương, Tòng Thiện!” Một bước vào cửa, Nguyễn Chiêu Hỉ liền đem thức ăn nóng hổi đặt lên bàn.

“Tỷ –” Nguyễn Tòng Thiện cao hứng theo từ trong phòng chạy ra, vừa thấy có người lạ cùng vào, lời muốn nói ra lập tức lại nuốt vào. “Chiêu Hỉ, người đã trở lại?”

“Đúng vậy, nương đâu?”

“Ai, nương mang đứa nhỏ kia đi tìm đại phu.”

“Thân mình đứa nhỏ kia có tốt không?” Nguyễn Chiêu Hỉ vẻ mặt kinh ngạc. “Cũng đã được một thời gian dài?”

“So với lúc mới gặp hẳn đã tốt hơn nhiều, nhưng bây giờ vẫn còn chưa thể xuống giường được.” Nguyễn Tông Thiện trả lời, không ngừng đánh giá nam tử đi theo tỷ tỷ vào cửa, lại lấy ánh mắt hỏi.

Hiểu ý, Nguyễn Chiêu Hỉ thực nhiệt tình cà nhắc đi tới ôm lấy cánh tay Thanh Vũ giới thiệu. “Đây là huynh đệ của ta, kêu Tiểu Song Tử, sau này đệ thấy hẳn, phải gọi một tiếng Song đại ca.”

Thanh Vũ nhìn kỹ, Nguyễn Tông Thiện trước mắt ước chừng mười bốn, mười lăm tuổi, hẳn vóc dáng đã muốn cao hơn Nguyễn Chiêu Hỉ nửa cái đầu, thân hình gầy gò, cao ráo, ngũ quan tuấn tú, cặp mắt lồi đời kia giống Nguyễn Chiêu Hỉ, nhưng không có chút ý cười như của nàng.

“Song đại ca.” Nguyễn Tông Thiện thuận theo kêu.

Thanh Vũ hơi hơi vuốt cằm.

“Tông Thiện, nương phải đi ra góc đường kia tìm y quán sao?”

“Àn.”

“Tiểu Song Tử, người ở chỗ này đợi, ta đến y quán tìm nương ta một lúc, lập tức sẽ trở lại.” Nàng nói xong, cũng không quản hẳn có đáp ứng hay không, liền chạy nhanh như chớp ra cửa.

Thấy thế, Nguyễn Tông Thiện thở dài, ngã chén trà xanh. “Song đại ca, nhà nhỏ đơn sơ, không thể so với trong cung, phiền huynh nhẫn nại ngồi tạm chỗ này đi.”

Thanh Vũ khẽ cười, tùy ý ngồi xuống, đánh giá căn nhà chỉ có bốn vách tường để hình dung.

“Ta..... Ca ca đệ tính tình lỗ mãng, có khi thoát nhìn khôn khéo, có khi lại ngốc nghếch, nếu huynh ấy không cẩn thận ở trong cung gặp rắc rối, còn thỉnh Song đại ca giúp huynh ấy một tay.”

“..... Là ca ca đệ giúp đỡ ta rất nhiều.”

“Thật sự?” Nguyễn Tông Thiện rõ ràng thở ra nhẹ nhàng. “Tính tình của nàng, yêu tiền như mạng, đệ sợ huynh ấy sẽ gặp phải rắc rối ở trong cung, hôm nay nghe thấy huynh nói vậy, đệ thấy yên tâm hơn nhiều rồi.”

Có thừa lực có thể bang nhân, có năng lực làm cho người ta nói nàng như vậy, liền đại biểu người này có thể tín nhiệm. Thanh Vũ nghĩ.

“Đệ ở trước mặt ta nói Chiêu Hỉ yêu tiền như mạng, không sợ ta trở về bịa đặt sao?”

“Chiêu Hỉ nếu đã mang huynh về nhà, liền đại biểu huynh ấy đối với huynh không có phòng bị, người mà ca ca đệ đã không phòng bị, đệ có thể tín nhiệm.” Hắn cười nói, mặt mày trong lúc đó có chút tương tự giống Nguyễn Chiêu Hỉ..

“Phải không?” Thanh Vũ rũ mắt cười nhẹ.

Nguyên lai, trong lòng nàng, hẳn thật sự là người không cần phòng bị?

Ngồi nói chuyện phiếm, uống chén trà căn bản không có vị trà, Thanh Vũ tuyệt không để ý, ngược lại còn sinh ra một loại thương cảm trong lòng, đều ngồi ở trong căn nhà cũ kỹ này, nhưng so với hẳn ngồi ở trong điện còn an toàn hơn.

Không đến một hồi, còn chưa nghe thấy tiếng bước chân, đã nghe thấy Nguyễn Chiêu Hỉ lớn giọng.

“Ta bỏ tiền cho người chữa bệnh, thu lưu người, nương ta còn chiếu cố người, người cư nhiên còn dám theo ta làm bộ làm tịch, nói được rất đáng người không muốn uống? Người thật sự là đáng đánh, tiểu tử!”

“Nguyễn đại nương.....” Tiểu nam đồng bị Nguyễn Chiêu Hỉ ôm ở trong lòng chu cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt to ngập nước nhìn thẳng về phía người chăm sóc ở phía sau, bộ dáng người sẵn sóc kia cự kỳ thiết tha, vội vàng một phen ôm lấy hắn, tiểu nam đồng động tác nhanh lập tức bay vào giấu mặt trong lòng người thiếu phụ ấy, tránh né Nguyễn Chiêu Hỉ mắng chửi.

“Nương, người không thể chiều nó như vậy, sinh bệnh không uống thuốc, bệnh làm sao có thể khỏi?” Nguyễn Chiêu Hỉ oa oa kêu.

“Chiêu Hỉ, đừng mắng nữa, nó chỉ là một oa nhi thôi, luôn không chịu được đắng, người đi mua đường mạch nha cho nó đi.” Người thiếu phụ ôn thanh cười, chậm rãi đi vào phòng trong.

“Còn mua đường mạch nha?” Lấy máu trong lòng của nàng a.

Vào một đêm trăng liền nhật được tiểu tử này, chỉ là tìm vài đại phu, lòng của nàng đều nhanh tan nát, hiện tại vì để cho hắn uống thuốc, còn bắt nàng mua đường..... Ô ô, nàng vất vả kiếm tiền là muốn phụng dưỡng nương, không phải dùng để mua thuốc cho tiểu tử này!

“Có cái thời điểm gì?” Người thiếu phụ luôn tươi cười ôn ôn, mi liếc mắt loàn loàn, cùng nữ nhi cực kỳ giống nhau. Bà tiến vào nhà, thoáng nhìn nam tử xa lạ, lập tức nhìn về phía con trai, hỏi: “Đây là?”

“Nương, huynh ấy là tiểu đệ kết nghĩa của ca ca, Song đại ca.” Nguyễn Tông Thiện vội vàng giải thích.

Người thiếu phụ dừng một chút: “Con khi nào có ca.....” Nói chưa xong, Nguyễn Chiêu Hỉ ở phía sau đuổi kịp đã kịp che miệng nàng.

“Nương, người vào đi thôi, con đi một lát rồi về, trên bàn là đồ của Tiểu Song Tử mua, người mau đến ăn một chút, đừng mang đi cho những người khác ăn nữa.”

“Nhưng là con mua nhiều như vậy, ta ăn không hết.....” Người thiếu phụ vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Chậm, chậm, ăn! Con không muốn nương một lần ăn hết.” Nguyễn Chiêu Hỉ quả thực mau phát hỏa, đem nương đẩy mạnh đi, liền lôi kéo Thanh Vũ chạy chối chết, chỉ sợ lại thêm một khắc, nương của nàng sẽ đem tất cả chi tiết tìm ra, đến lúc đó, một nhà ba người cộng thêm một cái xú tiểu tử nhật được, phải cùng nhau đến bờ sông ăn không khí.

“Nguyên lai bộ dạng người như vậy quả thực rất giống nương người.” Khuôn mặt luôn tươi cười, chỉ là xem, khiến cho người cảm thấy thoải mái.

“Đúng vậy, ta cùng người lớn lên giống nhau, tính tình lại khác nhau hoàn toàn, ta cũng muốn giống như nương ta, giống thần tài chuyên tiêu tiền, Tông Thiện đã có thể thực phẩm.” Đi trên con đường hồi cung, nàng lại là lắc đầu lại là thở dài, nhưng là trên mặt vẫn còn mang theo ý cười.

Nụ cười như vậy, xem ở trong mắt Thanh Vũ, như là một phen ám muội, ở ngực hắn không ngừng qua lại chạy.

8. Chương 8

Hôm sau.

“Tối hôm qua Hoàng Thượng không đến hành phòng?”

Sáng sớm, khi Nguyễn Chiêu Hỉ đi vào Kính sự phòng, phát hiện tối hôm qua Hoàng Thượng không theo lệ thường đến hành phòng, càng không đi đến Mẫu Đơn điện mà nàng an bài, sắc mặt liền có chút không tốt.

“Hôm qua nô tài chiếu theo chỉ thị của tổng quản đi đến bên ngoài Lộ Anh điện chờ, nhưng là Quan Ngọc công công bên cạnh Hoàng Thượng nói rằng Hoàng Thượng rất mệt mỏi, đã sớm đi ngủ.”

Càng nghe tiểu thái giám thưa lên, sắc mặt Nguyễn Chiêu Hỉ càng trắng bệch ra, rủ mắt suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Chẳng còn cách nào khác, đêm nay lại đi thỉnh Hoàng Thượng đi giá tới đó thêm lần nữa.”

“Dạ.”

Nàng nguyên bản muốn đi một chuyến đến Mẫu Đơn điện, giải thích một chút tình huống tối hôm qua, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy dù sao buổi tối Hoàng Thượng cũng sẽ tới đó, cũng không cần phải mất công đến nữa làm gì.

Nhưng là —

“..... Hoàng Thượng nói không đến đó sao ?” Đã đến lúc thấp đèn, Nguyễn Chiêu Hỉ dẫn tiểu thái giám của Kính sự phòng đến chờ bên ngoài Lộ Anh điện, đến khi nghe được đáp án, mặt nàng lập tức đen lại.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng nói không đi, muốn người của Kính sự phòng lui xuống.” Quan Ngọc đạm thanh trả lời.

“Khả, nhưng là.....”

“Nguyễn tổng quản, người muốn kháng chỉ ?” Quan Ngọc híp đôi mắt nhỏ dài lại.

Không cần hỏi, Quan Ngọc cũng nhìn ra được sắc mặt nàng vì sao lại tái đi như thế. Chủ quản của Kính sự phòng lại đi thu hồng bao[1] của các tần phi, từ đó sắp xếp chuyện sủng hạnh phi tử của Hoàng Thượng, chuyện này sớm cũng đã không còn là bí mật gì trong cung. Quan Ngọc hoàn toàn có thể hiểu được biểu tình cùng nét mặt hần lúc này.

Lại nói, Hoàng Thượng thay đổi tâm ý, còn không phải bởi vì nàng ta sao ?

“Nô tài không dám.” Mặc kệ là thắc mắc nhưng vẫn ngại thân phận, Quan Ngọc dẫu sao cũng lớn hơn nàng một cấp, đối mặt với hần thôi, da đầu nàng đều run lên, càng không nói đến làm trái ý chỉ Hoàng Thượng .

“Nhưng là, nội vụ phủ Thường đại tổng quản nói, hoàng tự đơn bạc, nếu Hoàng Thượng không sủng hạnh tần phi.....”

“Ta nói lại lần nữa, người của Kính sự thỉnh lui xuống! ” Quan Ngọc không kiên nhẫn đánh gãy lời nàng.

Nguyễn Chiêu Hỉ ý cười trên khóe môi hoàn toàn biến mất, sắc mặt từ đen chuyển trắng, nhưng vẫn cố trấn định, nói:“Nô tài hiểu rõ, nô tài đêm mai lại đến.”

“Hoàng Thượng có chỉ, hiện người đang phiền muộn chuyện lũ lụt phương nam, không có tâm trạng dẫu sủng hạnh phi tử hậu cung, truyền Kính Sự phòng không cần phải đến.” Âm thanh trong trẻo đem ý chỉ nói ra rõ ràng, cũng làm cho Nguyễn Chiêu Hỉ hoàn toàn ngốc điếu.

“Nhưng là.....”

Quan Ngọc căn bản không cho nàng có cơ hội giải thích, xoay người bước đi.

Trơ mắt nhìn hần biến mất ở hành lang bên ngoài Lộ Anh điện, Nguyễn Chiêu Hỉ bị cơn gió đêm thổi qua lạnh đến phát run, lòng tràn đầy một ý niệm trong đầu.

Chết chắc rồi..... Lần này nàng chết chắc rồi!

Nửa đêm canh ba, Nguyễn Chiêu Hỉ đi đi lại lại trước đình viện trong Lê Bình điện, chỗ này sắp bị nàng dẫm cho nát bét. Lại đảo mắt nhìn lại thì thấy một thân ảnh quen thuộc đang tiến vào cổng điện, nàng lập tức một phen chạy tới.

“Tiểu Song Tử! Làm sao bây giờ? Ta chết chắc rồi!”

Thanh Vũ có chút thụ sủng nhược kinh[2] trừng mắt nhìn Nguyễn Chiêu Hỉ bổ nhào vào trong lòng mình, bên tai căn bản nghe không rõ ràng lắm nàng rốt cuộc đang nói cái gì, cả người bị hành động vô tâm của nàng làm cho nóng lên.

“..... Tiểu Song Tử, ta nói nhiều như vậy, người rốt cuộc có nghe được không? Giúp ta nghĩ cách gì đi !!” Nguyễn Chiêu Hỉ ôm chặt lấy hần, lay qua lay lại.

“Người bình tĩnh một chút, trước buông.” Nàng ôm thật chặt, kể cả ngực đã bị quần trong lần vải trắng, nhưng hần như trước cảm nhận được bộ ngực mềm mại của nàng, làm cho tâm của hần dao động không ít.

“Ai nha, lần này thật sự chết chắc rồi.....” Buông hần ra, nàng giống bà lão lui về ngồi trên ghế bên cạnh bàn đá, một lần lại một lần lầm nhảm.

“Người nói xem, như vậy không phải là đã giết ta rồi sao ? Người buồn bán trọng nhất chữ tín, Hoàng Thượng lại cố tình không đi, người nói xem phải làm sao ... làm sao a ! Ta đi hỏi qua Thường đại tổng quản nên làm thế nào cho phải, Thường đại tổng quản nói hết thấy cứ theo ý chỉ Hoàng Thượng mà làm. Nhưng là ... Nhưng là ta đã muốn thu nguyên bảo của Đức phi, Hoàng Thượng nếu không đến đó.....”

“Dem nguyên bảo trả lại cho Đức phi không phải là được rồi sao?” Thanh Vũ miễn cưỡng đánh gãy sự hỗn loạn trong lời nói của nàng.

Nghe xong một đoạn khóc thét không đầu không đuôi, sau khi đem hết thảy xâu chuỗi lại, thần sắc hứng thú ban đầu cũng lặn mất tăm mất tích.

“Này không phải là vấn đề, vấn đề là chữ tín.” Chữ tín một khi đã mất đi, sau này muốn làm ăn sẽ khó khăn thế nào a !

Nghĩ đến đây, nàng nhịn không được lại uống nhiều thêm một ngụm rượu, chỉ có uống rượu mới có thể ổn định lại sự rối loạn trong lòng nàng lúc này.

“Tốt lắm, từ giờ trở đi, người tốt nhất đừng làm thế nữa.”

“Vì sao?”

“Hoàng Thượng tâm ý khó đoán, ngài khi nào hứng lên không có người biết, người cần gì phải thu tiền này nọ mà phá hỏng uy tín của bản thân ?” Thanh Vũ hảo tâm chỉ cho nàng.

“Đừng nói đến chữ tín, nói không chừng đến lúc đó, bản thân người cũng gặp không ít phiền toái.”

“..... Có làm hay không? Hoàng Thượng rốt cuộc có phải nam nhân hay không, thế nhưng thà rằng cứ như vậy một người ngủ!” Tiền hồi lộ bị mất, Nguyễn Chiêu Hỉ đau lòng, oán giận tự nhiên thốt ra.

Thanh Vũ khước mắt giật giật, miễn cưỡng nói: “Cẩn thận tai vách mạch rừng.”

“Còn chưa nói, tần phi hậu cung người người đẹp như thiên tiên, Hoàng Thượng vì sao lại không chút hứng thú ?” Nàng vẽ mặt đau khổ, đột nhiên đôi mắt đen nhánh mở to, nhìn trái nhìn phải, xác định xung quanh chỉ có mình và hắn, mới dám bạo gan nói.

“Chẳng lẽ nói, Hoàng Thượng thực sự là đoạn tụ chi phích?”

Thanh Vũ bất lực nhắm mắt lại, không thèm để ý đến nàng.

“Ta nghe nói các đời hoàng tộc của chúng ta cũng có loại đam mê này, nói không chừng Hoàng Thượng cũng vậy đi.”

“Người rốt cuộc có hiểu hay không cái gì gọi là đoạn tụ chi phích?” Hắn tức giận liếc nàng một cái giận dữ nói.

“Ta đương nhiên biết, không phải là nam nhân thích nam nhân sao? Chính là bởi vì thích nam nhân, cho nên mới không cần mỹ nhân thôi.” Như vậy rất tệ, thái tử tìm không thấy, hoàng tự lại sinh không được, vương triều đã muốn diệt vong Trọng yếu nhất là, nàng không có thêm tiền, làm cái chức tổng quản này cũng vô dụng a!

Thanh Vũ lạnh lùng nhìn nàng, lộ ra ánh mắt cảnh cáo, thẳng đến sau nàng nhận ra ánh mắt ấy, miệng tự động ngậm lại.

“Ai, Tiểu Song Tử, rốt cuộc là phải thế nào thì Hoàng Thượng mới muốn sủng hạnh tần phi ?” Im lặng không bao lâu, Nguyễn Chiêu Hỉ lại nhịn không được mở miệng nói.

Hắn ảo não trừng nàng: “Người còn không biết, hỏi ta làm cái gì?”

“Người là nam nhân a!” Nàng hợp tình hợp lý đem những lời này nói ra, thế nhưng lại quên mất đối phương là thái giám.

“Người cũng là nam nhân, không phải sao?” Hắn cố ý cường điệu chữ “ cũng”.

“Nha..... Đúng đúng đúng, ta cũng là nam nhân, cho nên..... Ân, ta biết, đối.....” Đối cái quỷ, nàng rốt cuộc đang đối cái gì?

“Đừng nghĩ ngợi miên man nữa, chẳng bằng trước hết nghĩ cách để an ủi Đức Phi đi đã.”

Nguyễn Chiêu Hỉ dùng sức chu cái miệng nhỏ nhắn, hướng Thanh Vũ nói: “Tiểu Song Tử, người rốt cuộc là học xấu, vẫn là bản tính phá hư như vậy?” Nhìn một cái, ánh mắt ngả ngớn cùng với nụ cười tà mị kia, tuy rằng vô cùng đẹp mắt, lại ý xấu lộ rõ nơi đáy mắt, thực ... xấu muốn chết.

Nàng hẳn là cảm thấy không vui, gần đây không biết tại sao, mỗi lần nhìn hẳn cười dù biết là mang ý xấu, nàng vẫn nhin không được cứ nhìn tiếp, cứ nhìn, nhìn đến cả người đều thấy hoảng hốt.

“Là bản tính.”

“A a! Ta mặc kệ ! Ta không thèm quen biết người!” Nàng đột nhiên nhảy đến bên người người, nhìn đến khuôn mặt dễ nhìn của hẳn.

“Người lại uống rượu!” Thanh Vũ trầm giọng, kẹp hai cánh tay của nàng: “Không phải nói, rượu là cho người uống để trừ lạnh, bảo dưỡng thân thể, không phải để người uống thành con ma men ?”

Hắn sợ nàng làm việc vất vả, thời điểm canh ba khuya khoắt lại đến gặp hẳn, nhờ mệt mà sinh bệnh, mới chuẩn bị chút rượu uống cho ấm người, không nghĩ đến ... Lại phát hiện tửu lượng của nàng phi thường không tốt, có khi còn ngoan cố nói mình không say, một đường xiêu xiêu vẹo vẹo trở về phòng, phá hư đến đáng ghét, có đôi khi hẳn tức giận muốn đem nàng bỏ lại, cuối cùng lại vẫn là nhin xuống đem nàng ôm trở về phòng.

“Đối, ta uống rượu, ta còn muốn cắn người!” Dứt lời liền hướng cổ tay hẳn cắn một cái. Chính là nàng đang say, lực đạo yếu ớt, nhất thời ở trên cổ tay hẳn lưu lại dấu răng, nàng sưng sốt, giống như tiểu tử làm sai ngáng đầu lên nhìn hẳn như dò xét, vừa vận chống lại đôi mắt giận dữ của hẳn.

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý.....” Nàng chu miệng bày ra vẻ mặt đáng thương hề hề.

Nàng thừa nhận chính mình có điểm phiền muộn, nhưng nguyên bản không cố ý muốn cắn hẳn nhằm phát tiết, tất cả chỉ do một phút nông nổi, không nghĩ ngợi gì.....

Thanh Vũ không hé răng, lạnh lùng nhìn nàng, lại thấy, nàng sợ sệt mà kéo kéo ống tay áo, đưa cổ tay đến bên miệng mình..

“Bằng không cho người cắn lại một cái.” Có qua có lại mới toại lòng nhau, đạo lý này nàng biết.

Thanh Vũ nheo mắt lại, nhìn vẻ mặt sợ đau nhưng vẫn cam nguyện chịu phạt, khóe môi chậm rãi nở nụ cười.

“Ta không cắn tay.”

“Vậy người muốn cắn chỗ nào?”

“Cắn nơi này.” Dứt lời, hẳn bỗng dưng chế trụ cổ tay nàng, cúi người về phía trước, hôn trụ cánh môi hồng hồng, phẫn nộ mà hẳn ngày đêm khao khát.

Hơi mở miệng ngậm vào phiến môi mềm mại, hẳn nhẹ nhàng nhay nuốt. Mới bắt đầu chỉ nghĩ muốn hôn nhẹ, không nghĩ đến trong nháy mắt chạm vào lại dây dưa triền miên không dứt.

Nguyễn Chiêu Hỉ hai mắt mở lớn, men say nháy mắt lặn mất tăm mất tích.

Nàng không thể lý giải được chuyện gì đang phát sinh trước mắt, chỉ thấy trên môi một trận tê dại truyền đến, đầu óc choáng váng, đáy lòng khê chấn động.

Hắn rốt cuộc còn muốn cắn bao lâu?

Câu hỏi này cũng không quanh quẩn trong đầu nàng bao lâu bởi lẽ nàng phát hiện, lưỡi hẳn thế nhưng lại luồn vào trong miệng nàng, nàng muốn chạy trốn nhưng cái ót đã nhanh chóng bị hẳn đỡ lấy, ngăn lại.

Đợi chút, này không phải là hôn môi trong truyền thuyết sao? Nàng không sao cự lại được đôi mắt trầm mặc, sâu thẳm mà ma mị kia. Chỉ biết ánh mắt ấy dụ hoặc nàng, làm cho nàng quên luôn cả chuyện giấy dũa, cả người mềm nhũn dựa trong ngực hẳn, trao đổi hơi thở lẫn nhau, thẳng đến khi nàng sắp không thể hô hấp...

Sau một lúc lâu, môi hắn và môi nàng rốt cục cũng tách ra, nàng cúi đầu không đủ dũng khí nhìn thẳng vào hắn, trái tim nhỏ bé loạn nhịp trong lồng ngực, hoảng hốt không biết nên làm thế nào cho phải.

Lần đầu tiên, ở Lê Bình điện, thời gian này, không có thanh âm nói chuyện của hai người họ, cũng không có tiếng cười vui vẻ sau những câu chuyện phiếm như thường lệ, chỉ có một mảng yên tĩnh.

“Nhớ kỹ, lần sau còn dám cần ta, ta liền hoàn trả gấp bội.” Thanh âm Thanh Vũ có điểm khàn khàn.

“..... Thế này mới không phải là cần.” Nàng nhỏ giọng lầm bầm.

Nghĩ nàng là gốc tử muốn gặt nàng sao? Nàng chẳng lẽ ngay đến cả hôn môi cũng không biết? Ở Tế tướng phủ cũng xem qua không ít trường hợp nha hoàn tâm sự với nhau, chuyện nam nữ cũng không phải không biết chút ít, chính là không hiểu hắn vì sao muốn hôn nàng?

Nàng hiện tại là thái giám nha!

Không phải nàng khoe khoang, từ năm mười lăm tuổi nàng đã bắt đầu cải trang thành nam nhân, ở Tế tướng phủ làm đương sai nhiều năm, chưa từng bị người khác nhìn thấu thân phận nữ nhân, theo lẽ tự nhiên Tiểu Song Tử trước mắt cũng sẽ nhìn không ra, cho nên hắn nhất định là –

“Bằng không là cái gì?” Hắn hừ cười, hỏi.

“Chính là, chính là.....”

“Àn?” Mày kiếm khe khẽ lên, hắn ung dung chờ đợi câu trả lời của nàng.

Môi nàng cũng mềm mại giống như trong tưởng tượng của hắn vậy. Sau khi ném thử qua, không những không áp chế được dục vọng trong cơ thể xuống chút nào, ngược lại còn là khơi lửa dục vọng càng thêm mãnh liệt.

Hắn muốn, cũng không phải chỉ một cái hôn mà thôi.

Nguyễn Chiêu Hỉ sau khi suy nghĩ, chậm rãi đứng dậy, đi ra lương đình –

“Tiểu Song Tử, người ... người đoan tụ chi phích!” Dứt lời, nàng liền nhanh như chớp chạy đi.

Đình nội chỉ còn lại một mình Thanh Vũ ngốc lăng đứng đó, xa xa còn nghe thấy Quan Ngọc có gắng gè nén tiếng cười.

“Câm miệng!” Sau khi lấy lại tinh thần, Thanh Vũ hơi giận, khẽ quát một tiếng, tiếng cười phía xa xa kia lập tức ngưng lại.

Dựa vào trên cột đá, hắn vươn ngón tay thon dài để chạm vào đôi môi vẫn còn vương lại hơi thở ngọt ngào của người kia. Lại nghĩ đến bộ dáng vừa bức vừa tức của nàng, hắn nhận không được bạc môi khe khẽ nhếch lên gợn một nụ cười nhẹ. Không thể không thừa nhận hắn quả thật rất muốn nàng, vì nàng, liền ngay cả việc đến hành phòng hằng ngày hắn cũng đều cảm thấy chán nản.

Chỉ vì hắn muốn, không phải một nữ nhân giúp hắn sinh con nối dõi tông đường, mà là một người có thể ngồi ở bên cạnh hắn, bởi hắn tán gẫu, cùng hắn thoải mái mà cười lớn.

Nay hắn phải làm thế nào mới có thể biến nàng trở thành người của hắn?

9. Chương 9

Qua mấy ngày thuận buồm xuôi gió khi nhận chức tổng quản Kính Sự phòng, mọi người đang từ hết lòng nịnh bợ Nguyễn Chiêu Hỉ biến hóa nhanh chóng trở thành tâm thần tan rã, cứ thấy nàng là như “chuột chạy qua đường, đuổi đánh không tha”.

Càng tệ hơn khi hôm nay nàng mới không lưu ý một chút, đã bị kéo vào Mẫu Đơn điện.

“Nguyễn tổng quản, người nhưng tốt nhất nên giải thích rõ cho bốn cung chuyện an bài sắp xếp hành phòng cho Hoàng Thượng a?”

Đức Phi khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt sắc bén như dao, làm cho Nguyễn Chiêu Hỉ quỳ gối trên đại điện thấy như bản thân bị chém thành trăm mảnh.

“Hồi bẩm nương nương, gần đây vì chuyện lũ lụt ở phía nam cho nên tạm thời Hoàng Thượng vô tâm với chuyện hành phòng, thị tẩm.” Giờ phút này Nguyễn Chiêu Hỉ chỉ còn biết đáp theo sự thật, sự khôn khéo, nhanh mồm nhanh miệng ngày thường biến đi đâu mất.

Đều do Tiểu Song Tử! Làm hại nàng cứ vừa mở mắt là trong đầu đều nghĩ đến khuôn mặt hắc, môi hắc, còn có nụ cười của hắc mới đáng giận làm sao, tà mị lại làm nàng tim đập nhanh hơn..... Đáng giận! Hiện tại họa đã muốn ở trước mắt, nàng lại vẫn còn có thể phân tâm nghĩ đến hắc, thật sự là không cứu nổi !

“Phải không? Bản cung không phải là muốn thay Hoàng Thượng phân ưu, giải lao ? Người- Cái tên nô tài này ngay cả đến chuyện này cũng không thể an bài, lưu người lại còn có thể làm cái gì?” Đức Phi mắt đẹp lạnh băng, khe quát một tiếng, đáng vẻ vô cùng uy nghi.

Nguyễn Chiêu Hỉ vội vàng thu hồi dòng suy nghĩ, bày ra ý cười càng thêm chân thành, “Nương nương của ta nha, không phải nô tài không chịu, mà là Hoàng Thượng lúc này ưu sầu, nếu lúc này Hoàng Thượng đến chỗ nương nương, nương nương lại ở bên Hoàng Thượng lúc không vui, kia không phải là lỗi của nô tài sao?”

“..... Phải không?” Đức Phi nghe vậy, hờn giận liền tiêu thất hơn phân nửa.

“Nương nương quốc sắc thiên hương, chim sa cá lặn, vì sao phải vì lúc Hoàng Thượng đang không vui mà cưỡng cầu ? Vì sao không đợi đến lúc Hoàng Thượng trong lòng thoải mái hơn một chút, nô tài an bài ngài đến tẩm cung của người, lúc ấy bằng với sắc đẹp cùng tài trí của nương nương còn sợ Hoàng Thượng sẽ hết ưu sầu, sau này chỉ tìm đến chỗ nương nương sao ?” Nguyễn Chiêu Hỉ cố uốn ba tấc lưỡi, lục tung đầu óc tìm cho ra những câu từ mỹ lệ, dễ cho Đức Phi nghe xong, tinh thần tốt hơn trong thấy.

“Vậy cứ theo như người nói, đến lúc đó nhớ hảo hảo an bài cho bản cung !”

“Đó là phận sự của nô tài.”

“Vậy lui xuống đi.” Đức Phi cuối cùng cũng vừa lòng, thả cho nàng đi.

Chính là Nguyễn Chiêu Hỉ vừa mới thở phào nhẹ nhõm một tiếng, khi bước ra khỏi Mẫu Đơn điện, lập tức lại bị người mời đến Hồng Mai điện.

Kiên Nguyên cung.

Bên trái án thượng là tân Ngự sử mới nhậm chức cả kinh thành đều biết, phía bên phải có hai vị Thái y đang cúi đầu dự thỉnh.

“Vẫn chưa tìm thấy tung tích thái tử?” Ngồi sau án, Thanh Vũ trầm giọng hỏi.

“Tội thần đáng chết, chúng vi thần đã lục tung cả hoàng thành mà vẫn không tìm thấy chút tung tích hoàng tử.” Tả, Hữu Ngự sử song song quỳ xuống, cả người run rẩy, mặt cắt không còn giọt máu.

Hôm qua đã là hạn cuối cùng mà Hoàng Thượng đưa ra, hôm nay hai người họ đứng trên điện này chỉ là chờ linh tội.

Thanh Vũ đôi mắt sâu không thấy đáy đảo qua đảo lại, lưỡi biếng hỏi tiếp : “Hứa Thái y, khanh có gì muốn bẩm tấu với trẫm không ?”

“Hoàng Thượng, thần nghĩ đến đây là âm mưu vô cùng nguy hiểm, hung thủ nhất định là hoàng thân quốc thích.” Hứa Thái y bị điểm danh đến, đầu cúi càng sâu, đáp lời.

“Trẫm biết, cho nên cái mà trẫm muốn, chính là chứng cứ, thứ có thể là căn cứ chính xác để luận tội.” Trong lòng hắc sớm đã có chủ ý, chẳng qua muốn làm cho đối phương á khẩu không trả lời được thôi.

Trước mắt khó mà có thể điều tra ra được điều gì vì manh mối đã bị chặt đứt, hơn nữa thái tử vẫn mất tích không rõ tung tích ra sao. Việc điều tra không chút tiến triển khiến cho không thể nào thiết lập án để giải quyết.

Mọi người nương theo sóng mắt lưu chuyển của Thanh Vũ mà tim đập thành thịch, tâm căng lên như sợi dây đàn, thẳng đến khi hắc nói –

“Chân núi Thất Tinh ngoài thành, nhánh núi, sông ngòi, ... tất cả đều phải tìm kỹ, trẫm.....Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.”

“Hoàng Thượng?” Hai người vẻ mặt run sợ, không dự đoán được tử tội nhưng lại xuống dưới dốc.

“Đều đi xuống.” Hần ngăn cản.

Vài vị đại thần nghĩ đến hôm nay tiến điện, cũng sẽ không thấy được thái dương ngày mai, không thể tưởng được lại vẫn có thể toàn thân trở ra, ai cũng trầm giọng tạ ơn lui ra.

Nhìn bọn họ cách điện mới dám nhả ra khí, tiện đà vẻ mặt càng thêm quyết định sẽ tìm ra vụ án, Thanh Vũ không khỏi cười.

Có lẽ Chiêu Hỉ nói đúng, con người muốn chữ tín, nếu hần nguyện ý tin tưởng bách quan, bách quan cũng sẽ đồng dạng tín nhiệm hần, cho hần càng nhiều, mà không hề lấy quyền thế bứ người đe dọa, làm cho bách quan mặt không còn chút máu, đối với vụ án không hề có ý định giúp đỡ.

Nếu Chiêu Hỉ mắt nhận thấy được ai có thể tín nhiệm, ai không thể tín nhiệm, như vậy hần cũng làm được.

Nhớ tới nàng, đôi mắt lạnh lùng của hần hkoong khỏi toát ra ý cười thẳng đến khi gặp dáng vẻ Quan Ngọc vội vàng tiến điện.

“Hoàng Thượng.”

“Hoàng cung tần phi đối Chiêu Hỉ vận dụng hình phạt riêng?” Hôm nay, hần muốn Quan Ngọc canh giữ ở bên người nàng, xác định an nguy của nàng.

Hần thân là hoàng tử, sớm xem tranh đấu ở trong hoàng cung, rõ ràng thân là tổng quản Kính sự phòng, nhất định là đứng mũi chịu sào.

“Nguyễn tổng quản bị gọi Hồng Mai điện.”

“Phải không.....”

Sau khi đánh Lệ phi, hần cũng chưa thấy qua hoàng hậu, có lẽ trước mắt đúng là thời điểm.

Hồng Mai điện

Hoàng hậu khí độ hiền ngang ngời ở trên cấm tháp, đôi mắt dò xét Nguyễn Chiêu Hỉ đang tiến lại gần.

“Nô tài ra mắt hoàng hậu nương nương.” Không nói hai lời, nàng lại quỳ xuống.

Đáng giận a, nàng có phải hay không phạm sát? Như thế nào vừa mới tránh được một cửa, lập tức lại bước vào một cái cửa chết khác?

“Nguyễn Chiêu Hỉ, người thật to gan.” Hoàng hậu trong tay nắm ấm làm ấm tay, ánh mắt ngoan trừng.

Nguyễn Chiêu Hỉ tâm run lên, ở mặt ngoài vẫn là dương hòa khí phát tài cười.“Nương nương, nô tài làm sao vậy?” Chính cái gọi là thân thủ không đánh người tươi cười, cho nên nàng dùng sức cười, ý đồ lấy cười tiêu đi lửa giận của hoàng hậu.

“Người còn dám hỏi?” Hoàng hậu thấp xích.“Đức Phi nàng kia lớn giọng, tiếng vang lớn đến ngay cả bản cung cũng nghe thấy, nói, bản cung lại không biết người ở Kính sự phòng động tay chân?”

Nguyễn Chiêu Hỉ khóe miệng khuôn mặt tươi cười lập tức giảm xuống.

Đức Phi giọng cũng không lớn có được không, hơn nữa chủ điện cùng chủ điện trong lúc đó, trừ bỏ có điều cùng Thiên Phổ cách xa nhau, còn có cái cổng vòm, hoàng hậu thực muốn nghe thấy Đức Phi nói gì đó, nàng thật sự có thể bỏ đầu xuống cho nàng làm ghế dựa.

“Nguyễn Chiêu Hỉ, chẳng lẽ ngươi không biết thu hồng bao của tần phi để an bài hành phòng, ẩn theo quy củ của tổ tông, bản cung là có thể muốn mạng của người?”

Nguyễn Chiêu Hỉ không nói gì biện giải, nghĩ rằng tám phần là đã quá hăng hái, thu tiền hối lộ thu quá kiêu ngạo, rốt cục khiến cho hoàng hậu chú ý.

Này cũng chỉ có thể trách nàng, nghĩ đến hoàng hậu là núi để nàng dựa vào, nàng liền có thể ở hoàng cung thông suốt không bị ngăn trở, lại đã quên hoàng hậu cũng là nữ nhân chờ sung hạnh, tự nhiên cũng sẽ cùng tần phi khác tranh giành Hoàng Thượng.....

“Không bằng để cho nô tài nghĩ cái biện pháp, làm cho Hoàng Thượng đến Hồng Mai điện.....”

Ba một tiếng, trên trán của nàng giống như bị một cái gì cứng đập vào, nàng đau đến nhe răng trợn mắt, khóe mắt nhìn thấy bóng của đồ vật rơi xuống.

Nguyễn Chiêu Hỉ sững sốt, mới nhớ tới chính mình lúc trước đã ở Lê Hồ điện kiểm một cái..... Nguyên lai đây là lấy đến làm ám tay, thuận tiện còn có thể làm ám khí hại người a.

“Cầu nô tài! Người cho là người là ai? Chẳng lẽ bản cung còn phải dựa vào người mới có thể làm cho Hoàng Thượng sung hạnh?” Hoàng hậu nổi giận đùng đùng bỏ xuống cấm tháp, đi đến nàng trước mặt.

“Người nên sẽ không quên nhiệm vụ người tiến cung? Muốn hay không bản cung nhắc lại cho người?”

“..... Nô tài còn nhớ rõ.”

“Nhớ rõ? Người nếu nhớ rõ, như thế nào lại chỉ lo chu toàn cho tần phi hậu cung, đến nay đều còn không có tìm được này nọ?” Hoàng hậu trợn mắt ngoan trừng, bỏ qua là bị thả trung đau chân mới then quá thành giận.

Nguyễn Chiêu Hỉ không dám kêu lên đau đớn, như trước cố giữ cười, trước mặt đột nhiên thấy có dòng máu đỏ chảy xuống, đầu cũng bắt đầu choáng váng.

“Hoàng hậu nương nương thứ tội, hậu cung này quá lớn, muốn tìm thời gian, hơn nữa Tể tướng đại nhân cũng nói, không chỉ là hậu cung, liền ngay cả tiền đình cũng không thể buông tha, cho nên nô tài mới có thể đến nay còn không có tìm.”

Nàng tưởng, hoàng hậu khẳng định thường thường đánh người, luyện được đến điều luyện, cho nên mới ở chính giữa trán của nàng, hại cho nàng đầu chảy đầy máu.

“Còn múa mép khua môi!” Hoàng hậu nheo lại lệ máu, dung nhan xinh đẹp nháy mắt trở nên dữ tợn. “Người cho là bản cung thật không dám đối với người như thế nào?”

“Hoàng hậu nương nương, nô tài thật vất vả thăm dò hết thấy ở trong cung, nếu này vào đầu lại đối cá nhân ẩn vào cung, không muốn hết thấy từ đầu, luôn không ổn thôi.” Nàng cười theo chỉ phán hoàng hậu đừng thực đối nàng vận dụng hình phạt riêng.

Nếu sớm biết rằng thu tiền hối lộ quá nhiều, sẽ khiến cho sinh mệnh gặp rắc rối, nàng thì nàng tuyệt đối sẽ không thu nhiều hơn một chút.

Ba một tiếng, bàn tay không chút lưu tình nào đánh trên mặt nàng, đánh cho bên tai nàng đều thấy ong ong.

“Cầu nô tài! Ý vào cha ta tín nhiệm người, người liền lớn mật thu nhiều, còn nói lời khiêu khích ta? Bản cung hôm nay sẽ đem gia pháp tổ tông, hảo hảo trừng trị người!” Hoàng hậu thấp bả, không có vẻ tao nhã như bình thường, hướng phía sau kêu, “Mang roi đến cho bản cung!”

“Dạ, nương nương.”

Nguyễn Chiêu Hỉ đau đến mau rơi lệ, đau cũng không dám lên tiếng.

Nói trắng ra, căn bản chính là ở ghi hận nung không an bài Hoàng Thượng tới sung ái nàng ta thôi, làm gì mang về trắng lệ là đến trừng trị nàng?

Nữ nhân ghen tị thật là đáng sợ.

Ai, nàng hôm nay nếu còn sống được, xem như nàng hiểu được, nếu là sống không quá, cũng chỉ có thể xem như mệnh của nàng.

Đang lúc nàng tính toán, lại nghe thấy ngoài điện truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, chỉ chốc lát liền có cung nữ cấp kêu, “Nương nương, Hoàng Thượng giá lâm!”

“Hoàng Thượng giá lâm?” Hoàng hậu rõ ràng sửng sốt, đầu tiên là có điểm hoảng, sau lại mang theo chờ mong. “Hoàng Thượng làm sao có thể đến?”

Trăm biểu tình xem ở trong mắt Nguyễn Chiêu Hỉ, chỉ có thể không tiếng động cười nhẹ.

“Nguyễn Chiêu Hỉ, người trước trốn vào trong vườn đi, mau!” Hoàng hậu quyết định mệnh lệnh thật nhanh, lại vội vàng sai sử cung nữ. “Kiều yển, bản cung trông có rối loạn?”

Cung nữ còn chưa kịp đáp lại, Nguyễn Chiêu Hỉ cũng còn không kịp lui đến trong vườn, liền nghe thấy một đạo thanh âm trầm mà quen thuộc.

“Đây là thể nào?”

“Hoàng Thượng giá lâm, nô tì không có tiếp đón từ xa, còn thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.” Hoàng hậu thấy thế, bước nhanh ra trước đón nhận, khi đi qua người Nguyễn Chiêu Hỉ còn hích nhẹ nàng một cái, ý bảo nàng đi mau.

Nhưng là, nàng lại không động đây.

Cái kia thanh âm.....

“Đó là ai?” Thanh Vũ biết rõ còn cố hỏi rồi xem xét bóng dáng của Nguyễn Chiêu Hỉ đang quỳ.

“Hoàng Thượng, hần là –”

“Nàng bị thương?” Cứ việc đưa lưng về phía hần, hần vẫn là nhìn thấy nàng vết thương của nàng thực nặng.

“Hần.....”

Thanh Vũ không quan tâm đến hoàng hậu, tự đi đến Nguyễn Chiêu Hỉ trước mặt, thấy máu loãng chảy dọc theo lông mi và lông mày của nàng chảy xuống, một cổ phần lộ phút chốc theo trái tim bạo khai.

“Người đối với một thái giám vận dụng hình phạt riêng?”

“Hoàng Thượng, cầu nô tài này dựa vào Hoàng Thượng đề bạt mà hướng tâu phi thu hồi, nô tì gia pháp gia pháp trị hần, cũng không có gì không ổn.” Chuyện tới nước này, nàng cũng chỉ có thể đem tất cả lỗi lầm đổ lên người Nguyễn Chiêu Hỉ, cùng lắm thì sau này sẽ tìm người đưa vào cung để tìm kiếm túi hương.

Thanh Vũ nhếch môi, quyền nắm chặt.

“Người tới, đem cầu nô tài này đưa tới nội phủ, giao cho Thường tổng quản xử trí.” Hoàng hậu quát khẽ.

Một đám cung nữ nhanh chóng tiến lên, đang muốn kéo Nguyễn Chiêu Hỉ, đã thấy Thanh Vũ không hờn giận chế trụ tay một vị cung nữ.

Bàn tay to trùng hợp che trước mắt Nguyễn Chiêu Hỉ, làm cho nàng nhìn thấy vân ở ông tay áo màu vàng, cũng nhìn thấy vết cắn đỏ ở cổ tay đối phương, trái tim nàng nhất thời một trận lạnh run.

“Tất cả lui ra cho trẫm.” Thanh Vũ đậm nói.

“Hoàng Thượng?” Hoàng hậu khó hiểu.

“Lui ra!”

Bỏ tay cung nữ ra, Thanh Vũ vươn dài ngón tay đến Nguyễn Chiêu Hỉ đang cúi thấp đầu, bắt buộc nàng nhìn thẳng hần.

Oanh một tiếng, đầu giống có cái gì đó không ngừng nổ tung, Nguyễn Chiêu Hỉ khó có thể tin tưởng lớn hai mắt.

“..... Hoàng Thượng?”

Làm sao có thể? Tiểu Song Tử làm sao có thể là Hoàng Thượng?

Ngày ấy thuận miệng nói ra những lời đó, như thế nào hôm nay lại trở thành sự thật?

Nguyễn Chiêu Hỉ đã tới Lộ Hoa điện được một lúc , nhưng chỉ có thể đứng ở bên tảng đá ở ngoài hành lang, chưa bao giờ bước qua hành lang, càng không nói đến bước vào trong điện, thường thức tẩm cung của hoàng đế.

Mà hiện tại khi nàng bước vào đến đây, cũng thấy trong Lộ Hoa điện rường cột chạm trổ, mặt tường sơn màu vàng óng, trước giường thêu mạn giặt dây, dị thảo bày ra trước mắt, dù xa hoa hơn so với phủ Tế tướng, nhưng điểm này cũng không hấp dẫn được ánh mắt của nàng.

Chỉ vì,nam nhân ngồi ở trên cảm tháp đang ngồi nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng nghĩ, nếu thời gian có thể đảo ngược, nàng thà rằng chưa từng nhận thức hắn.

Thần thái kia, cùng với Tiểu Song Tử mà nàng nhận thức có điểm hkoong giống nhau! (@@, tất nhiên).

Hắn hiện tại đầu đội kim quan, một thân hoàng bào, mặt mày sắc bén, vẫn tuấn tú trong ấn tượng của mình, đôi mắt thâm sâu khó lường, làm cho lòng nàng một trận sợ hãi.

“Chiêu Hỉ.”Sau một lúc lâu đánh giá nàng, Thanh Vũ từ từ mở miệng.

“Có nô tài!” Nàng không chút nghĩ ngợi quỳ sát ở trước mặt hắn.

Thấy thế, đôi mắt hắn phút chốc nheo lại.“Như thế nào, ở trước mặt trẫm, cũng hiểu được phải câu nệ?”

“..... Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.” Nàng có thể nào không câu nệ cẩn thận?

Đối với người tín nhiệm , nàng hướng đến sự không được nói, cho nên lúc trước liền ở phía sau cung thu hồi lộ, thậm chí đối Hoàng Thượng có phê bình cũng kín đáo nói với hắn, hơn nữa còn nói Hoàng Thượng.....Này đã dắc vô số tội, điều này đã đủ cho nhà nàng chết mất lần rồi.

Nàng chết không sao cả, nhưng tuyệt không thể để liên lụy người nhà.

“Thứ tội?” Hắn cười đến yêu nghiệt (chắc là thế).“Như thế nào, trẫm là có ba đầu sáu tay, sợ tới mức người ở trước mặt trẫm liền thay đổi bản thân sao?”

Nàng kinh sợ dạy hắn sinh ghét, hết thấy quả thực như hắn tưởng tượng, sau khi nàng biết được thân phận của hắn, bọn họ sẽ không thể ngồi ở trong đình Lê Hồ điện mà nói chuyện tán phét nữa, tán gẫu những chuyện hoang đường trong thiên hạ, điều này làm cho hắn phi thường không hồn giận.

Nguyễn Chiêu Hỉ nghe không ra ý tứ của hắn trong lời nói vừa rồi, không thể theo những gì hắn nói mà đoán được tâm tư của hắn.

Giờ phút này ở trước mặt hắn, đến tột cùng là Bách Định hoàng đế hơn một chút,hay vẫn là Tiểu Song Tử vẫn ngồi cùng nàng tán gẫu một ít?

Nàng có băn khoăn, cho nên không dám làm càn.

“Ngẩng đầu.”Đôi mắt lạnh nhìn chăm chăm vào vết thương trên trán nàng. Nàng nhất thời cúi đầu, máu lại chảy ra

“..... Nô tài không dám.”

“Ngẩng đầu!”

Nguyễn Chiêu Hỉ không ngừng cúi xuống, cơ hồ nằm úp sấp ở mặt đất cầu xin tha thứ.“Nô tài đáng chết! Nô tài ở phía sau cung thu hồi lộ làm việc, tội đáng chết vạn lần! Nhưng nô tài gây nên, cùng với người nhà của nô tài không liên quan, còn thỉnh Hoàng Thượng khai ân.”

Tiếng nói của hắn mang theo tức giận, nàng không quên nhớ đến khi thỉnh hắn đến hành phòng, đã bị hắn phạt quỳ gối ngoài điện Lộ Hoa, nay nàng phạm tội trọng đại, khẳng định là khó thoát khỏi cái chết.

Thanh Vũ đôi mắt nheo lại, đột nhiên phiết môi cười lạnh.“Người đâu.”

Nguyễn Chiêu Hỉ nghe một chút, liền nghe thấy Quan Ngọc lên tiếng trả lời.

“Có nô tài .”

“Lập tức phái người đi đến trước bạch hoa ngô nhỏ bắt Nguyễn thị cùng Nguyễn Tòng Thiện, đưa tới Tây long môn, lập tức trảm!”

Nàng bỗng dưng giương mắt, khó có thể tin rằng hắn, không thể tin được hắn thế nhưng lựa chọn thương tổn người nhà của nàng. “Rõ ràng là ta sai, vì sao muốn giết người nhà của ta?”

“Người cuối cùng cũng ngẩng đầu?” Hắn hừ nói, bất động thanh sắc xem kỹ vết thương trên trán của nàng.

“Ngẩng đầu?” Nguyễn Chiêu Hỉ căn bản không rõ rụng ý của hắn, đầu một phen nóng lên, cái gì thông minh khéo đưa đẩy tất cả đều không thấy, chỉ thấy nàng phất chốc đứng, nổi giận chỉ vào hắn.

“Hoàng Thượng là đã biết người nhà của ta, nương ta cùng ngu dốt thì có tội gì? Người có thể giết ta trăm ngàn lần, nhưng không thể lấy lý do chết để ban tu hú cho nhà ta!”

Nàng bận rộn vất vả cả đời, liền vì là quan trọng nhất thân nhân, nếu thật muốn động đến bọn họ, nàng sẽ không tiếc tất cả mà liều mạng với hắn!

“Nha? Nếu trảm thật muốn lấy mạng của bọn họ, người có năng lực như thế nào?” Hắn hừ, không hề giận với việc nàng coi người nhà nàng như mạng, mà chính mình ở trong lòng nàng lại giống như có khoảng cách thiên sơn vạn thủy.

“Người dám!” Nàng trừng lớn hai mắt.

“Lớn mật!” Quan Ngọc quát khê.

Thanh Vũ xua tay, muốn hắn lui ra, Quan Ngọc đành phải thôi lui đến ngoài điện.

10. Chương 10

Trong điện thoáng chốc chỉ còn lại hai người.

Thanh Vũ lạnh giọng hỏi: “Chiêu Hỉ, nếu trảm thật muốn mạng của bọn họ, người sẽ thế nào?”

Nghe đến thanh âm trầm thấp, thoáng có chút tức giận cùng sát khí, Nguyễn Chiêu Hỉ ánh mắt hơi đổi, trong lòng thầm buộc bản thân phải bình tĩnh lại, suy nghĩ một hồi nhỏ giọng nói: “Sau khi nhập cung, Hoàng Thượng là người bạn đầu tiên mà nô tài kết giao, trước nay vẫn luôn coi ngài như tri âm, tri kỷ nên hoàn toàn không phòng bị, từ đó mới không kiêng nể mà thành thật chuyện trò tán gẫu với nhau. Hoàng Thượng, ngài còn nhớ rõ đính ước giữa chúng ta không?”

Nếu như hắn thật sự muốn lấy mạng nàng, căn bản không cần đem riêng nàng đến Lộ Anh điện này. Khi biết nàng là ai, hắn có thể muốn mạng nhỏ này của nàng, nhưng nếu là như vậy, hắn còn cần phải đến Hồng Mai điện cứu nàng một mạng sao?

Sau một hồi tĩnh tâm trở lại, trong lòng nàng dần dần sáng tỏ, suy nghĩ trong đầu cũng dần dần rõ ràng, rành mạch.

“Nhớ rõ.” Hắn ung dung như nhún mày, chờ xem nàng sẽ ứng phó thế nào.

“Nô tài với ngài đã cùng nhau ước định, dù phải mất mạng nhỏ này, nô tài cũng nhất định thủ ước[1], Hoàng Thượng thì sao?” Nàng thông thả hỏi, ý cười chậm rãi xuất hiện trên môi.

“Đương nhiên.”

“Vậy thì, hử Hoàng Thượng vẫn còn nhớ nội dung ước định kia chứ?”

“Đương nhiên.”

“Nếu nhớ rõ, Hoàng Thượng hử phải biết chính mình đuối lý đi?”

“Nha?” Hắn thích nhìn nụ cười bình tĩnh cũng như bộ dáng cùng khí phách lớn mật làm càn của nàng bây giờ.

“Không cho phép giấu giếm, lừa gạt.” Nàng nói.

Thanh Vũ nhướn mày chờ câu tiếp theo, chỉ thấy nàng cũng nhướn mày nói: “Ngài gạt nô tài, ngài không nói ngài là Hoàng Thượng, hại nô tài nhận lầm ngài là thái giám, lại khiến nô tài thu ngài làm tiểu đệ. Ghê tởm hơn, ngài còn khiến nô tài phải làm nhiều việc giúp ngài, một nô tài thu năm lượng bạc.”

Thanh Vũ sững sốt, khó tin đi quanh nàng một vòng. Nàng thế nhưng lại đem hết tội lỗi đổ lên đầu hắn, quả thực là một cái gian thương !

“Ngài làm chi lại gạt nô tài ? Nô tài thu Hoàng Thượng làm tiểu đệ, trong ước định đã nói rõ, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chia, bội ước sẽ không được chết một cách tử tế, ngài bảo nô tài làm sao bội ước ? Cho nên nô tài vẫn tiếp tục là đại ca của Hoàng Thượng, như vậy thì ngài sao lại có thể lấy mạng người nhà là đại ca như nô tài ? Người hẳn hiểu rõ luân lý ngũ thường đúng chứ ạ ?” Nàng bày ra một vẻ mặt bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn là nhịn không được hỏi: “Còn có, năm lượng bạc kia ngài tính xử lí thế nào ?”

Hắn là Hoàng Thượng, có rất nhiều tiền đó nha !

Ngực Thanh Vũ kịch liệt chấn động, sau nhịn không được mà cất tiếng cười to.

Hay cho Nguyễn Chiêu Hỉ, hay cho Nguyễn Chiêu Hỉ ! Đối mặt với người khác luôn khéo léo đưa đẩy, duy chỉ đối mặt với hắn là thích tấp hào khí, trời sinh lại yêu tiền như mạng !

“Còn cười ? Ngài phải đưa nô tài năm lượng bạc !”

“Này thì có vấn đề gì ?” Hắn ngưng cười nhưng tiểu ý vẫn động lại trên khóe môi. “Nhưng là, tiền của trẫm, người thực dám thu ?”

“Sao lại không dám ? Theo ước định, nô tài là đại ca, Hoàng Thượng là tiểu đệ ! Giao ước đều đã kí, không cho phép đổi ý !”

Thấy tiểu ý trên môi hắn, nàng cố ý bày ra vẻ mặt hung tợn.

“Người ăn định trẫm ?” Người này không những lớn mặt, còn khá cuồng vọng.

“Nô tài chính là ăn định ngài !” Thế nào ? “Ai bảo vừa rồi người nói muốn đem người nhà của nô tài ra tây Long môn trẫm lập quyết[2].”

Nàng đến bây giờ vẫn còn tức vụ kia. Cho dù đó chỉ là những lời hắn thuận miệng nói ra, nhưng là quân vô hí ngôn[3], nếu như truyền ra bên ngoài, đầu của người nhà nàng sẽ lập tức rơi xuống đất.

“Trẫm không nói như vậy người sẽ ngắt đầu sao ?”

“Vậy người cũng phải nói trước cho nô tài, trước mặt nô tài là Hoàng Thượng của Bách Định nhưng cũng đồng thời là Tiểu Song Tử của nô tài a !” Khi biết hắn là Hoàng đế, nàng nhất thời hoang mang lo sợ, hơn nữa sau khi bị hắn “cắn” qua, đầu óc nàng vốn đã loạn thành một đồng, nếu như không phải là người từng trải bao phen, còn giữ lại được chút bình tĩnh hẳn là đã bị hắn hù chết.

“Tiểu Song Tử của người ?” Nghe đến đây tâm hắn một trận âm áp, xoay người đem nàng kéo lại ngồi xuống cấm tháp. Hắn rất thích nghe nàng đem chính mình quy vào như một bộ phận của nàng.

Nguyễn Chiêu Hỉ khó hiểu nhìn hắn.

“Bên người trẫm thiếu một tri kỉ.”

“Tần phi trong hậu cung hẳn không ít.” Nàng lập tức đề cử.

Hắn lắc đầu. “Người không biết là cấm tháp này quá rộng, một người ngồi thực cô đơn ?”

Nàng còn thật sự nhìn ngẫm. “Đúng vậy ha.”

“Có người bầu bạn bên trẫm, như vậy trẫm sẽ không cô đơn nữa, đúng không ?”

“Có lẽ.” Mặc dù là cấm tháp nhưng trên thực tế, so ra với cái giường của nàng còn rộng rãi hơn, cho nên hắn còn có không gian lại hướng một đầu khác ngồi sát tới. Nhưng là, chỉ cần nàng dịch chuyển một chút liền lập tức rơi vào một vòng ôm ấm áp khiến nàng sợ đến trợn tròn mắt: “Tiểu Song Tử ?”

Không việc gì thì có cần ngồi gần vậy không ? Tuy nói nàng từng ngẫu nhiên không khống chế được mà đối hân vừa kéo, vừa ôm nhưng là nàng Di ?

Này có cái gì bất đồng ? Đôi khi nàng cũng muốn gần gũi, thân thiết với hân, dù sao cũng không ghét, bởi vì hân đối xử với nàng rất tốt, nhưng là ... Thích ?

Thích ư ? Này là đại biểu cho cái gì ?

Trong lúc nàng đang bị vây khốn trong nghi vấn của chính mình thì ...

“Chiêu Hỉ !”

“Ừ ?” Nàng miễn cưỡng thu lại suy nghĩ, cũng không tiếp tục nghĩ đến vấn đề khó hiểu đáng ghét kia.

“Từ giờ trở đi, bên ngoài, trước mặt người khác người là thái giám bên người trẫm, khi không có ai, trẫm chính là Tiểu Song Tử của người.”

Thân là thái giám bên người Hoàng Thượng, chuyện đầu tiên phải làm chính là —

“Thị tẩm ?” Nguyễn Chiêu Hỉ ghen hòng trên trời, cực độ hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề, nếu không thì sao có thể nghe được những chữ bất khả tư nghị[4] như vậy.

“Người suy nghĩ nhiều quá rồi, bất quả chỉ là bồi ngủ mà thôi. Người không biết giường trẫm rất lớn sao ?” Thanh Vũ ngồi trên giường lớn bằng đàn hương trạm trổ long phượng tinh xảo, tùy ý để Quan Ngọc hầu hạ thay quần áo.

“Quan tổng quản trước đây cũng đều phải thị tẩm sao ?” Nàng bật thốt lên hỏi, Quan Ngọc đang chú tâm giúp Thanh Vũ khai giải trường bào, tay lập tức dừng sững lại, quay đầu trừng mắt liếc nàng một cái.

“Là bồi ngủ.” Ý ngoài mặt mỉm cười nhưng khi nói chuyện đều cắn chặt răng.

“Nha.” Có gì không giống sao ?

Nguyễn Chiêu Hỉ một bụng đầy nghi vấn nhưng cũng càng thêm bội phục công lực của Quan Ngọc. Mặc dù giận dữ như vậy nhưng vẫn có thể cười đến tuần tú, hữu lễ như vậy.

Đang lúc ngây ngốc không biết nên phản ứng thế nào thì thấy Quan Ngọc nâng tay gỡ kim quan[5] trên đầu Thanh Vũ xuống, sợi tóc đen nhánh chậm rãi buông xuống khiến cho khuôn mặt tuần tú càng thêm mấy phần tuần lãng, hại nàng nhìn đến mặt đỏ tim đập, tâm hồn treo ngược cành cây đến Quan Ngọc lui xuống lúc nào cũng không phát giác.

“Chiêu Hỉ.”

“Hả ?” Lúc hoàn hồn lại thì lại thấy, chẳng biết từ lúc nào tay nàng đã hoàn toàn nằm trong bàn tay Thanh Vũ, cứ vậy bị hân dễ dàng bế lên giường.

Vài sợi tóc khê cọ vào mặt nàng, đôi mắt đen câu hồn gần sát bên như muốn hút nàng vào trong đôi đồng tử sâu thẳm như hồ thu ấy vĩnh viễn không thể nào đào thoát.

Lòng nàng giống như bị ai đó bóp chặt, ngực buồn bực phát đau, thủy mâu nhìn thẳng vào mắt hân, thẳng đến khi hân mỉm cười, vỗ nhẹ lên má nàng.

“Hít thở, Chiêu Hỉ ! Người muốn nhịn thở đến chết sao ?”

“Hả ?” Thuận theo lời hân, nàng hít sâu vào một hơi mới phát hiện, thì ra ngực đau nhức như vậy là do này giờ quên hít thở.

Đều là do hân, không dưng dựa sát vào nàng làm gì ? Không phải nói chỉ cần bồi ngủ thôi sao ? Vì cái gì lại bế nàng lên giường, gối đầu nàng lên tay hân, còn dám kéo nàng ôm vào trong lòng nữa ? Vì sao phải dán chặt vào như thế ?

“Người từng nói, con người ta luôn luôn phải có bạn, đúng không ?” Ôm chặt lấy nàng, Thanh Vũ kéo chân lên, đem cơ thể cứng nhắc như đá của nàng lăm sâu trong lồng ngực ấm áp của hân.

“...Ừ.” Nguyễn Chiêu Hỉ cau mày, trừng mắt nhìn cổ họng hắn, lại trừng mắt nhìn xuống lồng ngực cường tráng ẩn hiện sau vạt áo đã lộ ra hơn phân nửa kia, nhin không được nàng cố gắng vụng trộm còng lưng lại, miễn cho cùng hắn gần sát vào nhau quá mức.

“Thời tiết lạnh như thế, ngủ như thế này rất ấm áp, có phải không ?”

“...Ừ.”

Hắn nói rất có đạo lý, nhưng vì sao không tìm một phi tử nào đó ngủ cùng đi ? Tùy tiện tìm một người cũng đều so với nàng tốt hơn nhiều, dù sao nàng cũng chỉ là một thái giám nho nhỏ mà thôi.

“Đầu còn đau không ?” Hắn nhẹ nhàng sờ vào trán nàng, ân cần hỏi.

“Không đau.” Nàng trừng lớn mắt nhìn hắn, hơi thở của hắn nhẹ phả lên hàng mi cùng lông mày nàng, cảm giác như mỗi một tác da thịt bị hắn chạm qua đều khẽ run lên dưới cái vuốt ve ấy.

“Thái y nói, chỉ là những vết thương nhỏ ngoài da, sẽ không để lại sẹo.”

“Để lại sẹo cũng không sao.” Nàng cũng không phải tuyệt thế mỹ nhân, mới không thêm để ý những việc nhỏ nhặt như vậy.

“Nếu như trĩm đến sớm hơn một chút thì tốt rồi ...”

Nguyễn Chiêu Hỉ nghe vậy, khóe miệng không khở khẽ nhếch lên, hướng hắn nói: “Sao ngươi biết Hoàng Hậu sẽ tìm đến ta gây phiền phức ?” Hiện giờ bọn hắn lại tiếp tục nói chuyện phiếm, cảm giác như khi còn ở Lê Bình điện, nói chuyện với nhau không chút cố kỵ, cảm giác thực tốt.

“Ngươi thu bạc hối lộ của nhiều phi tử như vậy, sớm muộn cũng trở thành cái gai trong mắt Hoàng Hậu.”

“Sao ngươi không cảnh báo ta một tiếng từ sớm ?”

“Trẫm nói ngươi liền sẽ thu liễm lại sao ?” Hắn cười nhẹ, thực thích nàng cứ như vậy không chút quy củ chất vấn mình.

“...” Hôm nay nghĩ lại, thực sự là mọi chuyện hồngбет hết rồi còn đâu. Không những ở trước mặt hắn không ngừng đưa ra những biện pháp an bài hành phòng cho hắn, còn những mẹo thu hối lộ, ... Ừm, tốt, nàng thực sự rất muốn chết. Ở trước mặt hắn cứ nhiên lại nói nhiều như vậy.

“Cảm tạ Hoàng Thượng cứu mạng.”

Lúc trước khi biết thân phận của hắn đều đã quên phải cảm tạ, hôm nay tâm trạng bình ổn, ngẫm lại mới thấy hắn đối xử với nàng thực tốt.

“Ngươi định báo đáp trẫm thế nào ?”

Nguyễn Chiêu Hỉ đảo mắt mấy vòng, hắc hắc cười, nói. “Như vậy đi ... Hoàng Thượng không cần phải nộp năm vạn tiền hàng tháng nữa, ta cũng vẫn đối với ngươi như trước đây.”

“Nếu như cho ngươi tiếp tục thu phí, ngươi còn dám thu ?”

“Vì sao lại không thu ?”

Ước định chính là ước định, ai làm lão đại đều có thể, sau này, ai có bản lĩnh hơn che chở, giúp đỡ người kia, nhưng chắc phần lớn đều là hắn che chở cho nàng thôi. Sau này chuyện thu phí phía bên hậu cung của nàng xem ra sẽ thuận lợi hơn nhiều đây.

Nghĩ đến đây, nàng nhin không được mà cười híp cả mắt, nhất thời không phát giác bóng người đang sát lại gần. Cẩn nhẹ lên đôi môi đang nhếch lên của nàng, giống như đang nhắm nháp một thứ trân bảo khiến môi nàng ngứa ngứa.

“Hoàng Thượng, ta không có cần người.”

“Bởi vì ngươi không cần trẫm nên trẫm mới muốn cần ngươi.”

Bậy bạ, căn bản là quỷ thoại. Cho rằng bản thân là Hoàng Thượng thì có thể chơi xấu sao ?

Nguyễn Chiêu Hỉ tức giận trừng to mắt nhìn hắn, lại thấy môi hắn một lần nữa tới gần, nàng căn bản không có đường lui, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn khiêu dụ, mê hoặc, cuối cùng còn quên cả giấy dựa, để mặc hắn tùy ý hôn.

Nàng không biết tại sao hắn lại hôn nàng như vậy, chỉ tùy ý hắn khi thì nhẹ nhàng hôn liếm, khi lại cuồng dã như thể muốn lập xả thân thể cùng tâm trí nàng vậy.

Thẳng đến khi cái hôn nhỏ nhẹ của hắn dừng lại một bên cổ nàng, chậm rãi trượt xuống vạt áo, tâm trí một trận chấn động, nàng mới có thể hoàn toàn thanh tỉnh lại, chớp nhanh vạt áo, kéo lại, kinh hoàng thất thố chống lại đôi mắt đang cháy lửa dục vọng kia của hắn.

Thanh Vũ nhìn sâu vào mắt nàng, hơi thở phả nhẹ lên đôi má non mịm ấy, hoàn toàn xác định, tâm của mình bị nàng lay động.

“Ngủ đi, sau này chúng ta còn nhiều thời gian để tán gẫu.” Hắn cố gắng kìm xuống dục hỏa trong người, khàn khàn lẩm bẩm, ở trên trán nàng lạc hạ một nụ hôn nhẹ, kéo chính chắn, để đầu nàng có thể thoải mái dựa trên cánh tay hắn.

Khi hắn ôm lấy nàng dần dần chìm vào giấc ngủ, lần đầu tiên hắn mới hiểu hạnh phúc trong lời nàng nói là như thế nào.

Nguyên lai, chỉ cần có thể cùng nữ nhân mình yêu ngủ chung một giường, cũng đã là một loại hạnh phúc.

Ngược lại với hắn, trong lúc ấy, Nguyễn Chiêu Hỉ còn đang bị chấn động mạnh mẽ, hoàn toàn không cảm nhận được cái gì là hạnh phúc.

Cho dù nhắm mắt lại, hai tay nàng vẫn giữ chặt lấy vạt áo, chỉ sợ y bào bị mở ra, bí mật của nàng cũng theo đó mà bị vạch trần.

Một khi hắn biết được nàng là một thân nữ nhi, cho dù hắn có khả năng thế nào cũng không che chở nổi cho nàng khỏi cái tội khi quân phạm thượng, không phải sao ?

Càng tệ hơn là, hắn không thể nào biết được, nàng thật ra là một cô nương, vì sao còn đối nàng vừa kéo, vừa ôm, còn hôn nữa chứ ?

Không lẽ, hắn thật sự đoạn tụ chi phích ...

11. Chương 11

Canh năm lâm triều cho nên hoàng đế phải chuẩn bị rời giường từ canh bốn.

Nguyễn Chiêu Hỉ một đêm thức trắng nhằm bảo trì sự trong sạch của bản thân, thật vất vả mới chịu đựng được đến canh bốn, khi Quan Ngọc bước vào tắm điện, nàng lập tức dùng ánh mắt đáng thương hề hề cầu xin sự giúp đỡ của hắn.

Nhưng là Quan Ngọc lại làm như không nhìn thấy.

“Hoàng Thượng, đã canh bốn.”

“Trẫm biết rồi.”

Nguyễn Chiêu Hỉ trừng mắt nhìn cầm người bên cạnh, nghe tiếng hắn không hề ử rử, bắt đầu hoài nghi, liệu hắn có giống như nàng, một đêm mất ngủ hay không ?

“Chiêu Hỉ.”

“.....Hả ?”

“Còn không mau ngồi dậy?” Thanh Vũ vẫn nhắm chặt hai mắt, hỏi.

“..... Khởi bẩm Hoàng Thượng, người đem nô tài ôm chặt như vậy, thứ cho nô tài không thể đứng lên.”

Đôi mắt chậm chậm mở ra mang theo một chút tiểu ý. “Vậy sao ?” Thanh Vũ sảng khoái mở rộng cánh tay ra, nhưng trong nháy mắt khi nàng muốn đứng dậy, hần lại nhanh chóng ở môi nàng lạc thượng một nụ hôn nhẹ, làm cho nàng một phen nghẹn họng trên trời.

Quan Ngọc không phải đứng ở bên cạnh giường sao? Cử chỉ thân mật như vậy..... Là đại biểu..... Thói quen này đã có từ rất lâu sao?

Không dám nghĩ tiếp, Nguyễn Chiêu Hỉ nhanh chân nhanh tay đứng dậy. May mắn Quan Ngọc đối với tình huống trước mắt, trước sau vẫn luôn bảo trì thái độ không nghe, không nhìn, không thấy, chỉ chuyên chú dạy nàng đội kim quan, thay y phục thúc bảo cho Hoàng Thượng thể nào, sau đó liền đem long bào mới giao cho nàng.

Kỳ thật nàng nữ phần nam trang lâu ngày như vậy, y phục nam nhân mặc thế nào đương nhiên nàng cũng khá rõ, chẳng qua phục sức của Hoàng Thượng có vẻ rườm rà hơn đôi chút, nhưng còn không làm khó được nàng, điều làm nàng đau đầu là — hần không có mặc y phục.

“Chiêu Hỉ, động tác của ngươi chậm như vậy là muốn khiến trẫm bị đông lạnh sao ? Trẫm cần phải phạt ngươi mới được.”

Nguyễn Chiêu Hỉ một tay cầm trung y, một tay cầm cẩm khổ, hoàn toàn không biết nên mặc từ đâu, càng không biết là khi Hoàng Thượng thay y phục dĩ nhiên là toàn bộ đều cởi sạch! Tuy nói hần đáng người cân xứng, vân da rõ ràng, khí lực mạnh mẽ, mẽ hoặc lòng người, nhưng tốt xấu gì cũng nên mặc một kiện quần chứ ?

Nàng đã không biết nên để tầm mắt ở chỗ nào, tâm vô cùng khẩn trương, nàng cảm thấy chính mình cũng sắp muốn hôn mê!

“Chiêu Hỉ?” Thanh Vũ nhin cười ngắm nhìn đôi má phỉm hồng của nàng.

Nguyễn Chiêu Hỉ trong lòng cứng lại, hít sâu một hơi.

Quên đi, chuyện tới mức này nàng không nên để tâm lí ngượng ngùng của nữ nhi tác quái hơn nữa, vẫn là liều đi.

Mắt nhắm mắt mở khom người ngồi sụp xuống gờ ra cẩm khổ, cảm giác được hần đã bước vào nàng mới cẩn thận nắm chắc vạt khổ kéo lên, đột nhiên —

“Oa!” Nàng thất thanh kêu lên một tiếng sợ hãi, sau lại nhanh chóng ngậm miệng, sau khi tâm trạng ổn định lại đôi chút, mới hỏi: “Hoàng Thượng vì sao lại bắt lấy tay nô tài ?”

Mau buông tay nàng ra để nàng còn kéo khổ !

“Trẫm là muốn động tác của ngươi ôn nhu hơn một chút.” Hần buông tay, thấy nàng nhanh tay nhanh mắt thay hần kéo khổ lên, luôn tay luôn chân kết lại khổ cẩm, không khỏi buồn cười.

“Chiêu Hỉ, ngươi kết như vậy, trẫm thấy không thoải mái” Hần trầm giọng nói, đôi mắt đen láy khóa chặt ở đôi tay nhỏ bé của nàng.

“Đi? Vì sao? Ta buộc chặt sao ?” Hai tay run rẩy, nàng nói lỏng vạt khổ ra, kết lại từ đầu.

“Đúng rồi, trẫm đã quên ngươi không có.” Hần đột nhiên nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, ta đã sớm không có.” Nàng gượng cười ha ha mấy tiếng, cười đến khuôn mặt nhỏ nhắn mặt nhăn thành một đoàn.

Nàng không hề phân tâm cầm lấy cẩm thẳng[1] buộc lại gọn gàng, chuẩn bị quay đầu thay trung y cho hần, nhưng mà vai hần lại quá rộng, thân hình dong dỏng cao, nàng căn bản với không tới, chỉ có thể kề sát người hần, đem trung y phủ thêm qua vai hần.

“Chiêu Hỉ, ngươi thực nhỏ bé.” Hần cười, thực cố ý không phối hợp để nàng mặc y phục.

“Ta còn cao nữa a.” Chẳng lẽ hần không thể phối hợp cúi người xuống một chút sao ? Hại nàng kiêng chân hết mức mới miễn cưỡng mặc được trung y.

Nhưng là, trong phút sơ ý, cả người liền mất trọng tâm, ngã thẳng về phía hần. May là hần lập tức đỡ được nàng, ôm vào trong lòng.

Dán trên khuôn ngực trần trụi của hần, nàng nghe thấy được tiếng tim mình đập loạn nhịp, cũng nghe thấy một tiếng tim khác, loạn nhịp không kém, thực không biết đâu mới là nhịp tim của chính mình.

“Cẩn thận một chút.” Hần nhẹ giọng nói, lại không tính buông nàng ra.

“..... Tiểu Song Tử, người rốt cuộc là có định để ta mặc y phục giúp không ?”

Như vậy rất quái lạ, thật sự rất quái lạ, không chỉ là hần quái, nàng cũng trở nên là lạ.

“Đang chờ.” Hần có điểm không cam lòng, buông nàng ra.

Vừa được thả tự do, Nguyễn Chiêu Hỉ lúc này thông minh hơn, nàng trước đứng trên giường, khoác cầm báo tử sắc lên người hần, ở bên ngoài lại phủ thêm lên người bộ triều phục chính thức, thúc thượng ngọc dải, động tác liền mạch lưu loát, sau khi xong xuôi mới thở nhẹ ra một hơi.

“..... Động tác của người thực mau.” Nhanh đến làm mức làm cho hần không có cơ hội chạm vào nàng.

“Bình thường chân tay ta vốn cũng đã nhanh nhẹn rồi.” Nàng nhẹ nhàng thở ra.

Tốt lắm, làm qua một hai lần, nàng cuối cùng cũng đã tìm được đường đối ứng.

“Đúng rồi, hành trang của ta đâu? Ta cũng cần phải thay y phục mới .”

“Quan Ngọc.” Thanh Vũ khẽ gọi.

Quan Ngọc canh giữ ngoài điện lập tức đi vào, cúi người hành lễ, cung kính chờ nhận lệnh.

“Bẩm Hoàng Thượng, có nô tài.”

“Đem hành trang của Chiêu Hỉ tới đây.”

“Dạ.” Quan Ngọc ứng thanh, lập tức hướng ngoài điện mà đi, bất quá chỉ trong nháy mắt, liền nhanh chóng mang hành trang của nàng đến, giao tận tay cho nàng.

“Sao nhanh vậy ?” Cho dù là bay cũng không nhanh như vậy chứ ?

“Trẫm đã sớm sai người đem hành trang của người để tạm ở Noãn các rồi.”

“Thì ra là thế.” Nàng mở ra hành trang lấy ra y bào, cũng không cẩn thận làm cho các vật ở bên trong rơi xuống đất, nàng nhanh chân nhanh tay cúi người nhặt lên, muốn cất đi, lại bị người giữ lại. “Tiểu Song Tử?”

“Sao người lại có quả cầu này ?” Hần nheo mắt lại, hỏi.

“..... Đây không phải là ta trộm đến, là nhặt được ở Lê Bình điện.” Nàng vội vàng giải thích, sợ bị hần hiểu lầm.

“Phải không?” Thanh Vũ cầm lên xem kỹ, nhìn thấy bên dưới có ấn kí của Ngân Tác cục trong cung, không khỏi khẽ nhếch mi.

“Muốn lấy nó sao?” Nàng khóe miệng cứng nhắc, cực kỳ đau lòng, ảo não vì chính mình sơ suất, ngân lượng tới tay còn để bay mất.

“Người nếu như thích, liền giữ lại đi.” Hần chìa tay mang quả cầu trả lại nàng.

“Thật sự?” Nàng nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh tới cầm lấy cất vào trong hành trang. “Ta đi Noãn các đổi bộ y bào.”

“Người thay luôn ngay tại đây đi.”

“Không ổn, nơi này là tấm cung của Hoàng Thượng, ta làm sao có thể thay ở trong này chứ? Vẫn là đến Noãn các đi .” Nàng thần sắc không đổi, ứng đối lưu loát

Thanh Vũ cười khẽ:“Đi thôi.”

“Dạ.”

Bởi vì Hoàng Thượng có thói quen ăn sáng tại Phát Nguyệt điện, vì thế sau khi thay xong y phục liền lập tức theo sau đám thái giám cùng đi đến Phát Nguyệt điện.

“Quan Ngọc, Hoàng Thượng đã từng ôm người chưa ?” Trên đường đi, nàng cố ý hạ giọng hỏi.

Quan Ngọc dừng lại, thần sắc có chút mất tự nhiên, nói: “Chưa.”

“Kia người có từng.....” Nàng dừng lại một chút, thanh âm càng thêm trầm thấp. “.....Hôn người không?”

Quan Ngọc hai mắt mở lớn, xong cũng lập tức thu hồi thần sắc: “Không.”

“Thật vậy chăng?”

“Chiêu Hỉ, người quá phận rồi đấy.”

“Nhưng là.....” Nàng muốn tìm hiểu cho rõ ràng, tình huống hiện giờ mà thôi! “Người là thái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng thực lâu rồi, phải không ?”

Quan Ngọc lười trả lời nàng, cước bộ ngày một nhanh hơn.

“Người có hay không..... Nhìn thấy Hoàng Thượng đặc biệt gần gũi với thái giám nào chưa?”

Nàng không phải người không hiểu chuyện, nhưng nàng rõ ràng cảm nhận được Hoàng Thượng đối đãi với nàng cùng Quan Ngọc, thật sự thực bất đồng, cho nên càng muốn hỏi cho rõ ràng.

Quan Ngọc giữa trán nổi đầy gân xanh, quyết định bịt lỗ tai, cự tuyệt nghe nàng đoán mò lung tung.

Hoàng Thượng tâm tư không khó đoán, Nguyễn Chiêu Hỉ tính cũng không khó đoán, chính là hẳn thật không ngờ Hoàng Thượng lại đi coi trọng một cô nương huyền ảo như vậy!

Trên chiếc bàn dài của Phát Nguyệt điện bày ra hơn chục món ăn, đại ý là để thưởng thức, sau khi Thanh Vũ ngồi vào chỗ của mình, Quan Ngọc từ phía sau tiến lên mấy bước đem ngân châm ra thử độc.

“Quan Ngọc, đồ ăn của Hoàng Thượng cũng cần phải thử độc sao?” Nguyễn Chiêu Hỉ khó hiểu hỏi.

Nàng ở trong cung đã lâu, ngẫu nhiên cũng từng thấy qua thời điểm hậu cung phi tần dùng bữa, cũng từng gặp qua trường hợp các nàng thử độc, không nghĩ tới liền ngay cả đồ ăn của Hoàng Thượng cũng phải thử.

“Dù sao cũng phải phòng bị.”

“Phòng bị cũng là chuyện nên làm a.” Nàng đối với người phòng bị, là vì nàng đã từng bị lừa gạt, còn hẳn thì sao ?

Thanh Vũ lười biếng trả lời, “Mẫu phi của trẫm chính là bị người khác hạ độc, qua đời ở Lê Bình điện.” Chuyện đêm đó, đến nay hẳn vẫn không thể quên.

Nguyễn Chiêu Hỉ kinh ngạc há hốc miệng, một lúc sau mới ngậm miệng lại.

Nguyên lai là như vậy a..... Cho nên đêm đó nàng cũng không nhìn lầm, bộ dáng hẳn khi ấy thật cô đơn.

Nhưng là –“Người quá đáng lắm.” Nàng bất ngờ nói, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lên bất mãn.

“Trẫm làm sao ?”

“Khó trách người trước kia khi mang đồ ăn đến, chính mình đều không ăn. Có phải người nghĩ, nếu như trong đồ ăn có độc, ta sẽ bị độc trước tiên, có phải vậy không ?” Thực là ác độc, nàng coi hẳn như huynh đệ, hẳn thế nhưng lại đối đãi với nàng như vậy!

Thanh Vũ nghe vậy, không khỏi bật cười. “Người suy nghĩ quá nhiều rồi, trẫm rất ít khi ăn bữa khuya.”

“Phải vậy không? Vậy đồ ăn hồi ấy là chuẩn bị riêng cho ta sao ?” Oa.....Cảm động quá đi mất !!!

Hắn ngăn người ra hồi lâu. Thì ra những ngày tháng vừa qua, hẳn thật đã rung động. Là khuôn mặt tươi cười rạng rỡ kia khiến trái tim hắn rung động.

“Đó là bởi vì trẫm thực thích nhìn bộ dáng của người khi ăn.” Sau khi thử độc xong, hần đưa đôi đũa cho nàng. “Ném thử đi.”

“VẬY Ừ ?” Nàng thói quen vừa nói vừa gấp đồ ăn, ăn đến miếng thứ hai liền cảm động muốn rút nước mắt. “Sáng sớm tỉnh lại có thể ăn đồ ăn thơm ngon như vậy, thật là hạnh phúc”

Quan Ngọc tức giận trừng mắt nhìn vẻ mặt thỏa mãn của nàng. Bộ dáng nàng lúc này có khác gì người lần đầu tiên được ném mỹ thực không chứ ! Nhưng nàng căn bản cũng không phát hiện, cho nên hần chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, làm bộ như không thấy gì hết.

“Người ném thử đi, người ném thử đi!” Ôm ý tưởng có phúc cùng hưởng, Nguyễn Chiêu Hỉ gấp nói đồ ăn đưa vào trong miệng Thanh Vũ, chờ mong phản ứng của hần. “Thế nào, không sai chứ ?”

Thanh Vũ cười gật đầu. Sơn hào hải vị ngày nào hần cũng ăn, căn bản cũng không biết bản thân đồ ăn trong cung có gì ngon, nhưng sáng nay không biết tại sao, thực cảm thấy những món ăn này tương đối vừa miệng, hơn nữa nhìn thấy nụ cười thỏa mãn của nàng, hần cũng cảm thấy thỏa mãn theo.

“Đây, món này nữa Ăn nhiều vào.” Kéo cao tay áo lên, Nguyễn Chiêu Hỉ ở trên bàn vừa gấp thức ăn bỏ miệng, vừa uy hần ăn mấy ngụm. Cứ như vậy nàng ăn một miếng, lại uy hần một ngụm, thẳng đến khi ở trong Phát Nguyệt điện truyền ra từng trận tiếng cười trong trẻo thật lâu cũng không tiêu tan.

Hoàng đế công việc bận bịu.

Chuyện ấy Nguyễn Chiêu Hỉ thân là thái giám bên người Hoàng Thượng lần đầu tiên hoàn toàn cảm nhận. Trong bụng lại bắt đầu hoài nghi hần làm sao có thể có thể rảnh rỗi nửa đêm canh ba, chạy đến Lê Bình điện bồi nàng nói chuyện linh tinh.

Sau khi ăn xong đồ ăn sáng, Hoàng Thượng lâm triều, thảo luận quốc sự, nàng cùng Quan Ngọc đứng ở sau long sàng ở Định Thiên cung. Liếc nhìn xuống bên dưới, nàng nhìn thấy chủ tử cũ của nàng, Tể tướng đại nhân Ngụy Hiền Ngôn. Đôi mắt tinh nhạy sắc bén chăm chăm nhìn vào nàng, làm nàng đứng cũng thấy chột dạ, cũng không biết nên đem ánh mắt dừng ở đâu.

Nàng đã đắc tội với hoàng hậu, Tể tướng đại nhân hần là cũng biết đi, hơn nữa nhiệm vụ của nàng căn bản không có nửa điểm rõ ràng, nếu Tể tướng đại nhân trách tội xuống dưới, thật không biết nên làm thế nào nữa.

Kết thúc buổi triều sớm, nàng ôm một bụng lo lắng hầu hạ Hoàng Thượng dùng bữa. Ngay sau đó Hoàng Thượng lại vội vàng về tẩm cung phê tấu, chốc lát lại có một vài vị quan viên yết kiến, hết đàm luận chuyện lũ lụt phía nam, lại đàm luận chuyện phân tranh với nước láng giềng, tóm lại là vua của một nước thì phải để tâm đến chuyện quốc gia đại sự.

Chính là, sau khi Tể tướng vào yết kiến xong, lúc quay ra, đi qua nàng, thế nhưng lại trộm đưa cho nàng một tờ giấy. Trở lại trong góc, nàng vụng trộm mở ra xem qua một lần, chỉ thấy bên trên viết thời điểm khi nào gặp ông ta ở Tây Long môn, làm tâm nàng một trận lạnh run.

Sau một buổi chiều, tâm thần nàng rõ ràng rời rạc nhưng lại phải cố giữ tâm tình thực trấn tĩnh. Cuối cùng khi có thể đem lực chú ý quay trở lại đặt ở trên người Thanh Vũ, đã thấy trời vào khuya, cũng đã đến lúc đốt đèn, hần vẫn còn đang phê duyệt tấu chương, bữa tối ở bên cạnh sớm đã nguội ngắt.

Cho đến lúc này nàng mới hiểu được một điều, thân là vua một nước, không những cần có một trí tuệ siêu phàm, kiến thức uyên bác mà còn cần rất nhiều sức lực cùng sự nhẫn nại. Đáng nói hơn là, hần khi đối mặt với văn võ bá quan, tuổi tác cơ hồ đều lớn hơn hần mấy lần, thế nhưng đôi mắt hần vẫn lợi hại, sắc bén như thường. Khí thế vương giả tôn quý trời sinh càng khiến hần tuyệt không giống như một vị Hoàng đế trẻ tuổi mới tiếp nhận ngai vị. Điều đó khiến nàng nhiều lúc nhìn hần đến ngẩn ngơ, xuất thần, hồn phách treo ngược cành cây.

“Chiêu Hỉ, nước miếng của người đã muốn rút xuống kia.”

“A !” Khi nàng hoàn hồn, khuôn mặt tuần mị của Thanh Vũ đã ở gần ngay trước mắt hại nàng sợ tới mức lùi lại phía sau mấy bước, vụng trộm lấy tay áo chà lau miệng, mới phát hiện nàng căn bản không có chảy nước miếng.

“Nhìn cái gì vậy ? Không phải nhìn trộm đến choáng váng đầu óc đó chứ ?” Hắc cười đến tà mị.

“Không.....” Nàng chợt dạ cười gượng, nhanh chóng ổn định tâm trạng, chuẩn bị lên tinh thần ứng phó với sự kiện đáng sợ lúc nữa phải đối mặt.

Hiện tại đã là canh một. Nàng thế nhưng lại bị nam sắc của hắc dụ hoặc thiếu chút đã quên chuyện hắc muốn tìm nàng bồi ngủ.

“Người thực không muốn bồi trộm ngủ?” Người đang chuẩn bị đi ngủ – Thanh Vũ cầm lấy khuỷu tay nàng giữ lại hỏi.

Hai chữ bồi ngủ, mặc kệ nghĩ như thế nào, nàng đều cảm thấy thật áy náy.“Hoàng Thượng, ta đêm nay phải ra bên ngoài canh điện.” Thân là thái giám bên người Hoàng Thượng, những chuyện nên làm như thức đêm canh ngoài điện là chuyện nên làm.

“Canh điện đã có Quan Ngọc.”

“Hoàng Thượng, ta là người ít hiểu biết, song cũng hiểu rõ một điều, không thể chuyện gì cũng đều quăng cho tổng quản làm hết.” Đứng ở bên giường, Nguyễn Chiêu Hỉ tầm mắt thủy chung dừng ở trên giường, không có dũng khí lại liếc nhìn hắc một cái.

Nàng bắt đầu cảm thấy hắc càng lúc càng đáng sợ, chỉ là một ánh mắt, nụ cười liền có thể đem nàng đùa giỡn xoay quanh, còn khiến nàng quên đi nhiệm vụ quan trọng phải làm khi tiến cung.

“Ý chỉ của Trẫm, ai dám kháng nghị?”

“Hoàng Thượng.....” Ai, Tiểu Song Tử làm sao có thể biến đổi nhiều như vậy? Còn càng lúc càng bá đạo.

“Bẩm Hoàng Thượng, có tri phủ Biện Kinh cầu kiến.” Quan Ngọc ở ngoài điện lớn tiếng thông báo.

Thanh Vũ mày rậm khẽ nhíu, suy nghĩ một phen mới thấp giọng nói:“Bảo hắc đến Kiền Nguyên cung chờ giá.”

“Nô tài hiểu rõ.”

“Chiêu Hỉ, giúp trộm thay y phục đi.”

“Dạ.” Nguyễn Chiêu Hỉ thở phào nhẹ nhõm, nhanh nhanh chạy lại giúp hắc thay y phục.

Chuyện nàng muốn trốn không phải đồng giường cộng chằm với hắc đêm nay không phải nguyên nhân chính, mà là nàng muốn tìm một lí do để có thể chuồn ra ngoài mà không ai hay biết.

Sau khi Thanh Vũ hướng Kiền Nguyên cung đi đến, Nguyễn Chiêu Hỉ liền vụng trộm đi đến sau điện, thăm nghĩ, hắc cùng tri phủ Biện Kinh kia còn phải đàm luận một thời gian dài, vì thế nàng nắm chắc thời gian hướng Tây Long môn mà đi.

Lấy ra lệnh bài thông hành, nàng dễ dàng bước ra khỏi Tây Long môn, nhìn chung quanh một hồi thì thoáng thấy đỉnh của một nhụy kiệu cách đó không xa liền bước nhanh đến.

“Chiêu Hỉ, đại nhân chờ người đã lâu.”

“Ta đã biết.” Nguyễn Chiêu Hỉ đứng ở trước kiệu, đề thấp tiếng xuống nói,“Đại nhân, nô tài đến đây.”

Nàng nội tâm bất an nhưng không có biểu lộ ở trên mặt, ngược lại là trong nháy mắt khi màn kiệu bị xốc lên, đôi mắt sáng lên lộ ra một ý cười cầu tài.

“Chiêu Hỉ, không nghĩ đến, người cũng thật là có bản lĩnh, thế nhưng có thể từ một thái giám nho nhỏ trong Kính Sự phòng leo lên làm tổng quản Kính Sự phòng, nay còn thành thái giám bên người Hoàng Thượng.” Ngụy Hiền Ngôn vừa nói vừa nhíu miệng cười, màu sắc thâm trầm giáo làm người ta không thể đoán được.

“Nô tài không dám, đây đều là do đại nhân dạy dỗ tốt, không có đại nhân, Chiêu Hỉ như thế nào có được ngày hôm nay?” Nàng thủy mâu cười đến mị nhãn, hai bàn tay đặt ở phía sau lại đồ đẩy mồ hôi.

Nàng cẩn thận quan sát biểu tình của Tể tướng, suy đoán xem hiện tại hần muốn xử trí nàng thế nào, là muốn thay hoàng hậu xả giận một phen ? Hay vẫn là truy tra tiến độ thực hiện nhiệm vụ của nàng? Hay là –

“Lão phu biết người nhanh nhẹn, thông minh, lại không đoán được người thật có thể ở trong cung làm nên những điều như vậy.” Ngụy Hiền Ngôn giương mắt nhìn thẳng nàng.“Đã tìm thấy túi hương chưa ?”

“Hồi đại nhân, chưa tìm thấy, xin ngài hãy cho nô tài một chút thời gian–”

“Không vội.” Hần bỗng đứng nâng tay đánh gãy lời nàng.

Nguyễn Chiêu Hỉ khó hiểu lặng lẽ quan sát nét mặt hần, lại nghe hần nói:“Lão phu nghe nói người hai ngày trước chọc giận hoàng hậu?”

“..... Nô tài đáng chết.” Nàng cũng không cãi lại, trực tiếp nhận tội.

“Vô phương.” Ngụy Hiền Ngôn không quá để ý, khoát tay áo nói.“Nghe nói ngày ấy, là Hoàng Thượng ra tay cứu người?”

“.....Dạ.” Nàng cúi đầu, ngay đến chuyện này mà hần cũng biết, chỉ e chuyện này đã lan khắp cả hoàng cung.

“Chiêu Hỉ, người rốt cuộc đối với Hoàng Thượng đã hạ cái mê được gì?”

Nguyễn Chiêu Hỉ khó hiểu nhìn hần.

“Hoàng Thượng vốn rất đa nghi, đối với người khác thì luôn nghi kỵ, người cư nhiên có thể làm cho Hoàng Thượng ra tay cứu giúp..... Lão phu thật muốn biết người cùng Hoàng Thượng là cái dạng giao tình gì.” Ngụy Hiền Ngôn ngụ ý sâu xa nói.

“Nô tài cùng Hoàng Thượng cũng không có.....” Tiểu Song Tử đa nghi, hay nghi kỵ người khác ? Nàng cúi đầu thăm nghĩ.

“Mặc kệ như thế nào, người hiện tại có thể trở thành thái giám bên người Hoàng Thượng, liền đại biểu người chiếm được tín nhiệm của người, đây chính là chuyện phi thường tốt đẹp.” Vẫy tay, Ngụy Hiền Ngôn ý bảo nàng lại bước về phía trước vài bước.

“Tuy nói người hiện tại không ở Kính Sự phòng, nhưng có thể ở bên người Hoàng Thượng cũng là một chuyện tốt.”

“..... Đại nhân?”

“Nhớ kỹ, ở trước mặt hoàng thượng thay hoàng hậu nói tốt vài câu, còn có –” Ngụy Hiền Ngôn từ trong lòng lấy ra một cái bình thuốc nhỏ.“Ngày mai trước lúc hành phòng, nhớ cho Hoàng Thượng dùng một chút, biết rồi chứ ?”

“Đây là.....” Nguyễn Chiêu Hỉ kinh ngạc tiếp nhận, tuy nói không biết bên trong bình thuốc này là cái gì, nhưng tổng cảm thấy nó là một vật quan trọng mà nàng không thể không nhận lấy.

“Chiêu Hỉ, người biết càng nhiều càng khó sống, phải vậy không?” Ngụy Hiền Ngôn ám chỉ không thôi.

“..... Đại nhân nói phải.” Cũng không phải là? Nay trước nay đều lấy sống bo bo giữ mình làm chi đạo, vì sao hiện tại biết rõ lại còn cố phạm vào?

“Túi hương chưa tìm được, vậy thì chuyện quan trọng trước mắt là làm cho Hoàng Thượng càng thêm yêu thương Hoàng Hậu. Dù sao Thái Tử sống chết vẫn chưa rõ ra sao, hoàng tự tuyệt không thể đoán, mà Hoàng Hậu lại là chính cung, sinh được trưởng tử mới là cái phúc cho hoàng triều.”

“Nô tài hiểu rõ.”

“Nhiệm vụ này, người nếu làm tốt, lão phu tuyệt sẽ không bạc đãi.”

“..... Đa tạ đại nhân.”

Ngụy Hiền Ngôn nói xong liền cúi người ngồi vào kiệu, nhuyển kiệu lập tức rời đi. Trong chốc lát bên ngoài Tây Long môn chỉ còn lại mình Nguyễn Chiêu Hỉ một thân đơn bạc đứng trong gió lạnh.

Đây là lần đầu tiên, nàng biết rõ làm xong chuyện sẽ nhận được thù lao hậu hĩnh mà không cảm thấy vui vẻ một chút nào, đây cũng là lần đầu tiên nàng không muốn vì tiền mà làm chuyện mình không muốn.

Hơn nữa, nàng biết rõ Ngụy Hoàng Hậu là người thế nào, ông ta thế nhưng lại muốn nàng tác hợp nàng ta cùng Tiểu Song Tử.

Ở trong mắt nàng, Tiểu Song Tử là một người vô cùng ... vô cùng tốt, hơn nữa Tiểu Song Tử cũng tuyệt không phải là người đa nghi, bằng không hẳn làm sao có thể cùng nàng ở Lê Bình điện trở thành bằng hữu tốt, căn bản không kiêng kỵ bất cứ lời nói nào của nàng, thậm chí còn ra tay cứu nàng.....

Nam nhân như vậy thật sự là rất tốt, nếu hẳn không phải Hoàng Thượng, nàng khẳng định sẽ –

Nghĩ đến đây nàng đột nhiên ngẩn người ra một hồi. Chẳng biết đã trôi qua bao lâu, đột nhiên một trận gió lạnh đánh úp lại, khiến nàng rung mình một cái, lập tức thu hồi lại dòng suy nghĩ miên man của chính mình, đem bình được cất vào trong tay áo, chạy nhanh về lại trong cung.

Vừa quay lại, mới bước vào trong Tây Long môn –

“Người đã đi đâu?”

“..... Hoàng Thượng?” Nàng sửng sốt.

Bên trong Tây Long môn, đèn đuốc sáng choang, từ ánh đèn hắt ra từ đèn lồng mà Quan Ngọc cầm trên tay, nàng nhìn thấy rõ sắc mặt nhợt nhạt như một bóng ma đang liên tục thay đổi của Thanh Vũ. Càng khiến người ta sợ hãi hơn là vẻ âm trầm, băng lãnh trên khuôn mặt hẳn lúc này.

12. Chương 12

Nguyễn Chiêu Hỉ nghĩ Hoàng Thượng nhất định sẽ chất vấn nàng, không nghĩ hẳn lại im lặng không nói câu nào.

Cả một ngày nay, một ánh mắt giao nhau cũng không có, nàng giống như là không tồn tại trong mắt hẳn, loại tư vị bị lơ đi thể này khiến nàng cảm thấy vô cùng hoảng sợ, cùng khẩn trương, cảm giác giống như thiếu thiếu một cái gì đó.

Lúc dùng bữa tối, nàng đứng sau hẳn, hẳn một mình dùng bữa, không khí tĩnh lặng cơ hồ cả tiếng hít thở cũng nghe rõ mồn một. Phất Nguyệt điện huy hoàng, trắng lẹ lại chỉ có mình hẳn một người ngồi đó, thậm chí nửa điểm thanh âm nói chuyện cũng chẳng có.

Bóng dáng hẳn nhìn thực cô đơn.

“.....Tiểu Song Tử”

“Hoàng Thượng.” Nguyễn Chiêu Hỉ còn chưa nói hết lời liền bị Quan Ngọc đang bước vào trong điện chen ngang.

Thanh Vũ nét mặt không đổi, hơi nghiêng đầu chờ câu dưới.

“Thái giám của Kính Sự phòng đã ở ngoài Lộ Anh điện chờ sẵn.”

Nguyễn Chiêu Hỉ trong lòng một trận chấn động, ý niệm không muốn hẳn hành phòng quật khởi bám trụ trong tâm trí.

“Hoàng Thượng, ý người thế nào ạ ?” Quan Ngọc nét mặt vô cảm, hỏi.

Nàng cúi đầu càng sâu, bàn tay nắm chặt thành quyền, thẳng đến khi nghe thấy một đạo tiếng nói trầm thấp truyền lại.

“Đi.”

Nghe xong, nàng lập tức mở to hai mắt, lòng đau thắt lại, đau đến cơ hồ không đứng vững được.

“Không.” Không thềm phần trần gì nhiều, nàng thấp giọng hô nhỏ.

Thanh Vũ mặt không đổi sắc chậm rãi quay đầu lại. “Người dựa vào cái gì mà nói không ?”

“Ta.....” Ngực giống như bị cái gì đó đè nặng, nàng chỉ có thể dồn dập thở dốc, không nghĩ tới bản thân lại thiếu kiên nhẫn bật thốt ra một từ kia.

“Nói.”

“Ta.....” Nàng muốn nói gì đây ? Nguyễn Chiêu Hỉ bất tri bất giác phát hiện chính mình tuôn ra một câu không đầu không đuôi, hiện tại không biết phải kết thúc thế nào.

“Trẫm muốn người nói !” Thanh Vũ vung tay gạt hết mấy cái chén ngọc trên bàn xuống khiến Nguyễn Chiêu Hỉ sợ tới quên cả hô hấp.

Nàng chưa từng thấy hấn giận dữ như vậy, còn tưởng hấn không bao giờ giận ai, nay được chứng kiến đến, nàng quả thực thấy rất sợ hãi.

“Trẫm đối với người không tốt sao ? Vì sao người lại phản bội trẫm ?” Thanh Vũ thấp giọng hỏi, trong giọng nói không giấu được tia thất vọng.

“Ta không có” Nàng ngậy ngốc nhìn hấn đứng lên, lạnh lùng ngoái đầu nhìn lại, sắc mặt lạnh lùng như muốn giết người khiến nàng vô cùng hoảng sợ.

“Người thực cho trẫm là tên ngốc sao ? Chuyện người đến Tây Long môn, người nghĩ thực trẫm không biết kẻ đứng sau lưng người là ai sao ?”

Nguyễn Chiêu Hỉ cứng họng, không thốt lên lời, không nghĩ đến, hấn thế nhưng cái gì cũng biết hết !

Mà có như thế thì đã sao ? Dù sao nàng cũng đâu có làm ra chuyện gì phản bội hấn đâu a !

“Người yêu tiền, ở trong cung thuận tay kiếm mấy mối làm ăn béo bở, trẫm cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng người cũng không cần phải ngay một chút liêm sỉ cũng không có !” Thanh Vũ sắc mặt xanh mét, không thể tin được là nàng lại phản bội hấn. Lúc mà hấn học được thế nào là tin tưởng một người, hấn lại bị chính người mà mình tin tưởng nhất phản bội.

Nguyễn Chiêu Hỉ càng nghe càng không hiểu gì, gấp gáp đến hốt hoảng, không biết nên giải thích sao cho phải.

“Ta.....”

Hấn bước lại phía nàng, vươn tay ra hướng trong áo nàng tìm tòi một hồi, sau lôi ra một bình dược nhỏ, ánh mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào nàng. “Đây là cái gì ?”

“Cái đó” Tuy là Tể Tướng không nói rõ ràng nhưng đại khái là nàng cũng đoán được, bảy đến tám phần trong bình dược đó chính là xuân dược, nhưng ở trong tình huống này, bảo nàng phải nói thế nào để đem chuyện này giải thích cho tốt ?

Bộ dáng ấp úng của nàng càng khiến cho Thanh Vũ thêm tức giận, hấn giật nút bình dược ra, ngửa đầu định nuốt thứ bột trong đó vào bụng lại bị nàng đoạt lấy, đổ hết toàn bộ vào miệng mình.

“Đây, người xem đi, thứ này cũng không phải là độc dược.” Nàng miệng dính đầy thứ bột màu trắng.

Thanh Vũ hơi nheo mắt nhìn nàng. “Người còn nhớ rõ ước định giữa chúng ta ?”

“.....Còn nhớ.”

“Không cho phép giấu diếm, lừa gạt, không cho phép phản bội, có việc thì cứ nói thẳng, đúng không ?”

“Đúng.”

“Vậy, nói đi.”

Nàng do dự nhìn về phía Quan Ngọc, liền thấy Thanh Vũ khoát tay chặn lại, Quan Ngọc lập tức biết ý cúi đầu rời đi.

“Nói ! Nếu không nói dừng trách trẫm không cho người được chết một cách tử tế.” Đó đều là những lời nàng đưa ra khi kết giao, tốt hơn hết là nàng nên nhớ rõ từng câu, từng chữ mình đã nói.

Nghe vậy, Nguyễn Chiêu Hỉ vẻ mặt mếu máo, nước mắt rưng rưng đảo quanh hốc mắt, hướng hần nói. “Làm gì mà nói nặng lời như vậy ? Bất quá trước đây ta làm đương sai trong phủ Tể Tướng, đợt này trùng hợp là ông ta cần kiếm một người trà trộn vào cung tìm kiếm túi hương, ta thật vất vả mới cướp được lấy cơ hội này vào cung, tất cả chỉ có vậy thôiNgười làm gì mà tức giận như vậy ?”

Không tịnh thân[1] mà lại vào cung làm thái giám, đây quả là một tội lớn khi quân phạm thượng, nhưng là hần đối xử với nàng rất tốt, đối nàng vừa ôn vừa hân, hần cũng sẽ không so đo đi ? Hiện nói trở mặt liền trở mặtGiống như là trở thành một người khác, làm cho nàng vừa sợ hãi lại vừa khổ sở.

“Chỉ vậy thôi ?” Thanh Vũ nheo mắt lại, hần không tin sự tình lại chỉ đơn giản có như vậy.

“Chuyện vốn chỉ có như vậy mà thôi ! Người nếu vẫn không tin thì có thể phái người đi điều tra xem, ta làm đương sai ở phủ Tể Tướng cũng được hai năm, là Tể Tướng thấy ta nhanh nhẹn, hoạt bát cho nên mới để ta tiến cung, chỉ như vậy mà thôi !” Nàng giận đến gợn chân, hần thế nhưng lại không tin tưởng nàng. “Trong ước định không phải nói rõ, chúng ta phải tin tưởng ở đối phương sao ?”

“Muốn trăm tin nhiệm cũng được, người hãy nghĩ biện pháp khiến trăm phải tin tưởng đi !”

“Tất cả ta đều đã nói hết ra rồi, không phải sao ?” Đáng giận, nguyên lai hần đúng là một người bản tính đa nghi, hay nghi kỵ người khác, sao trước đây nàng lại không phát hiện ra điều này nhỉ?

Thanh Vũ trừng mắt nhìn nàng. “Vậy bình thuốc này là thế nào ?”

“Đó là Tể Tướng muốn ta bỏ vào trong trà, đưa người uống trước khi hành phòng, ông ta hy vọng người có thể sung hạnh Hoàng Hậu nhiều hơn một chút.”

Nói xong, nàng nhịn không được, nước mắt bất giác lăn rơi đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Nàng bỗng cảm thấy mình thật đáng thương.

“Tể Tướng tìm ta là muốn ta ở trước mặt người thay mặt Hoàng Hậu nói tốt vài câu, ông ta nói chuyện này so ra còn quan trọng hơn cả chuyện tìm túi hương, còn muốn trả thêm thù lao cho ta, nhưng mà ta vốn không muốn làm.”

“Vì sao ?” Nước mắt của nàng khiến hần đau lòng, cơn tức giận ban đầu bốc chốc tiêu thất hoàn toàn, hần chậm rãi tiến lên phía trước mấy bước tính đem nàng ôm vào trong ngực, không nghĩ đến lại bị nàng đẩy ra.

“Có trời mới biết tại sao ?” Nàng điên rồi, nhất định là điên rồi, cứ nhiên lại không muốn tiền. “Ta chính là không thích mà thôi.”

Một câu không thích của nàng khiến cho tâm trạng Thanh Vũ tốt hơn nhiều, khoé môi bất giác khê nhếch lên.

“Là nha, ta cũng không phải vô duyên vô cớ mới nhập cung làm thái giám, ta là bị phái vào cung tìm kiếm túi hương, cũng có phải làm ra chuyện gì hại đến người đâu ? Ta chỉ đơn thuần là muốn tìm túi hương mà thôi !” Chuyện vốn thực đơn giản lại bị hần làm cho phức tạp, khiến nàng phiền chán không thôi cũng không biết phải đối mặt với hần thế nào.

Nàng thích hần đối tốt với nàng, thích hần quý trọng nàng, bởi vì chưa từng có người nào đem nàng ôm vào trong ngực, mang ấm áp bao phủ lòng nàng, khiến nàng quên cả nhiệm vụ được giao, cho nên khi phải chọn lựa giữa hần cùng nhiệm vụ kia nàng mới chần chừ, do dự, vậy mà hần lại lớn tiếng quát mắng nàng

Thanh Vũ một tay đem nàng kéo vào trong ngực, vì sự thẳng thắn của nàng mà vô cùng cao hứng, lại có chút ảo não vì sự trì độn của nàng. “Chiêu Hỉ, trăm thích người.”

Nghe được lời này, nhất thời đầu óc Nguyễn Chiêu Hỉ một trận trống rỗng, bi phần trong lòng bay biến đâu mất, cũng quên luôn thân phận của bản thân hiện giờ.

Trong phút chốc nàng hiểu được, bản thân mình có thói quen che giấu khát vọng, cho nên đối với những thứ mình muốn mà khó có thể có được, nàng chọn cách lo nó đi, thậm chí còn có thể chọn cách quên đi, nhưng những ấm áp cùng niềm vui nho nhỏ mà Thanh Vũ mang đến cho nàng những ngày qua đã dần khắc sâu

trong tâm trí nàng, nói quên là quên được ngay sao ? Đó, nhìn xem, chỉ một câu nói của hắn liền có thể dễ dàng khiến nàng cảm động, nước mắt như mưa, làm sao có thể không thừa nhận.

Từ khi gặp hắn trong mắt nàng không còn chỉ có mỗi tiền, kỳ thực, trong lòng nàng, hắn so ra còn quan trọng hơn tiền gấp vạn lần.

“Người cũng thích trẫm, có phải không ?” Thanh Vũ khẽ hôn lên vành tai phần nộn của nàng, nhẹ giọng thăm thềm.

Nguyễn Chiêu Hỉ nổi lòng chuyển biến thực lớn, mới một khắc[2] trước nàng còn vô cùng buồn bã cùng phiền não, vậy mà giờ phút này lại cảm thấy thực ngọt ngào, đang tính gật đầu thì sức nhớ ra –

“Hoàng Thượng, người thực sự đoạn tụ chi phích ?”

Nghe được câu này ý cười trên môi Thanh Vũ nhất tề thu liễm lại, bên trán nổi đầy gân xanh, khoé miệng giật giật.

“.....Chiêu Hỉ, chuyện nàng thân là một nữ nhi còn tính giấu trẫm đến khi nào ?”

Hắn ôm nàng thực chặt, chặt đến hai cơ thể thân mật kề sát vào nhau không một khe hở, mặc dù cách mấy tầng y phục nhưng hắn vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được khuôn ngực mềm mại của nàng đang kề sát trong ngực hắn.

Nguyễn Chiêu Hỉ một phen chấn động, lắp bắp nói: “NgườiNgười biết ta là”

“Trẫm đã sớm biết.”

Nàng ngẩn người ra như phỗng. “Cho nên người mới thường đối ta thân ái ôm một cáiNgười rốt cục là phát hiện ra khi nào ?”

“Ngay từ lúc cùng nàng ước định.” Ban đầu cùng nàng ước định vốn chỉ là chơi đùa cho vui, thế nhưng chẳng biết từ bao giờ, ước định đó lại trở nên quan trọng với hắn như vậy. Nếu không có nó, hắn sẽ không thể được cùng nàng sớm chiều ở chung một chỗ, cũng không thể nếm trải tư vị có người bầu bạn bên cạnh tốt như thế nào.

Vất vả giấu diếm lâu như vậy rốt cục là được cái gì a ?

“Chiêu Hỉ, cơ thể nàng thực nóng, không phải là nhiễm phong hàn đấy chứ ?” Cách mấy tầng y phục song nhiệt độ của cơ thể nàng vẫn có thể tinh tế truyền đến khuỷu tay hắn.

“Ta.....” Nàng cúi đầu, lúc này mới cảm thấy đầu có điểm choáng váng, cả người nóng rực lên, quả thực rất giống với bị nhiễm phong hàn. Nhưng cũng có điểm không giống cùng không thích hợp lắm.

Thanh Vũ thấy vậy liền ôm nàng đến tấm điện phía sau Phát Nguyệt điện, đặt nàng trên giường, tỉ mỉ quan sát bệnh trạng của nàng. Nhìn kỹ lại mới thấy, khuôn mặt cùng cơ thể nàng đỏ rực một cách bất thường, thủy mâu ướt át nhìn hắn chằm chằm.

“Nguyên lai thứ hắn đưa nàng chính là xuân dược.”

“A” Đúng rồi, xuân dược ! Làm sao nàng lại có thể quên mất mới rồi nàng một hơi đem dược trong bình nuốt sạch. Thôi xong ... chết nàng rồi !

“Tiểu Song Tử, phải làm sao bây giờ ? Thực nóng a” Nàng khẽ cắn phiến môi phần hồng ướt át, nhìn hắn chờ mong.

Đối mặt với nữ tử mình thích đang lộ ra mị thái như vậy, bảo hắn tự chủ thế nào đây ?

“Chiêu Hỉ, trẫm có một cách.” Vừa nói hắn vừa cúi người tới gần nàng.

“Truyền Thái y sao ? Không được, nếu như vậy, chuyện ta là thân nữ nhi cũng sẽ lộ ra mất.” Nàng chìa ra vẻ mặt cầu xin nhìn hắn, cả người ngứa ngáy như bị ngàn vạn con kiến bò loạn.

“Không, chỉ cần nàng giao trong sạch của bản thân cho ta là có thể” Chưa kịp mở miệng đã bị hắn cúi người hôn trụ, lúc môi chạm môi, nàng như cảm thấy có một dòng điện lưu lan toả khắp tứ chi, hại nàng không thể chối bỏ nụ hôn của hắn, ngược lại còn rất nhiệt tình truy đuổi.

Đối với hành vi lớn mật ấy, Thanh Vũ cúi đầu, nụ hôn ngày càng sâu hơn, bàn tay to đơ lấy thắt lưng nàng chậm rãi luồn vào trong y phục.

“A...” Nàng không tự giác rên nhỏ một tiếng, rõ ràng là nên cảm thấy e lệ, nhưng ngọn lửa hừng hực trong người dường như đem hết xấu hổ, ngưỡng chừng của nàng thiêu hết, khiến cho nàng không những không chống cự mà còn đem cơ thể mình thêm ghé sát vào hắn.

“Tiểu Song Tử ... đừng như vậy ...” Miệng thì nói vậy nhưng lí trí không thể ngăn được cảm giác thoải mái lúc này, cơ thể dường như không còn là của nàng nữa.

“Trẫm sao có thể không như vậy ?” Hắn cười nhẹ một tiếng, âm điệu có điểm khàn khàn nói, một tay thoát đi long bào lộ ra thân thể rắn chắc đầy đặn khí lực. Thanh Vũ vươn tay cởi bỏ thúc khảm quần xung quanh bộ ngực sữa tú nộn cùng y phục thái giám trên người nàng, để lộ ra những đường cong mê người từ thắt lưng đến phần eo mông.

Giống như củi khô lâu ngày gặp phải ngọn lửa, nàng yêu kiều phát ra những tiếng rên khê, thoáng chốc lại bị che lại, ôn nhu mật tề được thay bằng cuồng nhiệt, nụ hôn của hắn bây giờ so với dĩ vãng hoàn toàn khác biệt. Hôn đến khi nàng cảm thấy trời đất quay cuồng, hít thở không thông hắn mới tạm rời bỏ, nụ hôn dần trượt sâu xuống tìm đến những chỗ tư mật trên cơ thể nàng.

Nàng cả người thoải mái, khoan khoái như trong mơ, thân hình mềm mại để tùy những nụ hôn của hắn lưu lại ấn kỷ trên từng tác da thịt. Thẳng đến khi một trận đau đớn như xé rách cơ thể truyền tới, nàng giống như giật mình thoát ra khỏi mộng cảnh, lúc hoàn hồn lại, thủy mâu chăm chú nhìn sâu vào mắt hắn.

Nhưng đau đớn cũng chỉ thoáng qua như làn gió, thay vào đó là bài sơn đào hải[3] mà đến cực hạn khoái cảm.

Nàng cảm nhận được rõ ràng vật cứng như sắt, khí huyết bùng bùng của hắn đang tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể nàng, hơi thở ngày một nặng nề, khoái cảm như sóng tràn bờ, hưng hăng kéo nàng chìm sâu trong cơn cao trào hưng mãnh.

Một đêm này, nàng nếm trải qua hết thủy tư vị của hạnh phúc, cùng niềm vui thích mà hắn đem lại, một lần rồi lại một lần, thẳng đến lúc bình minh.

13. Chương 13

Cảm giác của Nguyễn Chiêu Hỉ sau khi tỉnh lại, nói là giống bị lôi đánh tới, một chút cũng không quá.

Chớp chớp mắt vài cái, nghi hoặc nhìn đỉnh giường xa lạ, lại nghe thấy những tiếng nói chuyện nho nhỏ bên ngoài, muốn đứng dậy, lại thấy cả người đau đến vô lực.

Nàng miễn cưỡng chống tay ngồi dậy. Tì bị[1] cũng theo đó mà trượt xuống lộ ra những vết hôn hôn ngân, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rất nhanh đỏ ửng cả lên, nhanh chóng kéo chăn lại, đem chính mình bao kín không một kẽ hở.

Trời ạ, kia không phải mộng, thật sự không phải là mộng !

Ảo não đem cả mặt vùi vào trong gối. Trước mắt một mảnh hắc ám, hình ảnh đêm qua lại sống động hiện lên trong đầu khiến nàng xấu hổ đến mức nàng lại lập tức bỏ chăn ra, miễn cho bị những hình ảnh lớn mật trong trí nhớ hù chết.

Đó là nàng sao ? Thật sự là rất không biết thẹn nhá ! Tể Tướng rốt cuộc là đưa thuốc gì, cứ nhiên làm cho nàng ngay cả cảm giác thẹn thùng cũng đều quên hết.

“Chiêu Hỉ ?”

Nghe thấy tiếng gọi trầm thấp bên cạnh, Nguyễn Chiêu Hỉ không nói hai lời, lập tức dựa vào thành giường, nhanh chóng đem tì bị phủ kín cả người.

“Nàng đang làm gì vậy ?” Thanh âm trầm thấp mang theo ý cười nồng đậm.

Đối mặt với thành giường, nàng không có dũng khí quay đầu lại nhìn hắn. Bỗng nhiên thấy mảng chăn phía sau lún xuống, một cổ ấm áp áp tới sau lưng, đem nàng kéo lại, buộc nàng phải quay về phía trước. “Sao thế, là không còn mặt mũi nhìn trẫm ư ?”

Nàng sắc mặt ửng hồng, ngượng ngùng cúi gầm mặt xuống.

“Hôm qua nàng đâu có như vậy, bộ dáng quần quýt không rời khi ấy của nàng khiến trẫm muốn ngừng mà không được.....” Hắn thấp giọng tà mị cười.

“Người kia không phải ta, thực sự không phải ta !” Nguyễn Chiêu Hỉ hai mắt mở lớn nhìn thẳng vào hắn, mặt đỏ như máu. Nàng thề, cả đời này cũng không tích tụ đủ dũng khí để quần quýt lấy hắn, không thể !

Thanh Vũ cười khê cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ nhắn hồng nộn của nàng. “Nhớ kỹ, từ nay về sau, người chính là Thị thiếp của trẫm.”

“..... Thị thiếp ?”

“Không tốt sao ?”

Nguyễn Chiêu Hỉ miễn cưỡng cắn môi, không trả lời.

Nàng cũng không biết như vậy có được không, chỉ là đột nhiên nhớ ra chênh lệch địa vị giữa hai người, hắn là Hoàng Thượng cao quý còn nàng chỉ là một cô nương nhỏ không chút địa vị, càng đáng sợ là, nếu tiếp nhận thân phận thị thiếp này, nàng còn phải cùng hậu cung tần phi chia sẻ hắn..... Nàng không thích như vậy.

“Làm sao thế ?”

“Như vậy ta có được phép từ chối không ?” Chẳng lẽ nàng cũng sắp phải biến thành một trong số những nữ nhân trong hậu cung của hắn sao ?

“Có cái gì không tốt ?” Nhìn vẻ mặt như gặp nạn đến nơi của nàng, hắn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nàng hỏi. “Nàng không muốn ở bên cạnh trẫm sao ?”

“..... Không phải.” Mà là trong đầu nàng có quá nhiều ưu phiền, giống như..... Nàng thực xứng đôi với hắn ư ?

“Bằng không thì vì sao ?”

Đối mặt với sự truy vấn của hắn, Nguyễn Chiêu Hỉ sau một hồi suy nghĩ, vẫn là lựa chọn bảo trì im lặng.

Trước mắt chính là vui vẻ khoái hoạt, nàng cần gì phải cứng rắn muốn chuốc lấy ưu phiền ? Lúc đang vui vẻ thì nên tận tình hưởng thụ.

“Không có gì.” Nàng khê cười che dấu tâm sự trong lòng.

Trước mắt cứ làm bạn với hắn như vậy là tốt rồi, về phần chuyện sau này thế nào, nàng cũng không dám nghĩ đến.

Nàng đối hắn cười càng thêm rạng rỡ, ánh mắt đảo qua một vòng cuối cùng dừng lại ở hành trang của chính mình nguyên bản đang ở trong Noãn các, giờ lại đang nằm chình ịch ở trên bàn.

“Ai, hành trang của ta làm sao có thể ở trong này ?”

“Trẫm thấy có chỗ hữu dụng.” Hắn cười, ngụ ý đến là sâu xa.

“Có tác dụng gì ?” Bên trong không phải y bào của nàng, cùng một ít ngân lượng thu được từ chỗ các tần phi hay sao ?

“Quả cầu.”

“Quả cầu có vấn đề gì sao ?”

“Xảy ra trước mặt trẫm, có thể xem như có vấn đề gì ?” Hắn hừ cười.

Hắn chính là sáng sớm tỉnh lại, đột nhiên nghĩ thông suốt một sự kiện. Quả cầu tuy là vật làm ấm tay, nhưng cũng có khả năng là một huân hương, khối cầu này hẳn đã sai người mang đến Thái Y viện giám nghiệm, chỉ còn chờ xem kết quả thế nào.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến những tiếng bước chân hỗn loạn, thậm chí có thể nghe thấy tiếng Thị vệ ngoài điện ngăn cản –

“Hoàng Thượng ?” Nguyễn Chiêu Hỉ vẻ mặt nghi hoặc quay sang nhìn hắn nói.

Chỉ thấy Thanh Vũ khẽ cười nhẹ một tiếng, không quá để ý. Thấy nàng muốn đứng dậy, lại một tay vươn ra kéo nàng lại bên giường, đem những đường cong mê người của nàng phủ dưới tấm ti bị.

Cùng trong lúc đó, cửa phòng đột ngột mở ra.

Nguyễn Chiêu Hỉ vừa thấy người tới, lập tức đem mặt chúi vào trong ti bị, trong lòng cảm thấy vô cùng bối rối bởi vì trong nháy mắt trước khi kịp chui đầu vào trong chăn, nàng bắt gặp ánh mắt của Ngụy Hiền Ngôn.

Chỉ thấy hắn vẻ mặt khó tin, kinh ngạc nói không nên lời. Dù có nằm mơ hắn cũng không thể ngờ tới thủ hạ của chính mình thế nhưng lại biến thành thứ đồ chơi làm ấm giường cho Hoàng đế.

“Ngụy ái khanh, chưa được trăm cho phép, ai cho phép khanh tự ý xông vào tấm điện của trăm ?”

“..... Hoàng Thượng thứ tội. Từ trước đến nay chưa bao giờ người lâm triều muộn, hôm nay lại lâm canh giờ, thần trước đây thân là Thái Phó của Hoàng Thượng, nhận sự ủy thác của Tiên Hoàng, tự nhiên là phải có trách nhiệm đốc thúc người chăm lo chuyện triều chính.” Trên thực tế, hắn là từ chỗ nữ nhi mà biết được Hoàng Thượng căn bản là không có bước chân vào Hồng Mai điện, hơn nữa khi lâm triều cũng không thấy Hoàng Thượng, cho nên y mới có thể tự mình xông vào tấm điện, muốn biết đến tột cùng là cái gì hấp dẫn Hoàng Thượng.

Không ngờ, lại chính là hắn !

“Trẫm đã biết, trước tiên khanh hãy lui ra ngoài trước đi.” Thanh Vũ định thần lại, nhàn nhã trả lời, bàn tay to lớn còn nhẹ vỗ về khuôn mặt Nguyễn Chiêu Hỉ đang giấu trong chăn.

Hành động vô cùng thân thiết như thế, càng khiến cho Ngụy Hiền Ngôn tức giận, trầm giọng gộp lời.

“Hoàng Thượng, hắn là một thái giám !”

“Thì sao ?” Thanh Vũ hừ lạnh, khí phách bức nhân. “Trẫm muốn ai, chẳng lẽ còn phải đợi ái khanh gặt đầu đồng ý ? Tể Tướng, khanh hãy mau ra ngoài đi !”

“Hoàng Thượng.....”

“Lui ra !” Hắn nheo mắt lại, nhất thời cả người tản mát ra hơi thở của sự nguy hiểm.

Ngụy Hiền Ngôn vô cùng kích động, tức giận phát tay áo mà đi ra ngoài.

“..... Hoàng Thượng ?” Sau một lúc lâu, Nguyễn Chiêu Hỉ mới đột ngột lên tiếng.

Xong đời, hết thật rồi, chắc chắn là Tể Tướng sẽ hiểu nhầm rằng Hoàng Thượng thích nam phong.

“Yên tâm, hết thấy đã có trăm.” Ánh mắt thâm trầm, hắn tựa tiểu phi tiểu nói.

ㅅㅅ

Định Thiên Cung.

Kể từ khi kế nhiệm ngôi vị Hoàng đế đến nay, đây là lần đầu tiên mặt trời lên cao ngang đầu rồi Hoàng Thượng mới xuống lệnh thiết triều. Cho nên trước khi Thanh Vũ bước vào trong Định Thiên cung, văn võ bá quan đã sớm tùm tùm lại với nhau tranh cãi, bàn luận về chuyện này. Lúc Thanh Vũ vừa ngồi xuống long tọa, Ngụy Hiền Ngôn lập tức bước ra bẩm tấu.

“Bẩm Hoàng Thượng, từ khi Bách Định chúng ta khai quốc đến nay, nam phong không phải là chuyện cấm kị, nhưng là chưa từng có tiền lệ quân vương nào lại đem thái giám bên người thị sủng. Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc lại chuyện này.”

Vừa mở miệng, hắn liền không chút lưu tình đem sự tình nói thẳng ra trước mặt văn võ bá quan hòng khiến họ nhảy vào can gián.

Thanh Vũ ngồi trên long vị liếc mắt nhìn bọn họ một chút rồi lười biếng mở miệng. “Là thế sao, rốt cục là kẻ nào nói với Ngụy ái khanh, Chiêu Hỉ là một thái giám ?”

Ngụy Hiền Ngôn nghe vậy mặt hơi đỏ sẫm, chuyện đến nước này rồi mà Hoàng Thượng còn định che giấu nữa sao.

“Hoàng Thượng, Nguyễn Chiêu Hỉ thân là tổng quản Kinh sự phòng, không phải thái giám, chẳng lẽ là một cô nương sao ?”

Nguyễn Chiêu Hỉ ở phủ Tể tướng làm đương sai hai năm, y thân là chủ tử chẳng lẽ lại không biết hắn là nam hay là nữ ?

“Không thể như vậy! Trẫm đang định thu nàng làm thị thiếp.” Thanh Vũ nhìn về phía văn võ bá quan, tuyên bố. “Hoàng tự đơn bạc, trẫm muốn nạp thêm phi tử vào hậu cung, vị ái khanh nào có ý kiến ?”

Thị thiếp ? Văn võ bá quan quay đầu lại nghi hoặc nhìn nhau, không hiểu vì sao lời của Hoàng Thượng cùng Tể Tướng lại bất đồng như vậy.

“Hoàng Thượng, Nguyễn Chiêu Hỉ rõ ràng là một nam nhân, thỉnh người đừng tiếp tục che giấu chúng thần thêm nữa !” Ngụy Hiền Ngôn không hề giận thấp khiển trách.

Y tận mắt chứng kiến sự trưởng thành của Hoàng Thượng, y quá hiểu tính cách thanh lãnh đa nghi của hắn cho nên hôm nay, chỉ vì một thái giám nhỏ nhoi lại cùng y nổ ra tranh cãi, điều này khiến y không thể nào tin được

“Ngụy ái khanh chẳng lẽ so với trẫm còn không rõ hơn ai hết, thân thể tối hôm qua trẫm ôm là cái dạng gì sao ?” Thanh Vũ tựa tiểu phi tiểu xem xét hắn.

Ngụy Hiền Ngôn nhất thời chấn động, thấy Hoàng Thượng nói chắc như đinh đóng cột như vậy, không khỏi hoài nghi, nếu Nguyễn Chiêu Hỉ là thật là một nữ tử, với tính khéo đưa đẩy của cô ta, thảo nào cũng sẽ đem mọi chuyện nói ra hết với Hoàng Thượng !

Nghĩ đến đây hắn không khỏi hít một ngụm lạnh khí, đầu cúi càng sâu, bầm tấu. “Hoàng Thượng, Nguyễn Chiêu Hỉ nếu là thân nữ nhi, như vậy cũng đồng nghĩa với việc nàng ta phạm vào tội khi quân !”

Thanh Vũ giống như sớm đã đoán được hắn sẽ nói như vậy, ung dung cười nhẹ. “Nếu phải trị tội khi quân chỉ bằng phải luận tội kẻ đã đem nàng vào cung, thực không biết nên xử trí người nọ như thế nào ? Ngụy ái khanh ?”

Ngụy Hiền Ngôn vô cùng tức giận, trong lòng càng thêm khẳng định Chiêu Hỉ kia đã đem chuyện nhiệm vụ y giao phó cho nàng nói hết với Hoàng Thượng. Đang âm thầm tính kế thoát thân liền thấy một tiểu thái giám từ ngoài điện vội vàng bước vào, đi tới bên người Thanh Vũ, nói nhỏ điều gì đó vào tai hắn.

“Tuyên.” Thanh Vũ nghe xong khóe môi khẽ nhếch lên hạ lệnh.

“Tuân chỉ.” Thái giám ngoài điện cúi đầu nhận mệnh, lập tức cao giọng truyền chỉ: “Hoàng Thượng có chỉ, truyền Hứa Thái Y vào yết kiến.”

Ngụy Hiền Ngôn một phen chấn động, ánh mắt quét về phía đại môn, liền thấy nữ nhi của mình đi ở đằng trước, vẻ mặt khó hiểu, mà Hứa Thái y thì đi ở phía sau, trên tay cầm –

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần đã nghiệm tra ra trên quả cầu này có được vật .” Hứa Thái y hai tay cầm quả cầu, hướng lên trên trình cho Quan Ngọc, Quan Ngọc lại đưa tay cầm lấy đưa đến trước mặt Thanh Vũ.

Hoàng hậu thấy thế, không khỏi đỏ mặt hột hột, liền ngay cả Ngụy Hiền Ngôn cũng giật mình không nói gì.

“Bên trong là cái gì ?” Thanh Vũ hỏi, tầm mắt âm lãnh đảo qua khuôn mặt trắng bệch của Tể Tướng.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, bên trong còn sót lại một ít huyết sa.”

“Tốt lắm.” Rũ nhẹ mắt, Thanh Vũ cầm lấy quả cầu, miễn cưỡng đảo mắt nhìn về phía hoàng hậu. “Vây, hoàng hậu, nàng có thể giải thích cho trẫm một chút về chuyện quả cầu này, được chứ ?”

“Thần thiếp..... thần thiếp không biết gì hết.....” Hoàng hậu kinh hãi lắp bắp, nói.

Thanh Vũ nháy mắt thu liễm lại ý cười nơi đáy mắt, nhìn về mặt sợ hãi cùng run rẩy kia, quát khê, “Ngụy Hiền Ngôn, khanh phái Nguyễn Chiêu Hỉ vào cung để tìm kiếm túi hương hay chính là tìm kiếm quả cầu này ?”

“Bẩm Hoàng Thượng, thứ cho vi thần ngu dốt không hiểu hết ý tứ của Hoàng Thượng, thần chưa từng phái Nguyễn Chiêu Hỉ tiến cung tìm kiếm cái gì đó, còn thỉnh Hoàng Thượng điều tra rõ mọi việc !” Hần thề thốt phủ nhận. Chuyện tới nay, chỉ cần kiên quyết không chịu nhận tội, cũng không tin chỉ một chút sai lầm nhỏ như vậy, Hoàng Thượng có thể xử phạt y.

Đôi mắt Thanh Vũ phát ra những tia nhìn lạnh lẽo, sau một lúc lâu mới nhìn thẳng hần, cười lạnh. “Vô phương, dù sao với chuyện này, trẫm cũng không tính truy cứu, chuyện trẫm muốn biết –” Tuấn mâu sắc bén, lãnh liệt bắn về phía Hoàng hậu.

“Quả cầu này là đồ do Ngân Tác cục trong cung làm ra, trẫm tra qua sổ sách ghi lại thì thấy chỉ có hoàng hậu đính chế qua, cũng chỉ có hoàng hậu mới có đặc quyền sử dụng, còn đính chế ra hai khối, nay, nàng tính giải thích chuyện này như thế nào đây ?”

Hoàng hậu sợ tới mức lui ra sau hai bước, thần sắc hoảng hốt nói. “Thần thiếp thật sự không biết gì hết ! Những gì biết thần thiếp đều sẽ nói.....”

“Nếu nàng cái gì cũng không biết, vậy hãy giải thích xem, tại sao phụ thân nàng lại phái Chiêu Hỉ vào cung tìm túi hương ? Khối cầu này vì sao lại nghiệm ra có chứa huyết sa đã giết chết Lệ phi ?” Hần lãnh khốc đưa quả cầu đến thẳng mặt nàng ta, nói, nhất thời như chú huyết lưu.

“Quả cầu có chứa huân hương lại thêm cả huyết sa này, chỉ cần châm lên, người nào hít phải lâu ngày sẽ trúng độc mà chết, Hoàng Hậu, người thật độc ác !”

Bá quan văn võ nhất tề kinh ngạc, không đoán được hôm nay vừa vào triều thì biết được một tin động trời là Hoàng Thượng thích nam phong, sau lại khiếp vía hơn khi nghe Hoàng Thượng muốn sắc phong thái giám kia làm tần phi, cuối cùng hoàn toàn chết lặng khi nghe được tin về huyết án vẫn chưa phá giải được trong cung này.

“Hoàng Thượng, cho dù quả cầu này là vật sở hữu của Hoàng hậu, bên trong còn sót lại chút độc được nhưng đây cũng không nhất thiết là do Hoàng Hậu làm! Chẳng lẽ Hoàng Thượng không nghĩ tới, có kẻ nào đó muốn mượn chuyện này vu oán giá họa cho Hoàng Hậu ?” Ngụy Hiền Ngôn không cam lòng đem nữ nhi kéo vào trong lòng, tức giận thấp xịch nói.

“Lão thần từng nói với Hoàng Thượng, phạm là muốn kết tội chuyện gì cũng cần phải có chứng cứ. Người thân là Hoàng Thượng, sao lại có thể không phân rõ thị phi trắng đen như vậy ?

“Trẫm không biết phân biệt thị phi đen trắng ? Không có chứng cứ ?” Chậm rãi đứng dậy, Thanh Vũ khòe môi khê nhếch lên, nụ cười nửa miệng ấy khiến bá quan văn võ tại thiên điện không ai bảo ai đều rét run.

“Trẫm đã tìm được thái tử, thái tử đã đem mọi chuyện nói hết ra với trẫm, người còn muốn xảo biện ?” Lí luận sắc bén tạo nên lực sát thương vô cùng lớn.

“Thái tử ?” Mọi người kinh hô. Tin tức lớn như vậy, cứ nhiên không một ai trong số họ lại hay biết.

“Thái tử nói cho trẫm, là người đem quả cầu này tặng cho Lệ phi, sau đó Lệ phi trúng độc mà chết, liền ngay cả cung nữ vì cứu thái tử cũng trúng phải độc này mà chết ! Người thật quá độc ác, cứ nhiên muốn giết chết hoàng tử của trẫm !” Hần nheo lại mắt lại, quát lớn.

“Người đâu !”

Thị vệ ngoài điện lập tức chạy vào. “Có thuộc hạ !”

“Dem Ngụy Hoàng Hậu ra Tây Long môn, trăm !” Hần trầm giọng quát khê, đôi mắt đen huyền thâm sâu không thấy đáy.

14. Chương 14

Hoàng hậu cả người mềm nhũn, ngã ngồi trên nền đất. “Hoàng Thượng tha mạng ! Hoàng Thượng tha mạng! Thần thiếp không có tâm cơ độc chết thái tử, thần thiếp không có ...”

“Trước đây trăm từng nói, không cho phép phi tử hậu cung tranh đoạt, đấu đá lẫn nhau, người rút cuộc là xem lời nói của trăm ra cái gì ?” Đôi mắt thâm trầm sâu không thấy đáy nhìn nữ nhân trước mắt tựa như nhìn một cỗ thi thể, Thanh Vũ kiên quyết hạ lệnh không chút thương hại. “Giải phạm nhân xuống !”

“Chúng thần tuân chỉ !” Nói xong, những thị vệ ngoài điện lập tức đem Hoàng hậu kéo ra ngoài.

“Cha, cứu con! Cứu con ...”

“Bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu chỉ là nhất thời nông nổi nên mới đi sai một bước, tội không đáng chết!” Ngụy Hiền Ngôn rất nhanh bước ra cầu tình.

“Người còn dám hướng trăm cầu tình ?” Thanh Vũ chuyển ánh nhìn sắc bén, lạnh lẽo sang phía người vừa nói. “Trước đây người từng dạy trăm đạo làm vua là phải như thế nào ? Còn người ? Người thế nhưng lại dung túng cho Hoàng Hậu ở Hậu cung làm loạn, thậm chí còn ở sau xúi giục Hoàng Hậu độc chết Lệ phi, không chỉ vậy, người còn phái Nguyễn Chiêu Hỉ vào cung ý đồ muốn tiêu hủy chứng cứ. Người tội nặng như vậy, đáng chết ngàn lần.”

“Hoàng Thượng ?” Ngụy Hiền Ngôn bàng hoàng, kinh hãi thốt lên.

“Quân đâu, tới, tháo bỏ mũ ô sa Tể Tướng xuống, cởi bỏ quan bào, lôi ra ngoài Tây Long môn, trăm !” Thanh Vũ căn bản không cho hắn một cơ hội giải thích, phán.

“Hoàng Thượng! Lão thần biết bản thân chết cũng không đền hết tội nhưng, Nguyễn Chiêu Hỉ thân là nữ nhi thể nhưng lại phản nam trang lên vào cung, việc này nhất định phải truy xét đến cùng.”

Việc đã đến nước này Ngụy Hiền Ngôn liền bất chấp tất cả.

Thanh Vũ sắc mặt trầm xuống. “Lôi ông ta xuống!”

“Hoàng Thượng, dù sao thần cũng là nguyên lão hai đời, người không thể đối xử với vi thần như vậy !” Ngụy Hiền Ngôn cố sức giãy dụa, cố hết sức thoát ra khỏi sự trời giữ của thị vệ hai bên, không ngừng kêu gào.

“Người cùng Hoàng Hậu độc chết tần phi của trăm, mưu đồ sát hại Thái Tử, tội đáng chết vạn lần!” Nói đến đây tuần nhan của Thanh Vũ càng lúc càng lạnh lùng. “Lôi ông ta xuống!”

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng ...” Ngụy Hiền Ngôn bị đám thị vệ lôi ra khỏi điện, tiếng la hét thê lương nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất.

Trên điện lặng ngắt như tờ, Thanh Vũ đảo mắt nhìn văn võ bá quan bên dưới như muốn bọn họ thấy cho rõ, hắn tuyệt đối không cho phép ngoại thích thao túng, gây rối loạn hậu cung.

“Khương thượng thư !” Một lúc lâu sau, hắn mới thấp giọng gọi.

“Có vi thần.” Lễ bộ Thượng Thư lập tức bước ra khỏi hàng, cúi đầu chờ nghe chỉ.

“Nguyễn Chiêu Hỉ nữ phản nam trang nhập cung, lại vì sai sót ấy mà ngẫu nhiên tìm được khối cầu tức chứng cứ phạm tội của đám người Hoàng hậu, khanh nói xem, như vậy có phải cũng là lấy công chuộc tội ?”

Khương Tử Hiền thoáng suy tư, sau lập tức nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, theo lệ, đúng là công tội bù trừ cho nhau.” Y cũng không thiên vị gì, chỉ chiếu theo lệ mà nói.

“Được, trăm lệnh cho khanh, dâng lên danh sách những người thích hợp bổ sung vào vị trí Tể Tướng, Lễ bộ Thị lang.” Thanh Vũ trầm giọng hạ chỉ.

“Tạ chủ long ân.” Khương Tử Hiên lập tức khấu đầu tạ ơn.

“Bãi triều.” Thanh Vũ đứng dậy, phất tay áo rời đi.

Trên đường trở về Phát Nguyệt điện, Quan Ngọc không khỏi tò mò hỏi. “Hoàng Thượng, người tìm thấy Thái Tử khi nào vậy ạ ?” Vì sao y, người luôn theo hầu bên người Hoàng Thượng lại không biết chút gì hết ? Chẳng lẽ Hoàng Thượng cũng đề phòng y hay sao ?

“Ai nói đã tìm thấy Thái Tử ?” Thanh Vũ hừ nhẹ một tiếng, quay đầu, tà nghệ liếc y một cái.

“Dạ ?” Quan Ngọc một phen chấn động, không nghĩ đến, Hoàng Thượng lại có thể ở trước văn võ bá quan nói dối không chớp mắt.

“Chẳng lẽ phải chờ đến khi tìm được chứng cứ đích xác mới có thể xử tội đám người kia ?” Hắn cười nhẹ, không thể phủ nhận, đây là một điều mà hắn học được từ Chiêu Hỉ.

Hắn lớn mật đưa ra giả thiết, nếu như là hắn đoán sai, Ngụy Hiền Ngôn cùng Hoàng Hậu chắc chắn sẽ lập tức phản bác, nhưng sắc mặt hai người đó khi ấy đã khiến hắn nhìn ra, phán đoán của bản thân lúc trước quả thật không lầm.

Vừa bước vào Phát Nguyệt điện, Thanh Vũ liền thấy Nguyễn Chiêu Hỉ một thân y phục thái giám đứng dậy, cung nghênh hắn.

“Tiểu Song Tử, sự việc có nghiêm trọng lắm không ?” Nàng khẩn trương hỏi, trong lòng tràn ngập lo lắng, sợ hãi vì nàng mà gặp phải nhiều chuyện phiền toái.

Bước theo vào điện còn có Quan Ngọc. Đưa mắt, liếc nhìn nàng một cái, đối với xưng hô không chút phép tắc của nàng thì không cho là đúng song vẫn không lắm lời lên tiếng ngăn lại.

“Có thể có chuyện gì được ?” Thanh Vũ cười nhẹ, vừa nhìn thấy nàng, mặt mày, buồn bực trong người đều tiêu thất hết.

“Thật vậy sao ? Người đừng có mà giấu diếm ta.”

“Trẫm giấu diếm nàng làm gì ?” Hắn nghiêng người lại gần, cúi xuống trộm hôn nàng một cái. “ Trẫm thực sự cảm thấy thần khí rất thanh sảng.”

Hai gò má không chịu thua kém mà đỏ ửng lên, Nguyễn Chiêu Hỉ có chút xấu hổ, ảo não mà nắm chặt lấy góc tay áo hắn. “Người đừng có mà làm loạn, Quan Ngọc còn ở trong này.”

Đối mặt với những cử chỉ ngả ngón bất chợt của hắn, nàng nhất thời khó mà tiêu hóa hết được.

“Vậy vừa nãy nàng lo lắng điều gì ?”

Vô lực thở dài một hơi, nàng nhẹ giọng hỏi. “Tể Tướng đại nhân có nói gì không ?”

Dù là dùng thân phận thái giám bên người hay tần phi của hắn nàng cũng muốn theo vào triều nhưng Tiểu Song Tử lại muốn nàng ở lại đây, nghỉ ngơi nhiều hơn. Nhưng cứ nghĩ đến ánh mắt của Ngụy Hiền Ngôn, nàng lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, sợ hãi ở trước triều thần, văn võ bá quan nói loạn gì đó làm tổn hại đến uy danh của Hoàng Thượng, cho nên mới chịu ở đây chờ nghe kết quả.

“Hắn có thể nói cái gì ?” Thuận tay kéo nàng ngồi xuống cầm tháp, hắn nhẹ giọng hỏi.

“Nhất định ông ta sẽ nói, ta thân là một nam nhi, nói như vậy” Nàng ở trong cung chưa lâu song cũng biết đến sự lợi hại cùng tốc độ lan nhanh khủng khiếp của tin đồn.

“Trẫm đã xử tội hắn.”

“Hả ?” Nàng kinh ngạc không thôi, chậm nửa nhịp mới lên tiếng.

Thanh Vũ đem mọi chuyện phát sinh trên điện lúc nãy kể lại một lần, ít nhiều gì thì sai sót ngẫu nhiên của nàng cũng giúp hắn thuận lợi xử tội Ngụy Hiền Ngôn.

Nguyễn Chiêu Hỉ nghe vậy ngây ngẩn ra hồi lâu. Cho tới bây giờ mới hiểu được chính mình vẫn luôn vẽ đường cho hươu chạy, cũng may, bản thân không mắc thêm lỗi lầm nào nữa, ngược lại vì sai sót ngẫu nhiên của bản thân mà lập được công lớn.

“ Cho nên, từ nay về sau, nàng là thị thiếp của trẫm, một thời gian nữa, trẫm sẽ phong nàng làm phi, ban thường điện Lê Bình.” Đó là nơi hần sinh ra và lớn lên, lại là nơi hai người gặp nhau, quả thực không phải là một nơi bình thường.

“Nhưng là, phải chờ Lê Bình điện tu sửa xong đã.”

Nguyễn Chiêu Hỉ hoàn toàn ngốc lảng. Không nghĩ đến từ sau khi tiến cung, vận mệnh của nàng lại thay đổi nhiều như vậy.

“Choáng váng ?” Hần vươn tay yêu chiều chạm nhẹ vào gò má nàng. “Trẫm muốn giữ nàng ở bên cạnh trẫm, thay trẫm sinh một đứa trẻ kế vị.”

“Hoàng tự ?” Nàng chưa từng nghĩ đến chuyện bản thân sẽ vì hần mà sinh hạ đứa nhỏ, thậm chí sau này nàng còn phải đối mặt với cuộc sống cạnh tranh khốc liệt chốn hậu cungSự tình biến chuyển nhanh như vậy khiến nàng cảm thấy vô lực chống đỡ.

“Nàng không muốn sinh con cho trẫm ?”

“.....Không phải.”

“Ừ ?” Hần nhướn mày, chờ câu nói tiếp theo của nàng.

Nàng muốn nói lại thôi, đắn đo một hồi mới dám nói ra. “Tiểu Song Tử, ta có thể không cần phải ở trong cung nữa, được chứ ?”

“Vì sao ?” Thanh Vũ nghe vậy lập tức giận đến tái mặt. “Nàng không muốn ở bên cạnh trẫm ?”

“Không phải, chỉ là ta” Đối mặt với sự giận dữ của hần, Nguyễn Chiêu Hỉ không biết nên làm thế nào cho phải. “Ta không thích sống ở trong cung, nếu người thích ta, mỗi tháng một hai lần cũng có thể tới tìm, như vậy....”

“Không được!”

“Tiểu Song Tử”

“Trẫm nói không được là không được ! Phi tử của Hoàng đế lại không sống trong hậu cung, từ khi khai quốc tới nay, trẫm chưa từng nghe đến chuyện hoang đường như vậy.” Hần buồn bực đứng dậy.

“Người là Hoàng Thượng, chỉ cần người đồng ý là sẽ được thôi.”

“Vì sao nàng không muốn sống trong cung ?” Hần quay sang, hỏi, phượng mâu hơi híp lại.

Về mặt Nguyễn Chiêu Hỉ có chút mẹo máo. Nếu như không nói rõ ràng cho hần hiểu, khẳng định hần sẽ không bao giờ để nàng rời đi. “Hoàng Thượng, thân phận của ta không xứng với người, hơn nữa hậu cung là một nơi nguy hiểm” Tốt xấu gì nàng cũng từng là tổng quản Kính Sự phòng một thời gian, bên trong hậu cung phát sinh những chuyện thế nào, nàng chẳng lẽ lại không biết ? Hơn nữa, huyết án của Lê phi mới vừa kết thúc, chuyện cũ vẫn còn đây, bảo nàng làm sao có thể an tâm sinh đứa nhỏ trong cung ?

Hơn nữa, chỉ cần nàng không ở trong cung, lúc hần lâm hạnh người khác, ít nhất nàng cũng có thể nhắm mắt làm ngơ, cho dù phát sinh chuyện gì cũng có thể làm như không nghe, không nhìn, không thấy, trong lòng cũng sẽ bớt đau hơn một chút.

“Trẫm nhất định sẽ bảo vệ nàng, nàng không tin năng lực của trẫm ?”

“Không phải, chỉ là ta” Nàng không thể nói thẳng ra, nàng muốn hần chỉ có mình nàng là được rồi, nàng không muốn chia sẻ tình cảm của hần với bất cứ người con gái nào khác.

“Là nàng từng nói muốn làm bạn với trẫm.”

Nhìn ánh mắt gần như nản nỉ của hắn, trong lòng Nguyễn Chiêu Hỉ có chút khó chịu. Nếu có thể lựa chọn, nàng đương nhiên sẽ không chọn rời khỏi hắn, nhưng nếu muốn nàng cứ giương mắt lên nhìn hắn lâm hạnh người khác, nàng

“Trừ phi người đáp ứng với ta một điều, từ nay về sau cũng chỉ có mình ta.” Lấy lùi để tiến hay phải bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải buộc hắn để nàng rời khỏi cung.

“Được.” Thanh Vũ không do dự, trả lời, khóe môi hơi nhếch lên.

“Hả ?” Nàng ngốc nghếch hỏi. “Được ? Người trả lời nhanh như vậy, rốt cuộc là được hay không ?”

“Trẫm được hay không, nàng chẳng lẽ không biết ?” Âm cuối nhấn mạnh hơn bình thường, hắn cười đến tà mị.

Lúc đầu, Nguyễn Chiêu Hỉ còn nhú mày không lí giải được, chờ một hồi nghĩ tới nghĩ lui, phần nhan lập tức đỏ ửng, xấu hổ, ảo não hướng ngực hắn đâm nhẹ một cái. “Ta nói một đằng, người lại nói một nẻo. Thực tức chết ta mà !”

Hắn cười to một tiếng, sau đó đem chú mèo nhỏ đang giận dữ đến la hét om sòm bên cạnh kéo vào trong lòng.

“Ở hậu cung thì không thể xử một cách tùy tiện, muốn gì có đó, lại còn chẳng thể tiêu điều tự tại, người không phải rõ ràng nhất hay sao”

Vùi trong lòng ngực hắn, nàng buồn bực, nhỏ giọng nói, như là bất mãn quyết định qua loa của hắn, nhưng cũng thầm vui mừng vì hắn đã đồng ý yêu cầu kia.

15. Chương 15

Điện Lê Bình bắt đầu tu sửa, Nguyễn Chiêu Hỉ cũng vì vậy mà hàng đêm phải ngủ lại Phát Nguyệt điện, trở thành tần phi đầu tiên trong lịch sử vương triều Bách Định được ngủ tại tẩm điện của Hoàng đế. Buổi trưa, Thanh Vũ triệu riêng một nhóm cung nữ đến giúp nàng sửa soạn còn bản thân thì đến Kiền Nguyên cung phê duyệt tấu sớ.

Trong Phát Nguyệt điện, Nguyễn Chiêu Hỉ một thân cẩm phục hồng sắc ánh vàng, chức đới[1] xanh ngọc quấn quanh vòng eo thon nhỏ, tóc dài búi cao, điểm cài một chiếc kim thoa, phần nhan điểm qua chút son phấn khiến cho ngũ quan nguyên bản xinh đẹp càng thêm mấy phần diễm lệ, xuất chúng.

“Tất cả lui xuống đi.” Quan Ngọc đứng ở ngoài cửa điện, nói vào, đám cung nữ trong phòng dừng hết công việc lại.

“Dạ, Quan tổng quản.” Các cung nữ nhất tề nhận lệnh, nhanh chân rời đi.

“Nguyễn thị thiếp, Hoàng Thượng đang ở Kiền Nguyên cung chờ người.”

Nghe vậy, Nguyễn Chiêu Hỉ mười đầu ngón tay nắm chặt lại thành quyền. “Quan Ngọc, ta không tiện đến Kiền Nguyên cung” Không cần phải kêu nàng là thị thiếp, nàng cảm thấy thực không quen. Cuộc sống trong cung trước nay vẫn là nàng phải khom mình, hầu hạ người khác, không có thói quen để người khác hầu hạ, giờ ngay cả quần áo cũng được người ta mặc giúp khiến nàng có cảm giác bản thân giống như một phế nhân.

“Hoàng Thượng đang chờ người.” Quan Ngọc vẫn chỉ khom người, nói mỗi câu ấy.

Khẽ thở dài, nàng đành thuận theo, quay người bước ra khỏi tẩm điện.

Quan Ngọc thoáng đánh giá nàng một phen, khá vừa lòng với phục sức của nàng, lập tức dẫn nàng đi đến trước Kiền Nguyên cung. Nhưng ngay khi đến trước điện, lại đột nhiên không nghe thấy tiếng bước chân theo sau, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Nguyễn Chiêu Hỉ sớm đã không đi tiếp, chỉ đứng đó, cúi đầu, trầm ngâm. Nhiều năm phần nam trang, đột nhiên quay trở lại ăn mặc, trang điểm như một cô nương khiến cho Nguyễn Chiêu Hỉ cảm thấy không tự nhiên chút nào.

Trong điện, Thanh Vũ hơi ngẩng đầu liền nhìn thấy một hồng y nữ tử dung mạo xinh đẹp, tiêm điểm đứng cúi đầu ngoài điện. Cung phục cấm y hồng nhạt ánh vàng tôn lên nước da trắng hồng, mịn màng cùng vòng eo tiêm mĩ, khuôn mặt trang điểm nhẹ làm cho khí sắc của nàng càng thêm hồng nhuận, sóng mắt lưu chuyển, mi dài khẽ run rẩy, bộ dáng xấu hổ mê người, đôi môi nhỏ nhắn ướm át khẽ chu lên khiến người khác thầm nghĩ muốn âu yếm.

“Chiêu Hỉ, vào đây.” Thanh Vũ khẽ gọi, giọng có điểm khàn khàn.

“Vâng.” Nàng từ từ bước vào.

“Đứng xa vậy làm gì ?” Vừa nói hần vừa vung cánh tay thon dài ưu mĩ ra, đem nàng kéo lại gần, theo thói quen ôm nàng trong ngực. “Nàng mặc như vậy rất đẹp.”

“...Thực sao ?” Mặc như vậy đi đường rất bất tiện, điều đó khiến nàng thực không thoải mái.

“Ừm, rất đẹp.” Hần nói. Tuy bộ dáng nàng khi phần nam trang cũng thực dễ nhìn song không thể so được với tư thái tú diễm như bây giờ.

Nguyễn Chiêu Hỉ tiểu nhan nóng lên, rỏ mi xuống, đập vào mắt nàng là chồng tấu sớ, có bản còn có dấu tích bút lông chu sa của hần phê điểm lên. “Hoàng Thượng, ta ngồi chỗ này có điểm không tốt lắm đi ?” Phải nói sao đây ? Là vua một nước, động tác như vậy không phải quá ngả ngớn sao ?

“Nàng cả người lạnh như băng, được trầm ôm ấm, không phải rất tốt sao ?” Hần vòng tay quàng qua ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, cảm giác lên vai nàng, bộ dáng vô cùng thân thiết.

“Ngồi như vậy thì người phê duyệt tấu chương thế nào ?” Nàng cảm thấy da đầu có điểm run lên.

“Nàng đọc trầm nghe.”

“Người chẳng phải luôn tự xem sao ?”

“Chẳng lẽ trầm không thể nghe nàng đọc một lúc ?” Hần trầm giọng trả lời, hơi thở ấm áp phả vào một bên cần cổ mẫn cảm, hại nàng không tự giác mà hơi rụt cổ lại, nhưng lui lại một chút lại là một trận tê dại.

“Hoàng Thượng Hoàng Thượng, bản tấu này nói về tình hình lũ lụt ở phương nam. Ở đó hiện giờ không đủ nhân lực phụ trợ, lương thực thực phẩm cũng thiếu thốn trầm trọng. Khẩn cầu người ban lệnh mở kho lương phát chẩn, hoặc điều lương thảo từ các tỉnh lân cận không bị lũ lụt tàn phá sang cứu tế, nếu không đợi đến chuyển chuyển lương lần sau, dân chúng mấy tỉnh miền nam sẽ chết đói mất. Còn có, nếu như đem những tù nhân trong ngục tạm thời thả ra, giao nhiệm vụ trợ giúp huyện nha phát chẩn cứu tế cho họ, đổi lại, để họ nhận được lương lương thảo gấp đôi phát cho dân thường thì sao ? Biện pháp này cũng không tồi nha.” Trời ạ, Hoàng Thượng, người đừng có cần ta nữa !

Đem tấu sớ một tràng đọc luôn miệng, ngay đến biện pháp giải quyết cũng đều nói ra, cái đầu nhỏ nhắn rất nhanh chuyển sang hướng khác, tránh cho người ở phía sau cần cần mình.

Nghe nàng nói vậy, lúc đầu Thanh Vũ có điểm sững sốt.

Hần chỉ là thuận miệng bảo nàng đọc tấu chương khẩn, không nghĩ nàng còn có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết cho hần.

“Nếu chúng không chịu thì sao ?” Hần trầm ngâm. Biện pháp này thoát nghe thì đơn giản, dễ thực thi, nhưng là, từ trước đến nay cũng chưa từng có người nào sử dụng.

“Không đâu. Ai mà chẳng đều muốn sống sót, nếu có thể nhận được gấp đôi lương thảo so với người bình thường, đối là ta, ta cũng sẽ nhận công việc này.” Phát hiện không còn bị cần nhẹ sau gáy nữa, nàng lén thở phào nhẹ nhõm, không chút suy nghĩ liền trả lời ngay, nhân tiện hướng đầu ra xa một chút, tránh bị hần tác quái.

Thanh Vũ cười nhẹ, hỏi tiếp: “Nếu như đem những tù nhân đó thả ra, chúng mà lại gây nháo loạn thì sao ?”

Nguyễn Chiêu Hỉ cụp mi xuống, lẩm nhẩm nói: “Ngốc ạ, có thể được tự do, có ai lại không muốn ? Chỉ cần nói với họ, nếu như tham gia vào công việc cứu tế lần này thì sẽ được miễn giảm án, họ không tranh nhau

làm mới lạ. Từ đó, nhân lực cũng tạm coi là đủ, tình hình thiên tai có thể tốt hơn lên đôi chút, số người chết cũng sẽ giảm đi trông thấy, cũng có thể đợi được đến chuyển chuyển lương kế tiếp, như vậy không tốt sao ? Hơn nữa, sau khi thiên tai qua đi, lương khát cái cũng sẽ không nhiều như mọi khi, đúng không ? Dù sao cũng không ai muốn phải đi làm khát cái.”

Thanh Vũ chậm rãi nhướn mi, thần sắc có điểm phức tạp nhìn nàng.

Nàng bị hắn nhìn chăm chú, lạnh cả da đầu, vội vàng hỏi: “Làm sao vậy ? Ta nói gì lỡ lời sao ? Hay là ta nói chuyện rất không có quy củ ? Nếu ta có nói hoặc làm gì sai, người nhất định phải nói ta biết, tránh cho ta mắc đi mắc lại lỗi lầm, ngày nào đó khiến người trách tội.”

Nàng tuy rất rõ mọi quy củ trong cung nhưng mỗi lần đối mặt với hắn, nàng đều nói đến quên hết cả chừng mực.

“...Nàng sao lại mắc sai lầm ? Điều nàng nói rất có tình, có lý, bảo trăm phải phạt nàng thế nào đây ?” Hắn hướng đôi má phấn nộn của nàng hôn nhẹ một cái. “Chiêu Hỉ, nàng luôn mang đến sự vui vẻ cho trăm.”

“Thật sao ?” Nàng ngẩn người, không hiểu.

“Kế tiếp, nàng lại bồi trăm nhìn một cái, trên đỉnh Thất Tinh quanh năm tuyết phủ, song mỗi khi vào hạ, tuyết ở lưng chừng núi bị tan thành nước, lượng tuyết tan khá lớn, nước theo dòng chảy xuống chân núi gây ra đại nạn cho dân chúng cư ngụ nơi đây. Những nạn dân của trấn Tây Lộc dưới chân núi, hiện đổ xô về phía thành Bắc làm khát cái, nàng nói xem, chuyện này nên xử lý ra sao ?” Cánh tay thon dài hơi vươn ra, đem một tấu chương khấn kéo tới trước mặt nàng.

Nguyễn Chiêu Hỉ nghe vậy liền há hốc mồm.

Chuyện này làm sao mà nàng biết được ?

“Ta ... Ta không biết ...”

“Nếu như nàng nói không biết, vậy trăm cần phải phạt nàng !”

“Không phải người nói sẽ không phạt ta sao ?” Nàng nhỏ giọng kháng nghị, bên cổ lại xuất hiện cảm giác tê dại ấm nóng, ẩm ướt, khiến nàng thấy ngứa.

Thanh Vũ cười nhẹ một tiếng, cần nhẹ cần cổ thon thả của nàng, tuy không đau chút nào nhưng khiến nàng không ngừng né tránh vì ngứa.

Từ trước đến nay, trong Kiền Nguyên cung luôn quanh quẩn, trang nghiêm, lần đầu tiên truyền ra những tiếng cười đùa lãnh lớt, bên cạnh đó còn có tiếng cười trầm thấp, thanh sắc của nam nhân.

Thần không biết quý không hay, Quan Ngọc lui đến bên ngoài điện, nghe những tiếng vui đùa âm ỉ bên trong truyền ra, ý cười nhợt nhạt xuất hiện trên môi, nhìn một trời tuyết rơi lả tả, trong bụng thầm vui mừng, cao hứng cho chủ tử của mình.

§±

Trong Phất Nguyệt điện, từ bên dưới lớp ti bị trên giường truyền đến những thanh âm rất nhỏ.

“Hoàng Thượng, người nhất định phải ôm ta ngủ sao ?”

“Trăm sợ nàng lạnh.”

Nhưng nàng đã cảm thấy ấm hơn nhiều rồi nha. Tuy nghi hoặc đầy bụng song Nguyễn Chiêu Hỉ vẫn ngoan ngoãn nằm trong vòng ôm quen thuộc, hưởng thụ cái ôm ấm áp của hắn. Chỉ là không khí trầm tĩnh, ẩm áp này diễn ra không lâu lắm.

“Hoàng Thượng, sao người lại cần ta ?” Trong thư phòng ở Kiền Nguyên cung ngoạn cả chiều còn chưa đủ sao ?

“Trăm thích chọc nàng cười.”

Nhưng lúc này nàng không muốn cười tẹo nào. Cả người dần nóng lên theo những nụ hôn từ cổ, dần chuyển đến má, cuối cùng tiện đà đậu trên môi nàng, của hắn.

Bị hôn đến thất điên bát đảo, tóc dài xõa tung khắp long sàng, ý loạn tình mê, má phẫn ửng đỏ, cả người vô lực lại mẫn cảm cảm giác được bàn tay của hắn đang dần tiếp nhập vào trong y phục của nàng.

“Hoàng Thượng, người nói muốn đến thành Bắc thị sát chuyện dân tình, tốt nhất là an phận một chút.”

“An phận ?” Hắn khê nhú mày, bàn tay to lớn không cần nhiều sức lực cũng thoát được những né tránh của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn bầu ngực no đủ dưới lớp y phục.

Nguyễn Chiêu Hỉ gạt bàn tay không an phận dưới áo ra, có chút hờn dỗi nói: “Hoàng Thượng, người bảy ngày mới được viên phòng một lần.”

“Nàng nhớ rất rõ a ...” Đôi mắt tràn đầy dục niệm, Thanh Vũ hôn nhẹ lên cần cổ phẫn nộ của nàng.

“Không phải ta nhớ rõ mà là Kính Sự phòng ghi lại ...” Hả ? Y phục của nàng bị cởi hết từ lúc nào vậy ?

“Điều trẫm muốn chẳng lẽ cũng phải chiếu theo quy củ ?”

“Không phải, chỉ là ... người ...”

Còn chưa nói dứt lời, miệng của nàng đã hoàn toàn bị chặn lại, bị hắn gắt gao ôm lấy trong vòng tay ấm áp.

Nàng hiểu được, tư vị của hạnh phúc, đại khái là như vậy đi ?

Nhưng, vì sao, trong lòng nàng vẫn bất an như vậy ?

±±

Có lẽ là do Bách Định vương nói muốn đi xem xét thực trạng thiên tai cho nên sớm hôm sau, bốn bề lặng gió, tuyết cũng ngừng rơi, ngay đến vầng thái dương lâu ngày không thấy cũng phá lệ xuất hiện, chiếu rọi những tia nắng ấm áp.

Sau khi dùng qua tảo thiện[2], hoàng liễn[3] chậm rãi lăn bánh rời khỏi hoàng cung. Từ xa cũng có thể trông thấy một đoàn dài nạn dân đang đứng xếp hàng chờ đến lượt mình. Tri phủ biện kinh cùng nha dịch đang luôn tay luôn chân phát gạo, quần áo cùng ngân lượng cho người dân xung quanh.

“Hoàng Thượng giá lâm !”

Hoàng liễn một đường phi đến, dân chúng xung quanh tự giác lui lại, nhường ra một con đường nhỏ ở giữa, chỉ chờ được một lần diện kiến long nhan. Chờ cho thái giám phía trước thông báo một tiếng, đoàn người hai bên đều nhịn không được tò mò mà hướng hết sự chú ý lên xe ngựa, hoàn toàn không xem những nha sai đang ra sức ra dấu im lặng vào mắt. Những tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng hoan hô vang lên bên ngoài khiến cho Nguyễn Chiêu Hỉ càng không có dũng khí bước xuống khỏi hoàng liễn.

“Sao vậy, nàng muốn ở trên xe ư ?” Ngồi bên cạnh nàng, Thanh Vũ hơi nghiêng đầu, trêu đùa.

“Có thể chứ ?” Nàng gượng gượng cười.

“Không thể.”

Thế còn hỏi làm chi ? Vừa hơi hé miệng đã thấy hắn vén rèm, bước xuống khỏi xe ngựa, chìa tay hướng nàng chờ đợi. Không còn cách nào khác, nàng đành phải đưa tay ra, nắm lấy tay hắn, bước xuống xe, mắt vẫn không quên trừng trừng lườm hắn. Chỉ nghe thấy xung quanh truyền lại những lời xì xầm nhỏ nhỏ, hình như còn chỉ trỏ gì đó.

“Ngẩng đầu lên đi, dưới đất không có ngân lượng đâu, ngân lượng ở hết trên bàn kia kìa.”

Nghe vậy, Nguyễn Chiêu Hỉ ngẩng phắt đầu lên, sự chú ý dồn hết lên cái bàn cách hai người mấy bước chân nọ. Quả thực trên bàn có rất nhiều hòm gỗ, lại gần hơn liền có thể thấy rõ những thỏi ngân lượng lấp lánh ánh vàng bên trong. Tất cả đều là ngân lượng lấy ra từ quốc khố, thoảng chốc, trong mắt nàng chỉ còn có những tia sáng lấp lánh của ngân lượng.

“Oa...” Trời ạ, lớn bằng này rồi, lần đầu tiên nàng mới được tận mắt trông thấy nhiều ngân lượng như vậy. Dưới ánh mặt trời, ngân lượng không ngừng phát ra những tia kim quang chói mắt, lọt vào mắt nàng liền khiến cho trái tim nhỏ bé trong lồng ngực đập loạn nhịp. Nàng sắp không thừa nhận được kinh hỉ lớn lao trước mắt.

“Nàng sao vậy ?” Nhìn nàng cười đến híp cả mắt nhưng lại khó chịu mà ôm lấy ngực, hẳn không khỏi thấy buồn cười.

“Nhiều ngân lượng quá ...” Nàng cao hứng nói.

“Tuồng cái gì, sau khi hồi cung, trăm sẽ dẫn nàng đến xem quốc khố.”

“Thật chứ ?” Nàng bày ra vẻ mặt đứng đắn hỏi.

“Quân vô hí ngôn.”

“Được, được, người nhất định phải nhớ kĩ đó, không được gạt ta!” Có cơ hội chính mắt nhìn thấy núi vàng trong ngân khố, nàng nhất định phải chuẩn bị tinh thần thật tốt.

Thanh Vũ thấy vậy không khỏi lắc đầu, nắm tay nàng bước tới bên chiếc bàn dài, lắng nghe tri phủ nói về thực trạng cứu trợ nạn dân gặp thiên tai cùng với chuyện bố trí chỗ ở cho nạn dân.

Nguyễn Chiêu Hỉ từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn thủy chung dừng lại trên đồng ngân lượng cao ngất trên bàn. Nhưng nàng lại phát hiện ra, nạn dân đến xin lĩnh tiền càng lúc càng nhiều, ngân lượng trên bàn càng lúc càng vơi đi, lòng có điểm đau đớn.

Cả đời này chuyện nàng hứng thú nhất chính là kiếm tiền, cho dù ngẫu nhiên giở chút thủ đoạn nhưng tốt xấu gì những đồng tiền nàng vất vả kiếm được cũng là những đồng tiền quang minh lỗi lạc. Nhưng bên trong đám người kia, rõ ràng có rất nhiều tên chơi bởi lâu lổ, vì có gì bọn chúng lại không cần làm việc cũng có thể ngồi mát ăn bát vàng ?

“Sao thế ?” Phát hiện sắc mặt nàng có điểm khác thường, Thanh Vũ đứng bên cạnh không khỏi cúi đầu, thấp giọng hỏi.

Nàng ngoảnh mặt làm lơ, đôi mắt nhìn thẳng vào những người đang nhận lĩnh tiền, thẳng đến khi có một người tới lượt, bước lên chờ nhận tiền, nàng chỉ thẳng vào hắn, lớn tiếng chất vấn —

“Người! Người căn bản không phải là khát cái, vì sao cũng xếp hàng chờ lĩnh tiền cứu trợ ?”

Kẻ bị điểm trúng nhất thời ngốc lảng, ngân lượng cầm trong tay cũng không biết là nên trả về hay vẫn giữ lấy, chỉ có thể sững sờ chôn chân tại chỗ.

“Người không phải là khát cái ?” Thanh Vũ nheo mắt lại, tri phủ biện kinh đứng bên cạnh ánh mắt khẽ lưu chuyển, lập tức một đám nha dịch tiến lên.

“Xin Hoàng Thượng thứ tội! Thảo dân chỉ chỉ ...”

“Còn có, người, người, người, cũng đều không phải là khát cái. Các người đều luôn ở Chấn Thiên lâu ăn uống không lo thiếu tiền trả. Còn có, người, người, người nữa !”

Nguyễn Chiêu Hỉ chỉ từng tên một, những tên đó lập tức bị nha sai giải đi, những kẻ muốn kiếm chút tiền mới giả làm khát cái xếp phía sau thấy vậy đều nhất tề lui đi, chỉ sợ bị người khác chỉ điểm phải vào nhà lao ăn cơm tù.

Thanh Vũ kinh ngạc nhìn nàng. “Sao nàng biết được, họ không phải là khát cái ?”

“Hoàng Thượng, tay chân những khát cái không nhà không cửa, không chốn dung thân cùng nạn dân đều không thể sạch sẽ như vậy, hơn nữa ánh mắt của những kẻ đó ngay đến một tia cảm kích cũng không có.” Muốn gạt người khác làm khát cái ư, không dễ thế đâu ! Nhớ ngày đó, lúc cha vừa mới qua đời, nàng cũng từng trải qua kiếp sống của một khát nhi, cho nên những tập tính của khát nhi nàng đại khái đều biết rõ.

“Chiêu Hỉ, nàng đã phải nếm chịu không ít cực khổ rồi.” Nàng không nói nhưng theo những gì nàng từng nói, hẳn cũng phần nào đoán ra được cuộc sống trước đây của nàng. Hẳn biết rõ gia cảnh của nàng, cũng biết nàng vì chăm lo, bảo vệ cho người nhà nên mới nỗ lực kiếm tiền, nếm trải không ít cực khổ.

“Ai, nếu chịu khổ mà nhận được chút tiền, đây chưa phải là nỗi khổ thực sự. Khổ chính là không có cách nào kiếm được dù chỉ là một chút tiền.” Đảo mắt thấy một ông lão đang bước lên nhận một thước vải cùng một lượng bạc, nàng nhìn không được quay sang hỏi: “Hoàng Thượng, có thể cho ông ấy nhiều hơn một chút không ?”

“Được, cứ theo ý nàng.” Hắn nhẹ gạt đầu, liền thấy nàng bước lên, cầm một thỏi bạc để vào tay ông lão kia. Nguyễn Chiêu Hỉ đứng bên cạnh, dùng đôi mắt nhìn thấu âm lạnh nhân gian nhìn kỹ từng người rồi quyết định cấp bao nhiêu bạc.

Nhưng là, nhóm người già, trẻ nhỏ thừa dằn, tiến lên lĩnh bạc là những thanh niên, trai tráng khỏe mạnh, nàng bắt đầu thấy khó khăn trong việc đưa ra quyết định, thỏi bạc trên tay như trở nên quá nặng song nàng không có cách nào có thể buông xuống.

16. Chương 16

“Chiêu Hỉ ?”

“Hoàng Thượng, thứ bọn họ cần là an cư lạc nghiệp chứ không phải là lòng tốt ban phát của người. Cứ phát ngân lượng như vậy không phải là giúp mà là đem tới cho họ một cuộc sống tồi tệ hơn.” Nàng càng nói càng nhỏ, ngân lượng nắm trong tay càng không chịu buông.

“Thành Bắc hiện giờ hoang phế như vậy người còn trích một lượng lớn tiền bạc cùng nhân lực tu sửa điện Lê Bình, vì sao người không điều những thợ mộc ấy đến đây tu sửa, xây dựng nhà cửa cho dân chạy nạn có nơi tạm trú, để họ có thể an tâm nghĩ đến việc mưu sinh sau này ?”

“....Chiêu Hỉ, những điều nàng nói, trầm ghi tạc trong lòng.” Thanh Vũ nghe vậy liền gạt đầu tán thành, nhưng đáng về vẫn có điểm băn khoăn.

“Ngân lượng này chỉ có thể tạm thời giúp cải thiện tình hình trước mắt, nhưng dù sao trước cũng phải để họ có cái ăn, cái mặc, như vậy mới có sức làm việc nuôi sống gia đình và bản thân.”

“Người biết không ? Những chuyện như thế này người không nên bảo ta đến mà phải bảo nương ta đến mới đúng.”

“Đó cũng là một ý hay, đợi trầm phái người đi mời mẫu thân cùng đệ đệ của nàng đến, được chứ ?”

“Thật sao ?” Nàng nghi hoặc nhìn hắn, ngân lượng vẫn như thể mọc rễ trong lòng bàn tay nàng, không rời.

“Tiền tài chỉ là vật ngoài thân.” Cầm lấy bàn tay nàng, hắn đem ngân lượng bỏ ra ngoài.

Nàng một mặt đau khổ, rốt cuộc cũng buông tay. “Đúng vậy, đúng vậy, sống không mang theo đến, chết cũng không thể mang theo đi.....Nhưng bây giờ ta vẫn còn sống, sinh tử ở đời khó lường trước được, vẫn là phải cần tiền để nuôi gia đình a.” Nói nàng ích kỷ cũng được, dù sao nàng cũng chỉ là luyện tiếc mà thôi, nàng nghĩ muốn phát nhiều hơn hai nghìn bạc cho người trong nhà.

Trách nhiệm của nàng vẫn chưa xong, sau này cũng không còn cách nào kiếm tiền nuôi người thân. Tông Thiện vẫn chưa tham gia thi hương, sau này phải làm thế nào ? Huống hồ, gần đây trong nhà còn nuôi thêm một đứa trẻ do nương nhặt về, để lưu lại tính mạng cho nó, cần phải có thêm bao nhiêu tiền ?

Nghĩ đến đây, nàng thật sự rất khó buông tay....

“Yên tâm đi, nàng là tần phi của trầm, trầm sao có thể bạc đãi người thân của nàng được ?”

“Ồ ? Thật chứ ?”

“Đương nhiên, mọi chuyện trầm tự có an bài.”

Nguyễn Chiêu Hỉ nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười, vỗ vỗ ngực hắn. “Sao không nói sớm !” Nghe được những lời này nàng chẳng những đem ngân lượng giao ra, thậm chí còn cho thêm hai cha con trước mắt nhiều hơn hai nghìn bạc.

Nàng không biết suy nghĩ của nàng như vậy có đúng không, nhưng nàng luôn nghĩ, những người có khả năng lao động, tự nuôi được bản thân thì không nên tranh dành, ỷ lại vào sự trợ cấp của triều đình. Nhưng những ấu nữ, phụ lão thì lại khác. Họ không có khả năng tự mình lao động kiếm sống, nhận sự giúp đỡ từ triều đình, chuyện này có thể thông cảm được. Cũng chính vì như thế lúc trước mỗi khi ra ngoài nàng

thường phần nam trang, có vẻ như khi phần nam trang, ít có kẻ lui tới gây khó dễ cho nàng, hơn nữa tiền công còn khá hơn rất nhiều.

Nàng thường nghĩ, nếu bản thân có khả năng, nàng nhất định cũng sẽ dang tay ra giúp đỡ họ đôi chút, nếu không lúc trước nàng cũng không đồng ý để nương mang tiểu đồng tây kia về nhà nuôi.

Ánh nhìn lơ đãng quét qua thân hình một thiếu niên thân thể cường tráng đang tiến lại gần, y phục lam sắc đơn giản thoát nhìn cũng biết sinh trưởng trong gia đình không dư dả gì mấy nhưng cũng không phải hạng người không có khả năng lao động. Nghĩ đến đây nàng không định phát cho người nọ ngân lượng. Nhưng, người nọ càng tới gần thì nàng lại càng cảm thấy thân ảnh trước mặt có điểm quen mắt

“Tòng Thiện ? Sao đệ lại tới đây ? Đệ không thể lĩnh ngân lượng, ta sẽ mang tiền về nhà sau.”

Nếu như Hoàng Thượng đã nhận lời chiếu cố tử tế người thân của nàng, như vậy đương nhiên là người nhà nàng không có quyền đến đây lĩnh ngân lượng.

“Đệ không đến để nhận ngân lượng, đệ mang nương đến gặp tỷ.” Nguyễn Tòng Thiện nhìn nàng bất đắc dĩ mặc một thân cẩm hoa y phục, lập tức hiểu được, thân phận của tỷ mình đã bị phát hiện, hơn nữa Nhìn sang nam nhân đứng cạnh, y càng khẳng định, từ xa nhìn lại, người kia cũng không phải là ảo giác, Tiểu Song Tử mà tỷ tỷ y mang về đợt trước, quả thực là đương kim Hoàng Thượng.

“Nương cũng đến đây sao ?” Chiêu Hỉ nhìn lại phía sau, mừng rỡ hô lên. “Nương !”

Hỉ nương[1] trong lòng bé theo một bé trai, cười tủm tỉm đi tới. “Ai nha, Chiêu Hỉ nhà ta trông thực xinh đẹp, thực giống ta ngày trẻ !”

“Nương” Nguyễn Chiêu Hỉ ngượng ngùng cúi gầm đầu xuống, không biết phải giải thích với người nhà thế nào về kỳ ngộ trong cung.

Nam hài trong lòng Hỉ nương quay sang nhìn nàng một cái, nói: “Không có đâu, đại nương đẹp hơn tỷ tỷ nhiều.”

“Xú Tinh Đình !” Nguyễn Chiêu Hỉ lập tức ngẩng đầu, lườm nó một cái.

“.....Thanh Đình ?”

Đột nhiên, Thanh Vũ thấp giọng hô nhỏ, Nguyễn Chiêu Hỉ khó hiểu nhìn về phía hắc, bên tai lại nghe thấy tiếng áp úng của xú Tinh Đình vừa bị nàng trừng.

“.....Phụ Hoàng !”

“Hả ?” Nàng lại một lần nữa ngẩn người.

Một hồi tham gia cứu trợ nạn dân lại biến thành tiết mục phụ tử nhận nhau.

Thanh Vũ lúc này mới ngộ ra, nguyên lai hắc vẫn thủy chung tìm không ra tung tích đứa con hóa ra là vì nó sớm đã được nương của Chiêu Hỉ mang về chăm sóc.

Trong nháy mắt, Nguyễn gia liền trở thành đại ân nhân của cả vương triều Bách Định.

Thanh Vũ quyết định mau chóng mang họ hồi cung, cho gọi tân Tể Tướng mới nhậm chức vào trong thư phòng thương nghị. Cuối cùng Nguyễn Tòng Thiện được phong làm thị đồng của Thái Tử, Hỉ nương ngự phong làm Tri Quốc tam phẩm phu nhân, ban thưởng một tư phủ cùng vài nha hoàn, còn Chiêu Hỉ thì được sắc phong Ngân phi. Bởi vì để cho Chiêu Hỉ được một phen đoàn tụ với người nhà nên mượn cớ có chuyện cần Chiêu Hỉ đích thân đảm nhiệm, cho phép nàng được xuất cung một ngày một đêm.

Thái tử lưu lạc dân gian lâu ngày tự nhiên là phải trở về Hoàng cung. Thanh Vũ truyền ngự y đến, muốn hỏi xem, sức khỏe của Thái Tử đã hoàn toàn hồi phục hay chưa.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, thân thể Thái Tử đã không còn gì đáng lo ngại.” Hứa thái y bắt mạch xong, kính cẩn nói.

“Vậy sao ?” Hắc thuận miệng nói. “Khanh lui xuống đi.”

“Hạ thần tuân chỉ.”

Hắn ngồi bên đường, chăm chú nhìn đứa con từ sau khi hồi cung vẫn không lên tiếng nói chuyện.

“Đã bao lâu rồi phụ hoàng không được nhìn thấy con ?” Không thể phủ nhận, hắn là một người cha thất trách.

Hắn rõ ràng đã từng nhìn qua bóng dáng nó trong nhà Chiêu Hỉ, cũng nghe qua thanh âm nó nói chuyện thế nhưng lại không nhận ra con. Tất cả chỉ vì đã khá lâu, hắn không để mắt đến đứa con này, căn bản cũng không biết nó đã lớn như vậy.

Nhìn kĩ lại mới thấy, khuôn mặt của đứa trẻ giống hắn đến vài phần song ánh mắt nó nhìn hắn lại như nhìn một người xa lạ, không chút quen biết.

“....Đại nương....” Thanh Đình nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Hoàng nhi muốn tìm Nguyễn đại nương sao ?”

“Vâng.”

“Người đối với hoàng nhi tốt chứ ?”

“Vâng.” Thanh Đình ra sức gật đầu, thủy chung vẫn không nhìn hắn một lần.

“Đình nhi, phụ hoàng cứ nghĩ con đã không còn tại thế.” Thanh Vũ cúi người, ôm đứa nhỏ vào lòng. Mẫu phi hắn cũng là bị người độc chết, cho nên hắn có thể hiểu lí do đứa con mình tìm kiếm bóng dáng mẫu thân mình trên thân người khác.

“Sau này phụ hoàng nhất định sẽ bảo vệ hoàng nhi thật tốt.”

Lời hứa ấy của hắn dường như đã tác động mạnh đến Thanh Đình, chỉ thấy khóe môi nó run rẩy vài cái, nhin không được òa khóc.

“Phụ hoàngMẫu ... Mẫu phi chết rồi, Tú nhi cũng chết rồiNhi thần rất sợ, Tú nhi muốn nhi thần chạy nhanh đi, nhưng nhi thần không biết phải chạy đi đâu....” Nước mắt một khi đã rơi cũng khó lòng ngưng lại được, lo lắng, sợ hãi lâu ngày dường như cũng theo đó mà theo ra.

Thanh Vũ ôm chặt lấy con, để nó dựa vào trong lòng mình, khóc lớn một hồi, giải tỏa áp lực cùng đau đớn trong lòng.

“Đêm đó, nhi thần cùng Tú nhi đi dạo ở hoa viên ngoài điện Lê Bình thì thấy Thục phi đến, Hoàng hậu cũng phái người tìm đến. Một lúc sau thì nghe được bên trong phòng truyền ra thanh âm đổ vỡ, Tú nhi mang nhi thần chạy vào trong điện thì thấy mẫu phi ngã nằm trên đất, miệng trào ra rất rất nhiều máu. Mẫu phi nói, trong thức ăn có độc, có người muốn hạ độc thủ cho nên mới bảo Tú nhi dắt nhi thần chạy đi. Tú nhi muốn dẫn nhi thần đến gặp phụ hoàng nhưng mọi lối dẫn ra ngoài tiền đình đều có người chặn lại cho nên Tú nhi đành phải mang con chạy theo hướng bắc, dọc đường, Hoàng nhi té ngã rất nhiều, là Tú nhi đã ôm nhi thần chạy.”

Đêm đó đối với Thanh Đình mà nói quả là một đêm sinh tử tồn vong, cho đến bây giờ nó vẫn nhớ rõ, liền ngay cả cái rét lạnh đêm ấy nó cũng không thể nào quên.

Nó vẫn thường sợ hãi, giật mình thức dậy lúc nửa đêm, đều là đại nương ôm nó vào lòng, nhỏ giọng hát ru dỗ nó ngủ lại.

“Thục Phi cũng ở đó ?” Thanh Vũ sững sốt hỏi.

“Vâng, Thục phi cùng mẫu thân dùng bữa, sau cung nữ của Hoàng Hậu tiến vào, tặng mẫu thân một cái túi hương.”

“Vậy, Thục phi rời đi khi nào ?”

“Nhi thần cũng không biết, lúc ấy quả thực rất loạn, nhi thần ... nhi thần quả thực không biết ...” Nó lại miu máo khóc lớn, chộc Thanh Vũ vụn phần không muốn nhưng vẫn đưa tay ra lau đi nước mắt đầm đìa trên mặt.

“Không sao rồi, không sao rồi, có phụ hoàng ở đây, phụ hoàng sẽ không để bất cứ kẻ nào làm tổn thương hoàng nhi thêm lần nữa.” Hần trầm giọng cam đoan, đỡ đứa nhỏ đi vào giấc ngủ, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

17. Chương 17

Nguyễn Chiêu Hỉ lĩnh mệnh mang theo mẫu thân cùng đệ đệ chuyển vào sống trong tư phủ, lúc hồi cung thì lại biết được một tin khiến nàng khó có thể tin được. “Hoàng Thượng bãi giá Phù Dung điện?” Thủy mâu khẽ neho lại, nàng trừng mắt nhìn tiểu thái giám đứng gác ngoài Phất Nguyệt điện. “Người chắc chứ?”

“Hồi bẩm nương nương, nô tài không dám gạt người, Hoàng Thượng đúng là đã bãi giá đến Phù Dung điện.” Tiểu thái giám cả người run rẩy, mặt cúi thật sâu, cuối cùng quỳ hẳn xuống.

Nguyễn Chiêu Hỉ tâm loạn thành một đồng song vẫn cố gắng trấn định, hỏi tiếp: “Sợ cái gì?”

“Nương nương?” Tiểu thái giám sợ hãi, cảnh giác ngẩng đầu lên.

“...Là Kính Sự phòng tới nghênh giá?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Dạ.”

Đau đớn kịch liệt khiến cho nàng nhắm chặt mắt lại, thấp giọng nói: “Lui xuống đi.”

“Dạ.” Tiểu thái giám giống như được đại xá, lập tức rời đi, chỉ sợ ở lại lâu thêm chút nữa thì sẽ rước họa vào thân.

Ngồi trên cấm tháp, Nguyễn Chiêu Hỉ có điểm hốt hoảng nhìn chằm chằm bốn trụ giường lớn trong tấm điện.

Tối hôm qua, hai người còn ở trên giường này ân ái, hẳn cũng nói qua từ nay về sau chỉ cần một mình nàng, vì sao ... Bất quá chưa được đến một ngày, lời hứa hẹn thoáng chốc trở thành hư vô?

Kỳ thực nàng rất rõ, chính mình không bao giờ có thể độc hưởng tình yêu của hắn, chỉ là nàng thật sự không thể khoan dung cùng những phi tần khác chia sẻ hắn, càng không bao giờ muốn nghĩ đến bộ dáng hắn ôm phi tử khác trong lòng.

Có phải đây chính là cái gọi là phép tắc hậu cung?

Chiều theo luật lệ vương triều, Hoàng Thượng nhất định phải tọa ượng hậu cung để Hoàng tự đông đúc, sau đó ... Tiếp tục trở mắt nhìn hậu cung phi tử không ngừng trình diễn những tiết mục tranh quyền đoạt vị, không phải người sống thì ta chết.

Nhưng điều này nói lên cái gì?

Hắn để cho nàng nguyên một đêm đoàn tụ cùng người thân, nhưng khi trở lại, nghênh đón nàng lại là tin tức hắn yêu đương vụng trộm Không, hẳn không có yêu đương vụng trộm, thân là vua một nước, đó là trách nhiệm của hắn, nàng không có quyền trách cứ, còn nhất định phải mắt nhắm mắt mở làm như không thấy, không biết.

Nàng chán ghét cái cảm giác này.

Trước đây, nàng thường an bài hắn đến Phù Dung điện vì quả thực nàng phát hiện, mỗi lần đến Phù Dung điện, hắn sẽ ở lại đây lâu hơn bình thường, hiện giờ hắn lại như trước sủng hạnh Thực phi ... Nói hắn không có nửa điểm với nàng ta, nàng tuyệt đối không tin.

Hắn có thể đa tình nhưng nàng thì không. Hắn có trách nhiệm của hắn, nàng không có. Cho nên, nàng có thể lựa chọn buông tha cho cuộc sống hiện tại, được chứ?

Như vậy, nàng cũng không cần phải mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, con nàng cũng không cần giống như hắn, giống như Thanh Đình, ở trong cung sống một cuộc sống gian khổ, giờ giờ phút phút đều phải sinh tồn trong chốn hiểm cảnh.

Một giọt lệ rơi xuống, lăn dài trên cung phục cấm sắc, khiến nàng cũng giật mình kinh ngạc.

“Ai, khóc cái gì mà khóc ? Có gì mà phải khóc chứ ? Không phải đã sớm biết như vậy sao ?” Nguyễn Chiêu Hỉ cười, giấu cợt sự yếu đuối của bản thân, nước mắt ngày một rơi nhiều hơn, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, không hé ra bất cứ tiếng động nào, cứ vậy mà khóc.

Khóc lớn một hồi tâm tư nàng cũng rõ ràng hơn, nàng cuối cùng cũng xác định rõ điều mà bản thân muốn. Cung quy không thể đổi, nhưng lòng nàng thì có thể. Nàng là người tự do, không ai có thể trói buộc được nàng.

—±—

Lúc Thanh Vũ rời Phù Dung điện trở lại Phát Nguyệt điện cũng đã là canh hai.

Trong điện không có thân ảnh nữ nhân mà mình yêu mến, điều này cũng nằm trong dự liệu của hần. Dù sao cũng cho nàng thời gian một ngày một đêm cùng người nhà sum họp, phải đến ngày mai nàng mới mang theo Nguyễn Tông Thiện hồi tiến Đông cung.

Đã quen có nàng bầu bạn bên cạnh, đột nhiên thiếu nàng khiến hần hiểu được thế nào là cô đơn.

“Hoàng Thượng, hay là để nô tài xuất cung thỉnh nương nương hồi cung ?” Quan Ngọc đứng bên cạnh hầu hạ hần đi ngủ thấp giọng hỏi.

Thanh Vũ nghe vậy không khỏi cười khê. “Không cần, từ nay về sau nàng cũng khó có cơ hội xuất cung đoàn tụ với người nhà, cứ để nàng ở đó qua đêm nay đi.”

Hần chỉ nhượng bộ một đêm này, từ nay về sau, nàng nhất định phải giờ giờ phút phút bầu bạn ở bên cạnh hần, chỗ nào cũng đều không được đi.

Quan Ngọc nghe vậy không nói gì nữa, kính cẩn lui ra ngoài điện.

Trong tấm điện, trên chiếc giường rộng lớn, hoa lệ, Thanh Vũ trần trọc không ngủ được, cứ vậy thức đến khi trời sáng.

Canh bốn thiên, Quan Ngọc bước vào thấy hần tựa hồ như một đêm không ngủ, tựa người bên một trụ giường, nghĩ ngợi gì đó.

“Hoàng Thượng, đã canh bốn thiên.”

“Trẫm biết rồi.” Hần đứng dậy, để Quan Ngọc thay y phục.

“Hoàng Thượng đang suy tư chuyện Thục phi ?” Phát hiện chủ tử có điểm không an lòng, Quan Ngọc thuận miệng hỏi.

Thanh Vũ thản nhiên nhìn về phía y. “Từ khi nào mà người cũng suy đoán tâm tư của trẫm ?”

Quan Ngọc sững người một chút sau đó nhanh chóng cúi đầu. “Nô tài quá phận, chỉ là thấy người một đêm không ngủ, cho nên ——” Hôm qua lúc Hoàng Thượng nói đến chuyện Thục Phi có điểm khác thường mới gọi riêng tổng quản Kính Sự phòng lại, an bài chuyện bãi giá Phù Dung điện, hần đã nghĩ, Hoàng Thượng cũng tin tưởng hần, nếu không người sẽ không bao giờ nói chuyện này với hần, là hần tự mình tưởng tượng sao ?

“Vậy sao ? Nếu như cả người cũng nhìn ra trẫm một đêm không ngủ vậy Chiêu Hỉ chắc cũng sẽ nhìn ra Trẫm là bởi vì nàng nên mới một đêm thức trắng ?” Nha đầu kia thực biết tra tấn người khác, bất quá một đêm tạm chia xa cũng có thể dạy hần thế nào là khó ngủ.

Quan Ngọc lúc này mới thảm thở phào nhẹ nhõm, cười và nói: “Nguyên lai Hoàng Thượng là vì nương nương nên mới mất ngủ.”

“Nếu không phải nàng, người cho là Thục phi chắc ?” Nói đến Thục phi, hần mới nhớ ra, một đêm qua mặc kệ cho hần truy vấn thế nào, Thục phi kia cũng khéo léo trả lời không lộ ra bất cứ sơ sót nhỏ nào, nhưng cũng chính vì vậy lại khiến hần càng thêm nghi ngờ. Nhưng tất cả cũng chỉ mới dừng lại ở nghi ngờ, không có chứng cứ gì nên cũng chẳng thể kết tội nàng ta, bất quá cũng phải nói với Chiêu Hỉ một tiếng để từ nay về sau nàng đề phòng nàng ta hơn.

“Vậy, nô tài phải người đi nghênh tiếp nường nường hồi cung ?”

“Chậm chút, chờ lâm triều xong đã.”

“Nô tài tuân chỉ.” Quan Ngọc cười nhẹ nói.

Nhưng đợi đến khi lâm triều qua đi vẫn chưa thấy Quan Ngọc đón Chiêu Hỉ về, Thanh Vũ trước đến Đông cung tìm thị đồng mới tiến cung của thái tử tức Nguyễn Tông Thiện hỏi thăm mới biết ——

“Tối qua Chiêu Hỉ đã hồi cung sao ?” Thanh Vũ kinh ngạc hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, tối qua tỷ tỷ có nói không yên lòng về Thái Tử cùng Hoàng Thượng liền hồi cung trước, tỷ ấy giờ không ở trong cung sao ?” Nguyễn Tông Thiện thấp giọng hỏi.

Thanh Vũ nheo mắt lại, nhìn về phía Quan Ngọc, ý hiểu ý liền đến Phát Nguyệt điện đem tiểu thái giám giữ điện đến Kiền Nguyên cung.

“Nô tài tham kiến Hoàng Thượng !” Tiểu thái giám run rẩy quỳ lạy.

“Trẫm hỏi người, Ngân phi tối qua có về Phát Nguyệt điện không ?” Thanh Vũ trầm giọng hỏi.

“Bẩm Hoàng Thượng, nường nường quả thực có về Phát Nguyệt điện.”

“Vậy người đâu ?”

Tiểu thái giám sững sốt, mặt thoáng trắng bệch rồi chuyển sang xanh mét. “Nô tài ... Nô tài không biết ạ...”

“Nô tài lớn mật ! Người thân là thái giám thủ điện, ngay cả nường nường rời đi khi nào cũng không biết, vậy trẫm còn lưu người lại làm gì, người đâu ——”

“Hoàng Thượng, tỷ tỷ rời đi ắt hẳn là có nguyên nhân, Hoàng Thượng sao không hỏi thái giám kia về tình hình lúc đó xem sao ?” Nguyễn Tông Thiện nhanh chóng lên tiếng, chỉ sợ Hoàng Thượng mới mở miệng thì tính mạng tiểu thái giám kia coi như xong.

Thanh Vũ trừng mắt nhìn người có dung mạo vài phần tương tự với Nguyễn Chiêu Hỉ một cái, sau mới trầm giọng hỏi: “Trẫm hỏi người, hôm qua Nường nường hồi cung, có biểu hiện gì lạ không ?”

“Hồi ... hồi Hoàng Thượng, nường nường vừa về liền hỏi xem Hoàng Thượng đi đâu, nô tài chỉ biết trả lời nường nường là người bãi giá tới Phù Dung điện.” Tiểu thái giám bị hù đến sắp khóc.

Nghe vậy, Thanh Vũ không khỏi nhắm mắt, day day trán.

“Tỷ tỷ phần nam trang cũng đã lâu cho nên mới có khí khái như một đấng nam nhân, vì vậy cũng dưỡng ra hào khí kia ...Thần đoán, tỷ ấy hẳn đã xuất cung, còn về đi đâu thì ...” Nguyễn Tông Thiện hơi dừng lại, nhìn về phía nam nhân hiển nhiên đã luống cuống chờ nghe kia, nói. “Không biết trong lòng Hoàng Thượng đã có chủ ý gì chưa ?”

Thanh Vũ miễn cưỡng bản thân trước ném buồn bực sang một bên, ngẫm lại khoảng thời gian một đêm này nàng hẳn không có đi xa. Huống hồ người nhà của nàng đều ở hết trong Hoàng thành, nàng nhất định không bỏ xuống được, cho nên ...

“Thiên hạ đệ nhất lâu ?”

Nguyễn Tông Thiện nghe vậy chỉ cười mà không nói gì, đáp án không phải đã rõ ràng rành rọt đó sao.

Chấn Thiên lâu nằm ở trước con ngõ nhỏ Bạch Hoa, giáp với đường cái. Bề ngoài có chút cũ nát, bên trong lại càng khôi phá, thời gian buồn bán còn tùy tâm tình đại trù[1] mà định ra. Có khi buổi trưa đã mở cửa buồn bán có khi đến lúc thấp đèn cũng chẳng thấy động tĩnh gì, đơn giản mà nói chính là một quán khách điểm. Trên lầu còn có vài gian phòng nhỏ cung ứng cho những khách quan dừng chân muốn ghé lại.

Cứ theo lời Nguyễn Tông Thiện, đại trù của Chấn Thiên lâu với Nguyễn Chiêu Hỉ tình như huynh đệ, lúc trước nếu như không phải vì Tế Tương trả một số tiền công lớn nói không chừng nàng còn làm ở Chấn Thiên lâu không chịu rời đi, tất cả cũng chỉ vì cơm khuya của quán cực kỳ ngon.

Thanh Vũ không thường ăn khuya nhưng đêm nay hẳn lại vô cùng muốn đến đây ném thử.

Buổi trưa qua đi, hần lập tức cải trang xuất cung, đến trước căn nhà nhỏ trong ngõ Bạch Hoa thấy nàng không có dấu hiệu trở về mới chuyển sang đi tới Chấn Thiên lâu. Ngoài dự liệu, đã sớm qua lúc đốt đèn nhưng Chấn Thiên lâu vẫn còn chưa mở cửa buôn bán, khách nhân bên ngoài sớm đã tụ tập thành một đồng.

Từ trong khe cửa đã nứt toang lọt qua mấy tia sáng, khách nhân bên ngoài đều rục rịch chờ đợi cánh cửa quán mở ra. Trong nháy mắt lúc cửa chính mở ra, Thanh Vũ có ảo giác, dân chúng giống như những binh sĩ công thành, một đường dồn đẩy, chen lấn xông vào bên trong, nhanh chóng chọn một vị trí ngồi xuống, cao giọng gọi món ...

“Tiểu nhị, đem những món ăn trên thực đơn toàn bộ bưng lên.”

“Đến đây !” Trình nhị trả lời, thân ảnh ở trong gian phòng đi qua đi lại, vừa châm trà, vừa đem thực đơn nhớ rõ rành rành hướng phía phòng bếp kêu lớn. “Đem những món ăn trên thực đơn toàn bộ bưng lên !”

Tiếp tục vừa quay đầu lại y đã thoáng thấy Thanh Vũ đang chậm rãi bước vào, y toét miệng cười thật tươi, ân cần chạy lại hỏi: “A, khách quan, đi một mình thôi sao ?”

Thanh Vũ hơi liếc nhìn y một cái, lãnh đạm hỏi: “Chiêu Hỉ có ở đây không ?”

“Chiêu Hỉ ?” Trình Nhị hí mắt nhìn hần, đột nhiên nhớ ra hần là ai. “A, ta nhớ ra rồi, người là bằng hữu của Chiêu Hỉ, lần trước từng cùng đến đây dùng cơm.”

Thanh Vũ có điểm ngạc nhiên, một tiểu nhị chạy bàn thế nhưng lại luyện được công phu chỉ thấy qua một lần liền nhớ không quên. “Đúng vậy.”

“Chờ một lát, Chiêu Hỉ đang phụ giúp trong nhà bếp, không biết khách quan có dùng trước cái gì không ?”

Đã là khách nhân còn là bằng hữu của Chiêu Hỉ, ý cười trên miệng Trình nhị càng thêm chân thành.

“Mang một chút đồ ăn trên thực đơn lên đi.” Thanh Vũ quay người, chọn một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

“Tới ngay đây !” Trình nhị lập tức nhớ kỹ trong đầu yêu cầu của khách quan sau đó chạy nhanh vào sau rèm đi thẳng đến nhà bếp.

Trong phòng bếp có khoảng ba mươi hai người, bát đĩa, nồi chảo, thìa muôi chất đầy chậu, tiếng dao, tiếng xào nấu vang lên bốn phía. Nguyễn Chiêu Hỉ đứng ở phía sau lưng đại trù, một bên phụ giúp phối gia vị, một bên lạnh lẽo xếp đồ ăn vào mâm.

“Trình nhị ca, thức ăn có thể bưng lên rồi đó !” Chỉ nghe tiếng bước chân, Nguyễn Chiêu Hỉ liền biết người tới là ai, cũng không quay đầu lại, vừa nói vừa liên tục giúp đại trù.

“Chiêu Hỉ, bên ngoài có người tìm người đấy !”

Nàng đứng sững người lại song động tác trên tay cũng không vì vậy mà ngưng. “Ai thế ?” Sẽ không phải là Thanh Vũ đi ... Không đâu, hần thân là Hoàng đế của một nước, sao có thể tùy tiện xuất cung ?

Tám phần là Tòng Thiện, chuyện hôm nay nàng phải tiến cung chắc Tòng Thiện cũng biết.

“Là người mà lần trước người mang đến.”

Cách cách một tiếng, đĩa đồ ăn mới nấu xong từ trên tay Chiêu Hỉ rớt xuống đất, thức ăn cùng cái bát vỡ tan thành những mảnh nhỏ, tán loạn trên mặt đất. Còn chưa kịp dọn dẹp lại nàng đã bị đại trù mặt xanh mét đứng bên cạnh đá ra khỏi bếp.

“Ở trong này không giúp được gì vậy thì tất cả ra ngoài cho ta !”

Bị bắt phải bưng đồ ăn ra, Nguyễn Chiêu Hỉ cứ chần chờ đứng sau tấm rèm ngăn cách gian ngoài với phòng bếp không dám bước ra.

“Chiêu Hỉ, người nhanh tay nhanh chân chút, khách quan đều đang chờ đó.” Trình nhị vừa hô vừa vén rèm đi vào, chỉ thấy nàng đứng ngây ngốc tại chỗ. “Ta cũng đã chạy tới chạy lui được một chuyến người còn đứng trong này làm gì ?”

Lúc hần đem rèm vén lên cao, nàng thoáng nhìn thấy thân ảnh Thanh Vũ đang ngồi ở một góc trong quán.

“Đều đưa cho người, ta quay trở vào trong bếp.” Nàng nhanh nhẹn đưa khay đồ ăn giao lại cho hắn, một tay hạ rèm xuống, tránh ánh mắt Thanh Vũ.

“Ê !” Trình nhị tức giận bưng khay thức ăn đi ra, ngay sau đó hắn cảm thấy một đạo thân ảnh nhanh chóng xẹt qua bên người, đem rèm nhắc lên.

“Chiêu Hỉ !”

Nguyễn Chiêu Hỉ đang muốn trở lại nhà bếp, không chút phòng ngự bị người ta ôm từ phía sau, hơi thở quen thuộc, lồng ngực ấm áp khiến nàng nhất thời quên cả chuyện di chuyển, ngay đến hơi thở cũng như ngưng lại.

Trình nhị đưa đồ ăn ra cho khách xong lúc trở vào liền thấy một màn này, mà cái rèm cũng được vén cao khiến cho khách quan bên ngoài cũng đều thấy được, lập tức người phun đồ ăn, người phun canh, người phun trà, còn có đôi mắt cũng thiếu chút theo đó mà rớt xuống.

Nhất thời bên ngoài liền tiếp truyền lại tiếng chén bát rơi vỡ loảng xoảng. Nghe một tràng này, Nguyễn Chiêu Hỉ rốt cuộc cũng phục hồi lại được tinh thần.

“Buông.” Nàng quát khê.

Nàng có thể đoán được tại sao bên ngoài lại truyền tới những âm thanh kia. Nàng hiện tại một thân nam trang, hơn nữa, ở trong này đa phần mọi người đều nghĩ nàng là một thiếu niên, không ai đoán được nàng là phi tử cùng Hoàng đế đến thành Bắc phát chẩn, cứu trợ thiên tai.

“Chiêu Hỉ.” Thanh Vũ thấp giọng gọi, đem nàng ôm càng chặt hơn.

Ngực hắn như trống rỗng chỉ có nàng mới có thể lấp đầy phần trống vắng này.

“Buông !” Nàng cảm tức vùng tay bức hắn phải buông bỏ. “Ta không biết người.”

Hắn lui lại phía sau mấy bước tránh đi động tác của nàng, sau lập tức nắm lấy tay nàng. “Ngủ trong lòng ta bấy lâu nay, sao lại nói không biết ta ?” Hắn thấp giọng, buồn bực nói, âm lượng không nhỏ song cũng đủ để những người bên ngoài nghe thấy.

Thoảng chớp, tiếng hít thở cơ hồ ngưng hết lại đem không khí bên ngoài đông cứng.

“Người đang nói bấy bẹ gì đó ?” Nguyễn Chiêu Hỉ tức đến nhảy dựng lên. “Ta không biết người đang nói cái gì, nếu người không phải đến làm khách của quán, phiền người rời đi.”

“Ai nói ta không phải ? Ta đang chờ người bưng đồ ăn lên.” Đối với phần nhan đang giận dữ, hắn vẫn có thể bình tĩnh, nhàn nhã nói.

“Dạ vâng, vậy thì phiền khách quan ra ngoài ngồi chờ, ngài đứng chỗ này vướng tay vướng chân làm sao chúng tôi bê đồ ăn lên được ?” Nàng đã hạ quyết tâm, trước đem hắn đuổi ra bên ngoài sau đó nàng sẽ từ cửa sau của quán chạy đi.

“Đồ ăn của ta đã ở trước mắt.” Hắn mạch lạc nói, căn bản không thèm quan tâm đến thái độ của người bên ngoài.

Mặt Nguyễn Chiêu Hỉ càng lúc càng đỏ, không phải là vì xấu hổ mà là vì giận dữ, Nàng thực rất muốn vùng tay tặng một quyền vào khuôn mặt cười cợt đáng ghét kia.

Thật đúng là ... Những lời như thế mà hắn cũng dám nói ! Nguyễn Chiêu Hỉ nàng mà dễ dàng để hắn điều khiển, hô đến là đến hô đi là đi, nàng sẽ cùng họ với hắn !

“Đừng có đứng đây chặn đường bốn đại trù ! Nếu như nói xong rồi thì lăn sang một bên.” Binh Tòng Quân – Đại trù của quán nhanh như gió đi ra đem đồ ăn đặt lên tay Nguyễn Chiêu Hỉ, sau lập tức quay đầu liếc Thanh Vũ một cái xong mới tiếp tục trừng mắt nhìn Nguyễn Chiêu Hỉ.

“Chiêu Hỉ, tay chân nhanh nhanh một chút, công việc còn đang bẻ bộn kia kia.”

“Nàng là phi tử của trẫm, trừ bỏ trẫm ra, ai cũng không có quyền sai sử nàng !” Thanh Vũ bất mãn gầm nhẹ, khuôn mặt tuấn tú thoáng chớp trở nên vô cùng uy nghiêm.

18. Chương 18

Dứt lời, không chỉ có Binh Tòng Quân, tất cả mọi người trong quán đều ngây ngẩn cả người. Trầm ?

“Hoàng Thượng ?” Binh Tòng Quân hồ nghi nhìn về phía hắn.

“Lui ra !” Thanh Vũ buồn bực trừng mắt nhìn hắn.

“Namnhân cũng có trở thành tăn phi ?” Binh Tòng Quân nghi hoặc, gãi gãi cằm.

Nguyễn Chiêu Hỉ hung hăng đánh Thanh Vũ một cái, ảo não vì hắn bóc tẩy con át chủ bài của mình. Hắn rõ ràng là cố ý hại nàng từ nay về sau không thể lưu lại đây được nữa.

Hắn thế nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

“...Dù Người có là Hoàng đế thì cũng có sao ? Là Nguyễn Chiêu Hỉ cầu tiểu dân thu nhận và giúp đỡ y, trước đây y cũng từng làm trong quán một thời gian, tiểu dân nhận thấy y là con người chịu khó hơn nữa, chủ tử cũ của y hiện đã bị tịch thu hết gia sản, cả nhà bị lôi ra trăm thị chúng cho nên mới đồng ý lưu y lại. Cho dù Hoàng Thượng có muốn đoạt người cũng phải xếp sau tiểu dân.” Binh Tòng Quân đột nhiên lên tiếng, cười đến ác liệt, giống như là không để Thanh Vũ trong mắt.

“Cho dù là Hoàng đế cũng cần phải nói đạo lý, đúng không ạ ?”

Thanh Vũ nhìn hắn một hồi lâu, đột nhiên đậm đậm nói: “Đồ ăn của Chấn Thiên Lâu không những tuyệt vời, ngay đến đại trù cũng thật đặc biệt, quả xứng với danh Thiên hạ đệ nhất lâu.”

Một câu nghe qua tưởng như vô ý, từ trong miệng của đương kim hoàng đế thốt ra, tương đương với việc gián tiếp phong danh hào thiên hạ đệ nhất lâu cho quán, khiến cho nhóm khách quan bên cạnh cao hứng, trầm trồ khen ngợi.

“Được Hoàng Thượng khen ngợi như vậy, tiểu dân cũng không cảm thấy vui vẻ, tiểu dân mở quán buôn bán chỉ cầu chính mình được vui vẻ, cũng mặc kệ lâu có được phong hào gì đi chăng nữa.”

“Vậy thực đáng tiếc, trẫm đang nghĩ, nếu người sử dụng ngự mễ ở thiện phòng trong cung chế biến thành món ăn, nhất định sẽ tạo ra được một món ăn đặc biệt, vang danh thiên hạ.”

“Không phải là Tiêm La mễ do huyện Giáp Lý ở phía bắc Bách Định quốc chúng ta trồng ra đó chứ ? Chính là loại gạo hàng năm chỉ thu hoạch được trên dưới ba trăm cân, chỉ được tiến cống cho Hoàng đế, dân chúng tầm thường tuyệt không có khả năng thưởng thức một thìa nhỏ Tiêm La mễ ?” Binh Tòng Quân thần sắc kích động, hỏi.

“Đúng vậy.” Thấy hắn như vậy, Thanh Vũ khẽ cười, đáp lời.

“Ê, hai người các người đang bàn chuyện buôn bán gì sao ?”

Học xấu, thực sự là học xấu ! Hắn không chỉ lấy quyền thế ép người còn lấy món lợi ra dụ dỗ người khác, thật sự là rất hèn hạ !

“Người nghĩ ta và hắn đang bàn nhau chuyện đem người đi bán ?” Binh Tòng Quân không chút hờn giận khẽ nhếch mày lên.

“Bằng không thì là cái gì ?”

“Hoàng Thượng, người có thể cấp cho thảo dân bao nhiêu Tiêm La mễ ?” Binh Tòng Quân không vội trả lời nàng, chuyển sang hỏi Thanh Vũ.

“Trăm cân.”

“Được, mang đi đi.” Hắn không nói hai lời, đem Nguyễn Chiêu Hỉ giao cho Thanh Vũ.

“Binh đại ca !” Quả thực là không nói đạo lý a !

“Hoàng Thượng đến đón người về cung, người còn định làm cao ? Đi đi, đừng có đứng đó cản trở chuyện làm ăn của quán.” Nói xong, hắn lập tức quay trở vào trong bếp.

“Chiêu Hỉ, đi thôi.” Thanh Vũ nhẹ nhàng kéo nàng từ bên cạnh nhà ăn lại.

“Ta không muốn về.” Nàng cảm tức muốn gỡ tay hắn ra, hắn thế nhưng lại cố tình nắm tay nàng thực chặt.

“Nàng nói, nếu như có đại nạn, nàng cũng sẽ không rời đi.”

“Đại nạn của Người còn chưa tới !”

“Không có nàng, trầm giống như người đã chết, còn không phải là gặp đại nạn ?” Hắn mạnh mẽ đem nàng ôm vào trong lòng, bức nàng nhìn thẳng vào mắt hắn.

Tâm một trận chấn động, Nguyễn Chiêu Hỉ phát hiện, thần sắc của hắn quả thực có điểm không tốt, vẻ mặt khó coi, dường như là vô cùng mệt mỏi.

“Riêng ta lại thấy, tinh thần của Người thật sự rất thanh sáng.” Nàng cứng miệng nói, cố ý lờ đi sự mệt mỏi nơi đáy mắt hắn.

“Nàng từng nói chúng ta là huynh đệ sống chết có nhau, hiện giờ lại tính ruồng bỏ trầm, nàng đang muốn bội ước ?”

“Ai ruồng bỏ Người ?” Những lời như thế mà hắn cũng dám nói ra. “Ta cũng chẳng phải là huynh đệ của Người, làm gì phải sống chết có nhau.”

Chỉ có thể nói, nàng lúc trước rất đơn thuần, không cẩn thận mới bại trong tay hắn. Từng cho hắn là người cô đơn, tịch mịch, nàng liền theo hắn, theo đến giao ra cả trái tim mình, vậy mà Nàng thật sự quá mệt mỏi.

“Nếu nàng là nam tử thì là huynh đệ với trầm, nhưng nàng lại là nữ tử, tự nhiên sẽ thành thê tử của trầm.”

“Ha, Hoàng Thượng, hậu cung của Người có hơn mười vị phi tử, hẳn người nào người nấy cũng đều so ra hơn ta rất nhiều.”

“Vậy sao ?” Nghe được vị chua trong giọng nói của nàng, hắn không chút hờn giận, ngược lại còn khẽ cười.

“ Người cười cái gì ?”

“Chiêu Hỉ, trời sắp sụp rồi !” Hắn đột nhiên nói.

“Hả ?”

Nàng khó hiểu ngẩng đầu lên, lại thấy hắn dựa vào mình mỗi lúc một gần. Đang lúc nàng cảm thấy có gì đó không đúng, cả người ở trong trạng thái phòng bị, hắn lại nhanh nhẹn bắt lấy tay nàng, kéo lại, trước mặt bao nhiêu người hôn nàng trong bộ dáng phần nam trang.

Hiện trường vang lên những tiếng hút khí thật dài. Mặc cho nàng ra sức giãy dụa, hai mắt trợn tròn lên trừng trừng nhìn, hắn vẫn cười đến híp cả mắt, lạc hạ một nụ hôn thật sâu trên đôi môi nàng. Cơ thể thoáng trở nên mềm nhũn, Chiêu Hỉ có cảm giác như sắp không chống đỡ được thêm nữa.

Thật lâu sau hắn mới nhỏ giọng nói: “Trầm là trời của nàng. Nàng đã nói, trời có sụp xuống còn có nàng gánh vác, bây giờ trời đã sụp, còn không mau gánh vác ?”

“Người ?”

Hơn chục đôi mắt nhìn mình chăm chăm khiến cho Nguyễn Chiêu Hỉ giận đến không có chỗ phát tác, chỉ có thể một tay đẩy hắn ra, bước nhanh ra khỏi quán.

Thanh Vũ nhanh chân đuổi kịp, song, lúc bây giờ đang là lúc lên đèn, ngoài đường cái, người người qua lại vô cùng đông đúc vì vậy cản trở cước bộ của hắn không ít, không giống như Nguyễn Chiêu Hỉ, cả người giống như một con rắn nhỏ dễ dàng luồn lách trong đám đông. Đợi đến khi bắt kịp được nàng, nàng đã chui tọt vào trong nhà, để mặc hắn đối diện với cánh cửa.

“Nàng không sợ trầm sẽ lập tức hủy đi phong thưởng ?” Hắn tức giận đập mạnh vào ván cửa.

“Nhất mã quy nhất mã[1], nếu Hoàng Thượng là một vị hôn quân, ta đây cũng chỉ có thể coi như mất mình bị mù, đã nhìn lầm người.” Nàng lạnh nhạt đáp lời.

“Nàng luôn nhanh mồm nhanh miệng như vậy, không sợ sẽ chọc giận trẫm sao ?”

“Người muốn ban cho ta tội chết ư ?”

“...Chiêu Hỉ, đừng giận dỗi nữa. Trẫm đến Phù Dung điện chẳng qua là vì Đình Nhi có nói mấy câu khiến trẫm cảm thấy có chút nghi hoặc, vì để xác nhận thật giả cho nên mới đến đó.” Hắn bắt đầu dĩ thử dài. Sớm biết như vậy, ngay từ đầu hắn vẫn nên nói rõ ràng mọi chuyện cho nàng, tránh để bản thân bị như hiện tại, cách nàng một cánh cửa, muốn ôm nàng vào lòng cũng không được.

Nguyễn Chiêu Hỉ dán người trên vách cửa, phần thân hoàn toàn căng ra.

“Ta cũng không phải đang giận dỗi, ta thật sự không muốn sống trong hậu cung, người cứ để ta sống ở ngoài thành không được sao ? Nếu lúc nào nhớ tới ta thì tới nhìn một lúc cũng không sao, chính là đừng bắt ta phải hồi cung.” Nàng không phải là đang hờn dỗi, nàng hiểu rõ, nếu bản thân còn tiếp tục sống những tháng ngày chờ đợi trong cung, ngênh đón nàng chỉ có những giọt nước mắt sầu muộn cùng cõi lòng tan nát, mà nàng thì lại không thích cuộc sống như thế.

“Nàng không muốn ở bên trẫm sao ?”

“...Ta không muốn hồi cung.” Cái nàng khát vọng là hai người trường tương tư thủ[2], chính là, thứ hắn có thể cho cùng thứ nàng muốn hoàn toàn bất đồng.

Nàng tham lam, nàng ích kỷ, nàng chỉ nghĩ cho bản thân mình, cũng không muốn vì hắn mà bản thân phải chịu ủy khuất.

“Chỉ là, trẫm muốn nàng !”

“Lúc nào nhớ đến ta người có thể đến đây, ta sẽ luôn đợi ở tại nơi này.”

“Hiện tại nàng chặn trẫm ở bên ngoài, trẫm thật sự không biết, trong lòng nàng liệu có trẫm hay không.”

“Chỉ là, nếu mở cửa, Người nhất định sẽ mang ta hồi cung.”

“Nàng không tin trẫm ?”

Nguyễn Chiêu Hỉ không đáp lời, người nàng không tin chính là bản thân mình.

Nàng không phải con người lòng dạ sắt đá, không có cách nào hoàn toàn kháng cự lại hắn, càng thấy hắn, nàng sẽ càng thêm nhớ Nói cái gì mà, khi nào hắn muốn thì có thể đến đây, tất cả căn bản chỉ là những lời lẽ gạt người. Nàng vốn muốn trốn đi thật xa, không gặp hắn nữa, thế nhưng trong lòng lại không bỏ xuống được.

Giằng co hồi lâu, bên ngoài rốt cuộc cũng không còn âm thanh gì nữa, nàng cũng trầm lặng, không nói gì.

Đợi một lát sau, khi chắc chắn là hắn đã rời đi, nàng mới dám buông lỏng người một chút, chỉ là, lòng nàng vì sao lại đau như vậy ?

Chỉ sợ ngay cả nàng cũng không biết bản thân mình cần cái gì. Nàng hờn dỗi không muốn hồi cung chính là muốn hắn dỗ nàng một hồi ... Nửa muốn theo hắn, một nửa còn lại muốn lang thang bên ngoài, cái thứ cảm xúc mâu thuẫn này sắp đem trái tim nàng xé ra làm đôi, nàng thực sự không biết phải thế nào mới bỏ nó xuống được.

Càng về đêm, tuyết càng rơi nhiều hơn, con phố náo nhiệt giờ không một âm thanh. Nguyễn Chiêu Hỉ dán người trên vách cửa bỗng cảm thấy rùng mình. Chà xát hai tay, nàng bước vào phía trong châm đèn lên. Qua ánh đèn heo hút, nàng thoáng nhìn thấy một bóng hình vĩ ngạn[3] vẫn đang đứng ở ngoài cửa.

Nàng theo bản năng mở cửa, trừng mắt nhìn bóng hình trước mắt. Hắc sắc trường bào phủ đầy tuyết, ngay cả khuôn mặt cũng vương vãi bông tuyết nhỏ.

Một mình đứng giữa trời gió tuyết, hai mắt nhắm chặt, trông hắn thực cô đơn.

“Người đứng đây làm gì ?” Nàng hỏi, thanh âm như vỡ vụn.

“Trẫm đang đợi nàng.” Thanh Vũ mở mắt, đôi mắt khê cong lên, cười mà nói.

“Người mặc trường y đen làm gì a !” Nàng nói, nước mắt rơi xuống như mưa. Trong lòng vừa tức vừa đau bước nhanh tới, phũ phũ đồng tuyết trên người hắn.

Ngoài đường đèn đuốc đã tắt hết, trời đêm không trăng mịt mờ, hắn một thân đen thui, cùng bóng lưng trên mặt đất làm thành một đôi, cùng nhau hòa vào trong màn đêm đen kịt. Nếu không phải nàng vô tình thấy, chẳng lẽ hắn định cứ đứng như vậy đến sáng sao ?

“Mỗi khi trẫm và nàng gặp nhau, trẫm thường mặc trường bào này.” Thanh Vũ nhẹ nắm lấy tay nàng, có chút đau xót hỏi. “Sao nàng lại mặc phong phanh như thế ?”

“Tại sao Người lại là Hoàng Thượng ?” Nàng hét lên, bản thân cũng không rõ chính mình tức giận vì cái gì. “Chỉ cần Người không phải là Hoàng Thượng, ta cùng Người còn có thể trường tương tư thủ, kể cả Người chỉ là một phạm phu tục tử hay tiểu thương[4] cũng được.”

“....Chiêu Hỉ, thực xin lỗi !”

“Không cần nói xin lỗi với ta, đó cũng không phải là lỗi của Người ...”

Kể làm bộ làm tịch chính là nàng, tính khí thất thường, bốc đồng cũng là nàng.

Nàng xuất cung hắn liền đuổi theo, lại có thể đoán được nàng đang ở Chấn Thiên Lâu, muốn nói trong lòng hắn hoàn toàn không có nàng, làm sao có thể ?

Chỉ như vậy thôi cũng đủ rồi. Nhìn biểu tình cơ hồ như đang khấn cầu của hắn, nàng thật sự không có cách nào tàn nhẫn rời đi.

“Chiêu Hỉ, ở bên trẫm, đừng khiến trẫm cô đơn.”

“....Ta biết rồi.”

Vì hắn, nàng đành chịu chút khổ đi.

19. Chương 19

Đêm hôm đó, Nguyễn Chiêu Hỉ được đón về cung. Trong Phất Nguyệt Điện, hai người ôm nhau dần chìm vào giấc ngủ, ân ái không phân ly, thẳng đến hơn một tháng sau, điện Lê Bình cuối cùng cũng tu sửa xong, Nguyễn Chiêu Hỉ chính thức chuyển vào sống trong đó.

Theo nguyện vọng của Nguyễn Chiêu Hỉ, trong điện bài trí đơn giản, không cầu kì, xa hoa, những đồ vật bên trong cũng thuộc loại thiết yếu. Cho nên điện Lê Bình chính xác là chỉ được tu sửa một chút bên ngoài, bên trong là quét dọn sạch sẽ lại mà thôi.

“Tốt lắm, Người trở về đi.”

“Trẫm mới bước vào điện, nàng lại muốn đuổi trẫm đi ?” Thanh Vũ vô cùng bất mãn. “Ngay cả tắm điện trẫm còn chưa vào đến, nàng việc gì phải đuổi khách gấp như vậy ?”

Trước cửa điện Lê Bình là một vườn mai, bên phải là đình viện trước đây họ thường gặp nhau, trước đó nữa là tắm điện cùng Thiên Môn, chếc sang bên trái là Chính Điện.

Hiện tại hắn đang đứng trước Chính Điện.

“Không phải, hôm nay không phải là ngày Hoàng Thượng hành phòng, người vẫn nên trở về đi.” Nếu đã quyết định lưu lại trong cung, nàng hi vọng cuộc sống của mình có thể bình thản qua đi, không cần hắn quá sùng ái khiến cho những phi tử khác ghen tức, chính nàng rước phải một mớ phiền phức.

Thấy nàng tâm ý đã quyết, Thanh Vũ không khỏi thở dài: “Coi như là không phải, trẫm cũng không thể ở bên cạnh nàng được sao ?”

“Không tốt lắm.”

“Chiêu Hỉ !” Hắn bắt lấy cánh tay nàng đang không ngừng đẩy hắn đi. “Chiều theo lời nói này, trẫm đem nàng trở lại hậu cung là tự mình làm khổ chính mình ?”

“...Đây là cung quy.” Nàng còn có thể làm thế nào ? Chẳng lẽ hần chưa từng nghĩ tới chuyện này sao ? Một khi đã trở lại hoàng cung, cuộc sống của hai người không còn có thể quần quýt lấy nhau sớm chiều như trước.

“Trẫm có thể sửa lại cung quy.”

“Ngàn vạn lần không thể, thưa Hoàng Thượng.”

“Vì sao ?”

“Bởi vì ta không muốn trở thành yêu cơ họa thủy, mê hoặc tâm quân.” Nàng mím môi bất đắc dĩ. “Hoàng Thượng, từ xưa đến nay trong hậu cung vẫn luôn xảy ra tranh đấu, người không phải không biết, vậy nên Người đừng hành xử quá tốt với ta.”

Nghe vậy, Thanh Vũ có chút đỏ khốc đỏ cười, xoa nhẹ đầu nàng nói: “Vậy, trẫm có thể hẹn gặp nàng vào canh ba mỗi đêm chứ ?”

“Canh ba ?”

“Như trước đây, trẫm sẽ sai người chuẩn bị bữa ăn khuya, canh ba đêm nay gặp lại nhau trong đình viện ?” Hần chỉ ra đình viện cách đó không xa.

Nguyễn Chiêu Hỉ nghĩ ngợi một hồi sau đó nhẹ gật đầu: “Vâng.”

“Vậy nàng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vâng.” Đưa hần đến trước điện, nàng thoáng nhìn mấy thái giám canh giữ trước cửa, không khỏi thở dài một tiếng.

“Hoàng Thượng, để bọn họ lui xuống, được chứ ? Trời lạnh như vậy, để họ đứng ngoài gác đêm, sẽ bị cảm lạnh mất.”

Nàng biết hần sắp xếp mọi chuyện thế kia chỉ là muốn bảo hộ nàng, nhưng, quang minh chính đại bảo hộ như vậy có đôi khi lại phản tác dụng.

Thanh Vũ hiểu được suy nghĩ của nàng. An bài như vậy hần tất có suy tính của riêng mình.

“Được rồi, các người lui xuống cả đi.”

Mấy thái giám khom người hành lễ sau đó nhanh chân lui xuống. Thanh Vũ chuyển hướng sang Nguyễn Chiêu Hỉ. “Không được chạy lung tung, cũng không được la cà đây đó, những phi tần khác tìm đến, không cần phải tiếp.”

“Vâng.” Nàng tùy ý đáp.

Chạy ? Nàng có thể chạy đi đâu ? Nếu đã quyết định trở về, dĩ nhiên là do nàng cam tâm tình nguyện. Còn cần phải chạy ? La cà đâu đó ? Ha, nàng nhất định sẽ bế môn, chỉ quần quanh trong điện Lê Bình, cho nên, hơi đâu mà chạy ra ngoài kiếm phiền phức. Nàng chỉ mong những phi tần của hần sẽ không còn ai để ý gì đến nàng.

Sau khi Thanh Vũ rời đi, Nguyễn Chiêu Hỉ rảo bước bước vào trong đình, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Lâm viên rộng lớn không còn lộn xộn như trước, tường ngói xung quanh được quét tước tu sửa lại đem đến cảm giác mới lạ, song lại thiếu đi bóng người, điều này khiến cho cảnh vật thiếu đi mấy phần ý vị.

Mọi chuyện là do nàng tự chọn lấy, không phải sao ? Là nàng cam tâm tình nguyện chịu đựng cuộc sống tù túng thế này, tất cả chỉ bởi vì, nơi này có hần.

“Nương nương, tuyết ngày một nặng hạt, Người vẫn nên trở vào trong điện đi ạ.” Cung nữ Xuân Liên đứng bên cạnh nhỏ giọng khuyên nhủ.

Nguyễn Chiêu Hỉ hoàn hồn lại mới nhớ ra, hiện tại bên người nàng có không ít cung nữ bầu bạn. “Các người đều lui xuống cả đi, ta muốn ngồi trong này thêm lúc nữa.” Nàng cười nhẹ, phân phó.

“Chi bằng để Xuân Liên phân phó người pha một bình trà nóng ?” Xuân Liên nhu thuận hỏi.

“Cũng được.”

Vì thế, Xuân Liên xoay người phân phó mấy cung nữ trong phòng lui xuống đun nước sôi chuẩn bị pha trà, những người còn lại vẫn yên lặng đứng phụng bồi phía sau.

Chỉ chốc lát sau —

“Khởi bầm nường nường, có Thục Phi của Phù Dung diện tới thăm hỏi người.” Một cung nữ bước vào trong đình thấp giọng bẩm báo.

“Thục phi ?” Nguyễn Chiêu Hỉ nhướn mày nhớ tới những lời hôm trước của Thanh Vũ — Thục Phi có điểm đáng nghi

“Nhanh mời Thục Phi nhập diện.”

Nếu nàng ta đã có biểu hiện đáng nghi, nếu có thể nàng vẫn nên thăm dò một chút xem thực hư thế nào sau đó nói lại với Thanh Vũ. Biết đâu trong lúc trò chuyện nàng lại phát hiện ra điều gì thì sao ?

“Nường nường, không phải Hoàng Thượng có chỉ, bất kể ai tìm tới, Người cũng có thể không cần tiếp, không phải sao ạ ?” Xuân Liên tò mò hỏi.

“Không sao.” Nguyễn Chiêu Hỉ khoát tay ý bảo cung nữ nhanh nhanh nghênh đón, nàng cũng đứng dậy bước ra ngoài đình chờ đợi.

Không bao lâu sau, một cổ hương khí nồng đậm, hoang dã mà tiêu hồn thực cốt, say đắm lòng người truyền tới.

Người chưa đến mà hương thơm đã theo tới trước. Cách đó không xa, Thục Phi một thân cung phục giao lĩnh rực đỏ như lửa, dung nhan diễm lệ, bước đi nhẹ nhàng, uyển chuyển như chuồn chuồn điểm nước, chậm rãi đi đến.

“Kiến quá Ngân phi.”

“Người đừng nói thế, nường nường.” Nguyễn Chiêu Hỉ nhanh chóng bước tới. “Thục phi cứ gọi ta một tiếng Chiêu Hỉ được rồi, gọi thế kia ta vẫn có chút không quen.”

Khoảng cách gần như vậy, hương khí giống như là có linh tính, vờn nhẹ quanh người Nguyễn Chiêu Hỉ khiến nàng cảm thấy đầu có chút váng vất.

“Gọi như vậy liệu có ổn không ?” Thục Phi nhẹ cười, phong tình vạn chủng, búi tóc cao cao khê rung động theo từng bước chân.

“Đương nhiên là được.” Nguyễn Chiêu Hỉ giật mình tỉnh táo lại, vội nắm lấy tay nàng ta kéo vào trong đình, vừa đi vừa nói: “Bên ngoài tuyết rơi nặng hạt như vậy, sao không thấy cung nữ bên người mở dù che ?”

“Bổn cung thích dạo bước trong tuyết.” Khóe môi khẽ nhếch lên, ánh mắt thoáng đảo qua những cung nữ thái giám canh giữ trước đình, nàng ta bất ngờ nói: “Sao thế, Bổn cung đến đây tựa hồ như là không được ai hoan nghênh, còn bị người đứng ngoài giám sát ?”

“Nào có chuyện này.” Nguyễn Chiêu Hỉ cười, phất tay ý bảo đám thị nữ lui xuống.

Xuân Liên do dự dẫn đầu đám cung nữ lui xuống, đi được một quãng khá xa mới phân phó một cung nữ khác đi thông báo cho Hoàng Thượng một tiếng.

Thục Phi tao nhã ngồi xuống, một bên kéo Chiêu Hỉ đang đứng ngồi xuống bên cạnh. “Ngồi cạnh bổn cung đi.”

“Nường nường, hương khí trên người Người khá đậm, ta cảm thấy đầu có điểm choáng váng.” Mùi hương này sao lại đậm như vậy ?

“Cô nói thứ này sao ?” Thục phi lấy ra từ trong ống tay áo một khối cầu kim sắc nhỏ.

Nhìn thấy vật nọ, khuôn mặt Nguyễn Chiêu Hỉ đột nhiên biến sắc, ngay lập tức liên tưởng đến Huyết sa hương đã độc chết Lệ phi. Nhưng nói ra cũng thực kỳ lạ, nếu như khối cầu này có độc, tại sao Thục phi còn mang theo nó bên người ?

Nghĩ như vậy, tâm tư nàng thoáng lại lơ lửng ra.

“Vì sao nương nương lại có khối cầu này ?”

“Đây là vật trước đây Hoàng Hậu nương nương thưởng cho bốn cung, cô ta nói chán nên muốn vứt bỏ.”

“À ?” Nguyễn Chiêu Hỉ nghiêng đầu nhìn khối cầu kim sắc phía trên có một vết lõm kia, lát sau thầm than nhỏ một tiếng. Khối cầu này tám chín phần là khối cầu Hoàng Hậu đã dùng để ném nàng hồi trước.

Chẳng lẽ, Hoàng Hậu vì để tránh mọi người nghi ngờ nên đã tặng nó cho Thục Phi ?

Nếu là như vậy, sao Thục Phi lại mang nó đến đây ?

“Hoàng Thượng rất thích mùi hương này. Trước đây, Người sủng ái ta cũng có vài phần là nhờ thứ này.”

Đang bản khoăn, nghe được những lời này ý cười trên khóe miệng Nguyễn Chiêu Hỉ thoáng cứng ngắc, mi dài sụp xuống, không biết phải ứng đối thế nào.

“Khi ấy cũng là cô dẫn đường, cô vẫn nhớ chứ ?”

“....Đúng vậy a!” Bản thân nàng nhận bạc thay Hoàng Thượng khâm điểm Thục phi, hiện giờ ngooig đây nghe chuyện cũ, thật đúng là tự mình chuốc lấy.

“Nhưng có kẻ lại thật không biết điều, mới nháy mắt từ một tiểu thái giám tuần tú liền biến thành Ngân phi là lướt ... Thử đoạn thực cao tay a!”

“Thục phi ?” Thấy nàng ta đột nhiên thay đổi cách nói chuyện, Nguyễn Chiêu Hỉ có chút phòng bị đứng bật dậy.

“Bốn cung thật vất vả mới một công đôi việc loại bỏ cả Hoàng hậu và Lệ phi, vì sao giữa đường lại mọc ra một kẻ vô danh tiểu tốt như người ?” Nói xong nàng ta thở dài một hơi, dáng vẻ bất đắc dĩ nói.

“Khối cầu này là bốn cung xúi giục Hoàng Hậu đi đặt làm, là Bốn cung chỉ nàng dùng nó thế nào để giáo huấn Lệ phi. Hoàng hậu vốn tưởng thứ đốt bên trong chính là thạch tín thông thường cùng hương liệu, không biết rằng ngay từ đầu bốn cung đã lén cho thêm huyết sa, vậy mới có thể thành công độc chết Lệ phi.”

Nguyễn Chiêu Hỉ nghe vậy , muốn lui lại vài bước nhưng lại cảm thấy bản thân cả người vô lực, đầu óc choáng váng.

Sao có thể như vậy ? Không phải hương liệu đốt trong khối cầu này chính là huyết sa ?

“Chỉ không may là Thái tử lại thoát chết, nói với Hoàng Thượng điều gì đó khiến Người nghi ngờ, mới tìm đến hỏi ta. Nhưng điều ta phiền lòng chính là, một dân nữ bình thường như người, dựa vào cái gì mà lại có thể chiếm được sủng ái của Hoàng Thượng ?”

“Chiêu Hỉ, từ khi Hoàng Thượng có ý nghi ngờ Bốn cung, Bốn cung đã biết sớm hay muộn gì Người cũng điều tra ra chân tướng sự việc. Nếu đã không tránh khỏi phải chết, ta đương nhiên là muốn tìm bạn theo cùng, người không để ý chứ ?”

Nheo mắt lại, Nguyễn Chiêu Hỉ thoáng nhìn qua Thục Phi, máu tươi không ngừng trào ra bên khóe miệng.

“Người ... Vì sao người phải làm như vậy ?”

“Chiêu Hỉ, người đừng có hận bốn cung, sống lâu trong Hậu cung, kể cả nữ tử khù khờ, ngây thơ đến đâu cũng đều sẽ hóa thành ác quỷ, mà nơi này chính là chốn Luyện ngục, không phải người giết ta thì là ta giết người, tất cả đều chỉ để chiếm lấy sự sủng ái của Hoàng đế Đó kị thật sự là khiến con người ta điên cuồng.” Thục phi chậm rãi nhắm mắt lại, khẽ lẩm bẩm.

“Bốn cung là đang giúp người, giúp người không trở thành con người như bốn cung hôm nay”

“Không ...” Nguyễn Chiêu Hỉ lắc đầu liên tục, nhào người ra phía ngoài muốn cầu cứu nhưng, người đã bị nàng cho lui hết xuống từ trước.

Nàng tuyệt đối không thể chết, không thể chết ở chỗ này Nàng chết rồi Tiểu Song Tử sẽ thế nào ?

Hắn nhất định sẽ áy náy, cô độc đến chết

Nàng cần phải gắng gượng, không thể cũng phải cố !

Lúc Thanh Vũ vội vã tìm đến chỉ thấy Nguyễn Chiêu Hỉ nằm gục trên mặt đất đầy tuyết, lạnh như băng. Trên nền tuyết trắng lốm đốm những giọt máu đỏ tươi. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Thanh Vũ cơ hồ như phát điên.

“Người đâu, truyền thái y ! Mau !” Hắn gầm lên giận dữ, một tay ôm lấy nàng vội vã chạy vào trong điện.

Nguyễn Chiêu Hỉ nằm bất động trên giường, sắc mặt tái nhợt cắt không được giọt máu, cả người ướm đẫm, cho dù hắn đã nới bớt y phục cho nàng song vẫn không thay đổi được là bao. Cửa sổ được bịt kín, chặn bóng cùng bếp lò được mang thêm vào nhưng cũng không khiến cơ thể nàng ấm lên đôi chút.

Hứa thái y cẩn trọng bắt mạch, chỉ chốc lát sau vẻ mặt ông lập tức biến đổi.

“Sao thế ?” Thanh Vũ lập tức hỏi.

“Hoàng Thượng, nương nương trúng huyết sa !”

“...Huyết sa?” Hắn sửng sốt. “Sao có thể ?”

“Hoàng Thượng, Thục phi đã chết, trên bàn có một khóa cầu ẩm tay đã lụi tắt.” Quan Ngọc cầm khối cầu tìm thấy trong đình dâng lên.

Thanh Vũ vừa nhìn thấy nó, hai mắt như muốn nứt ra, đưa tay cầm lấy khối cầu, hơi dùng sức, khối cầu lập tức bị bóp thành những miếng vụn.

“Kéo thi thể Thục phi đến chân núi Thất Tinh cho sói tha!” Hắn buồn bực rít lên.

Hỗn trưởng, hắn sớm đã phát hiện ra điểm bất thường, vì sao ... Vì sao vẫn không tránh thoát được ?

Cắn chặt răng rủa mắt nhìn người mình yêu nằm bất động trên giường, hắn giận dữ nói: “Người còn ở đó chần chừ gì nữa ? Đã biết trúng huyết sa tại sao còn không mau đi phối giải được ?”

“Có thể, chỉ là, có lẽ nương nương đã ...” Hứa thái y không dám nói ra sự thật rằng mạch của nữ tử trước mắt đã suy yếu đến cơ hồ như biến mất.

“Nếu như nàng không sống được người cũng đừng mơ sống thêm được lúc nào.”

“Vi thần tuân chỉ.”

Nhất thời, trong tầm điện chỉ còn lại mình Thanh Vũ cùng người đã gần như đánh mất sinh mệnh, Nguyễn Chiêu Hỉ.

Thái y, cung nhân bị hắn cho lui xuống hết.

Hắn ngồi bên giường, khe vuốt ve đôi má lạnh như băng, lòng đau như cắt.

Một cô nương yêu cười, lạc quan, trong sáng như vậy, dưới sự bảo vệ của hắn vì sao lại biến thành như vậy ?

Nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé nhưng lạnh lẽo của nàng, hắn khàn khàn nói: “Chiêu Hỉ, còn nhớ lời ước hẹn canh ba với trẫm không ? Trẫm thường thấy nàng chuẩn bị một bàn thức ăn khuya, chúng ta thường hẹn nhau trong lương đình, tán chuyện trên trời dưới đất, từ đông chí bắc, nàng còn nhớ chứ ?

Cầm tay nàng áp vào trong ngực, bàn tay to lớn còn lại khe vuốt ve đôi má trắng bệch.

“Nàng nói chữ “cô” là rất xui Có thể trẫm từ nhỏ đã luôn cô độc, không một người nào ở bên bầu bạn, nhất là từ khi lên ngôi, trẫm lại càng thêm cô độc. Từ khi gặp nàng, nàng đặt cho trẫm một cái tên mới, “Song”, hy vọng trẫm từ nay về sau sẽ không cô đơn nữa, nhưng, nếu không có nàng, trẫm phải thành đôi thế nào đây ?”

Trước khi quen biết nàng, hắn nghĩ, một quân vương vốn luôn cô độc, nếu không sao còn có thể tự xưng cô vương ? Chính là từ sau khi gặp nàng, hắn phát hiện, cô độc thật là khó chịu, cho nên dù bị thân phận quân vương làm khó, bị cung quy trời buộc hắn vẫn muốn có nàng ở bên bầu bạn.

“Nàng nói, người thì luôn phải có bạn, bạn của trẫm chính là nàng, nàng biết không ?” Hấn cúi người, hôn nhẹ lên đôi môi tím tái vì độc của nàng, nhỏ giọng thăm thì.

Quyết định của hấn, sai lầm rồi sao ? Hấn tự cho là đã bảo hộ nàng thật tốt, khiến nàng có thể tránh được tai kiếp lần này ... Hấn thật sự sai ?

“Chiêu Hỉ, nàng còn nhớ ước định của chúng ta chứ ?” Hấn cọ nhẹ lên má nàng. “Trẫm đang chờ nàng, trẫm còn chưa ném qua cảm giác hạnh phúc, nàng ngàn vạn lần chớ có bội ước. Nàng đồng ý với trẫm, sẽ cùng chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, hiện trẫm vẫn còn ở đây, nàng ngàn vạn lần cũng đừng rời đi ...”

20. Chương 20

Hôm sau lâm triều, không khí phá lệ ngưng trọng. Khuôn mặt tuần tú lạnh lẽo như băng, Thanh Vũ quét mắt một lượt bá quan văn võ bên dưới. “Các khanh.”

“Hoàng Thượng.” Bá quan lập tức quỳ xuống.

“Trẫm quyết định giải tán hậu cung, trừ bỏ tam phi ở lại trong cung an dưỡng tuổi già còn lại các tần phi khác đều được đưa trở về gia đình. Để tránh cảnh Hậu cung tranh đấu, trẫm chỉ cần mình Ngân phi.”

Bãi triều hấn lập tức trở lại Lê Bình điện, Nguyễn Chiêu Hỉ vẫn mê man bất tỉnh như trước.

Đã mấy ngày nay, Thái y liên tục châm cứu loại bỏ từng chút chất độc trong người Nguyễn Chiêu Hỉ, cho đến nay tình trạng của nàng đã ổn định hơn. Tuy nhiên nàng vẫn chưa có dấu hiệu gì là sẽ tỉnh lại.

Thanh Vũ không quản ngày đêm trông nom bên giường, chờ mong nàng tỉnh lại. Dù có mệt đến đâu hấn cũng luyện tiệp không chịu chớp mắt. Hấn sợ nhắm mắt lại, nàng sẽ xuất hiện trong giấc mộng của hấn, khi tỉnh mộng, hấn sợ nàng biến mất không chút dấu tích.

Cho nên ngay cả ban đêm hấn cũng nằm ở bên cạnh nàng, không chịu chớp mắt, cứ như vậy nhìn nàng cả đêm.

Đột nhiên, hấn nghe thấy từ bên ngoài truyền đến những thanh âm kỳ quái. Hấn cảnh giác nhìn ra ngoài điện, thấp giọng gọi: “Quan Ngọc ?”

Không thấy Quan Ngọc tiến vào, hấn nghi hoặc đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài điện. Chỉ thấy bên ngoài, trừ bỏ Quan Ngọc, ngay cả một cung nữ, thái giám cũng không thấy đâu.

Ngoài điện là lương đình mà hấn và nàng thường xuyên hẹn gặp. Giờ phút này, nơi ấy đột nhiên chìm trong màn sương trắng mờ ảo, ngoài trời có tuyết rơi, song hấn không thấy lạnh một chút nào. Thanh Vũ khó hiểu nhìn quanh bốn phía, mặc dù trong bụng thập phần nghi hoặc song vẫn không dám rời đi quá xa khỏi tầm điện. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, hấn sẽ không kịp trở lại bảo vệ nàng.

“Ai nha.”

Trong lòng âm thầm chấn động. Đó, không phải là tiếng Chiêu Hỉ hay sao ? Nhưng nàng vẫn hôn mê nằm trong điện, thanh âm là từ bên ngoài điện truyền tới Như là vắng ra từ con đường nhỏ dẫn tới lương đình.

Hấn nín thở nhắm mắt lại nhìn chằm chằm vào con đường mòn. Nhưng sương mù quá dày, hấn không thấy rõ gì cả, thẳng đến khi một thân ảnh mặc y phục thái giám với trâm lam bán cánh tay chậm rãi hiện ra từ trong màn sương, đi về phía hấn.

“Không ! Chiêu Hỉ, đừng bước vào trong giấc mộng của trẫm !” Hấn lập tức lùi lại, không muốn thấy nàng.

Đây nhất định là một giấc mộng, hấn hấn là một quá nên đã ngủ ta đi mới khiến nàng có cơ hội bước vào trong mộng của hấn.

Không cần cáo biệt hấn, không cần cáo biệt hấn Hấn còn muốn nàng bầu bạn bên mình. Hấn rất cô đơn, hấn khát khao có nàng ở bên bầu bạn.

Hắn quay đầu lại muốn chạy về tắm điện lại phát hiện bản thân đang tiến vào trong đình, mà nàng cũng đồng thời bước vào.

Chỉ thấy nàng cung kính quỳ rạp trên mặt đất, thanh âm nhàn nhạt tựa một u hồn than nhẹ: “Chiêu Hỉ cùng Hoàng Thượng hẹn nhau canh ba gặp lại Chiêu Hỉ đến rồi đây.”

Thanh Vũ nghe đến đây, đôi mắt khê nheo lại, đau lòng đến cơ hồ hít thở không thông.

“....Nàng đồng ý mang lại hạnh phúc cho trẫm, vậy thì đâu ?” Một lúc lâu sau, hắn lạnh giọng chất vấn, thân thể vì căng thẳng mà khê run rẩy.

“Hoàng Thượng ?”

“Vì sao nàng phải tiến vào trong giấc mộng của trẫm ? Nàng vẫn nhớ lời hẹn canh ba gặp mặt vì sao không nhớ được lời thề ước sinh tử giữa chúng ta ?”

“Hoàng Thượng ...”

“Trẫm không muốn nàng tiến lên thêm nữa, trẫm muốn nàng nhớ kỹ lời thề sinh tử giữa chúng ta.” Hắn giận dữ phẩy tay bỏ đi. Hắn bước nhanh trở về tắm điện, vừa bước vào trong lại thấy nàng đang nằm bất động trên giường, hắn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, điên cuồng gào thét: “Tĩnh lại ! Tĩnh lại cho trẫm ! Đừng bỏ lại trẫm ! Chiêu Hỉ !”

Phút chốc, khóe mi người nằm trên giường khê động dậy. Đôi mắt chậm rãi mở ra, phút chốc lại hóa thành một khuôn mặt khác.

Thanh Vũ kinh ngạc lùi lại phía sau mấy bước.

“....Mẫu phi ?” Tại sao có thể như vậy ? Đây là ác mộng gì ? Vì sao bấy lâu nay, mẫu phi chưa từng xuất hiện trong giấc mộng của hắn, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện ?”

Đang lúc tim hắn đập dồn dập, bên ngoài truyền đến tiếng kinh hô của Chiêu Hỉ. Hắn không nghĩ ngợi gì nhiều chạy nhanh ra khỏi điện, lại thoáng nhìn thấy thân ảnh mẫu phi xẹt qua bên người.

Bên ngoài bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều những thân thể không trọn vẹn, những thứ đó đang tóm chặt lấy Chiêu Hỉ vốn đang quỳ sát trên đất.

“Làm càn ! Buông nàng ra !” Thanh Vũ không ngần ngại bước vào trong đình, đang định tiến đến đẩy những bàn tay đang nắm lấy Chiêu Hỉ ra đã thấy mẫu phi hắn nhanh chân hơn vọt tới, xua đi hết đám thân thể không trọn vẹn kia.

Sau đó, người nắm tay Chiêu Hỉ, kéo đi.

“Mẫu phi, người muốn làm gì ?” Hắn bước nhanh tới phía trước, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, cơ hồ không thở nổi.

“Tiểu Song Tử, cứu ta !” Nguyễn Chiêu Hỉ kêu lên.

Mẫu phi hắn kéo Chiêu Hỉ lùi lại sau mấy bước.

“Không ! Mẫu phi, đừng mang nàng đi !”

Hắn nhanh chóng đuổi theo, nhưng dù thế nào cũng không đuổi kịp, cho dù hắn có vận khinh công đuổi theo nhưng vẫn kém một chút.

Chỉ kém một bước !

“Mẫu phi —“

“Thực ảm ỉ a !!!!”

Thanh âm oán giận vang lên bên tai khiến Thanh Vũ giật mình tỉnh lại. Vừa mở mắt ra hắn đã đối mặt với khuôn mặt đầy mệt mỏi của Nguyễn Chiêu Hỉ. Vừa tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, nhất thời hắn cũng không phân biệt rõ đâu là thực, đâu là mơ.

“Ô ... Ô.... Người ta không tìm thấy nguyên bảo !” Nàng xích lại nằm trọn trong lòng hắn.

Thân thể ẩm áp tựa sát trong ngực, chỉ vươn tay lên cũng đủ ôm trọn lấy nàng, lúc này Thanh Vũ mới có thể quẳng hết những lo lắng ẩn giấu mấy ngày qua ra khỏi đầu, những giọt lệ vui mừng lặng lẽ tuôn rơi trên khuôn mặt tuần tú có chút hốc hác.

“Người phải bồi thường cho ta. Người ta đang vui vẻ đếm nguyên bảo Người lại thức ta dậy, nguyên bảo biến mất rồi ... Người nhất định phải bồi thường cho ta !” Nàng ai oán than thở.

“Nguyên bảo ?” Hắn ôm chặt lấy nàng, lực đạo mỗi lúc một lớn, đem lệ nóng ẩm ướt thấm hết vào y phục nàng.

Nguyễn Chiêu Hỉ không kêu đau, chỉ hơi chu miệng nhìn hắn. In sâu vào mắt nàng là tuần nhan tiều tụy, hốc hác, trong mắt đầy những tơ máu, cằm lún phún râu ...

“Người làm sao vậy ?” Nàng khàn giọng hỏi.

“Nàng rút cuộc cũng tỉnh lại.” Hắn nhếch môi, trong mắt không giấu được tia xúc động.

“Ta bị sao vậy ?”

“Nàng trúng huyết sa !”

Nguyễn Chiêu Hỉ chậm rãi nhớ lại tình cảnh khi ấy, Thục Phi muốn cùng nàng đồng quy vu tận. Để bảo trì thanh tỉnh, nàng đã gắng sức lê ra khỏi điện, muốn cho cái lạnh khiến bản thân thanh tỉnh hơn chút ít, nhưng vẫn không ngăn được độc tính lan tỏa.

“Ta đã hôn mê rất lâu ?”

“....Mười ngày.”

“Người cũng từng ấy ngày không ăn không ngủ ?” Nàng áp tay lên má hắn, tỉ mỉ quan sát, càng nhìn rõ càng thấy đau lòng.

“Nàng hôn mê, trăm ăn cũng không có vị. Nàng hôn mê, đêm trăm không thể ngủ được.” Thanh Vũ khàn khàn đáp lại, miệng hôn nhẹ lên ngón tay nàng.

Hai mắt nàng ướt đầm lệ, cảm động không nói nên lời.

“Chiêu Hỉ, nàng vừa có một giấc mơ đẹp, có phải không ?”

Nàng cười, gạt đầu, lau lệ trên mắt. Nàng không dám nói cho hắn biết, trong mộng, nàng theo như lời hẹn mà đến, thiếu chút bị Quỷ hồn mang đi. Lúc định thần lại, người mang nàng theo đột nhiên lại đuổi nàng về, còn cười rất dịu dàng khiến cho nàng quên cả sợ hãi, cái gì mà nguyên bảo Căn bản chỉ là gạt hắn thôi.

“Trăm cho nàng vô số nguyên bảo nên nàng mới đồng ý lưu lại ?”

“Chàng thực nghĩ ta yêu tiền như vậy ?” Nàng trừng mắt giận dữ nhìn hắn, nước mắt không ngừng rơi.

“Trăm không biết, tình yêu có thể kéo dài bao lâu, nhưng có một điều trăm biết chắc, trăm không thể không có nàng.” Hắn dừng lại một chút, khàn khàn nói: “Trăm đã giải tán hậu cung, một phi tử cũng không lưu lại.”

Nàng ghen hòng trần trối nhìn hắn, khó có thể tin hắn lại làm như vậy.

“Một phần là vì nàng, một phần là vì trăm không thể lại dễ dàng tha thứ chuyện hậu cung không ngừng tranh đấu, trăm muốn một gia đình đích thực. Trăm là người đứng đầu một nước, cũng là trụ cột trong gia đình. Trăm muốn có một gia đình để có thể an tâm thả lỏng mình mỗi khi mệt mỏi, trăm muốn thú cô gái trăm yêu về làm vợ.”

Nàng vô cùng cảm động cùng kinh ngạc, trong lòng có vạn điều muốn nói nhưng lại không thốt được nên lời.

“Nàng trong lòng trăm còn quan trọng hơn cả những gì trăm tưởng. Trăm không biết phải làm thế nào để nàng có thể cảm nhận được, nhưng —“

Hắn dừng lại một chút, chăm chú nhìn nàng như muốn nhìn thấu lòng nàng, “Trẫm cùng nàng ước hẹn, đến khi gặp phải đại nạn, trẫm nhất định sẽ bảo vệ nàng, chúng ta cùng nhau vượt qua.”

“....Ngốc!” Nàng ngừng khóc, ôm chặt lấy hắn.

“Trẫm không ngốc, chỉ là trẫm muốn ném thử cảm giác hạnh phúc mà nàng đem đến thôi.”

“Được, muốn hạnh phúc phải không, cho ta một nguyên bảo, ta đảm bảo chàng hạnh phúc cả đời.” Nàng cam tâm tình nguyện làm ăn lỗ vốn, đem chính mình bán cho hắn.

“Đáng giá.” Hắn cười, rốt cuộc cũng an tâm.

Kết thúc Ngày tết dần đến gần, trong cung nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, hương thơm dập dìu.

Trước mắt đương là lúc lên đèn, trước cổng Tây Long môn, có một đạo thân ảnh nho nhỏ đang lén lút chạy lại, tính nhân dịp trong cung bận bịu chuẩn bị tiệc mừng năm mới mà trốn ra ngoài.

Mắt thấy chỉ còn ba bước là sẽ ra khỏi cung, hai người đang định bước khỏi Tây Long môn, chợt —

“Đi đâu ?”

“Ách !”

Thanh âm nam tử lãnh mị từ sau lưng đột ngột truyền tới hại Nguyễn Chiêu Hỉ sợ đến nhảy dựng lên.

“Sao thế, muốn xuất cung mà không nói trước cho trẫm một tiếng ?”

Thanh âm sắc bén như dao, đâm thẳng vào lòng nàng, trẫm mặc một hồi nàng mới nhận mệnh quay đầu lại, cười lấy lòng.

“Hoàng Thượng, không phải Người vẫn đang ở Đại Khánh điện sao ?”

Gần đến năm mới, mỗi ngày hắn đều bận bịu tiếp kiến sứ thần lân bang, chuẩn bị tế tổ, rất rất nhiều việc, mà nàng thì thật biết điều, cũng chẳng nháo loạn âm ỉ.

Thanh Vũ chậm rãi nheo mắt lại đánh giá nàng một lượt. “Nàng lại mặc y phục thái giám.” Hơn nữa còn là bào phục đại tổng quản kèm thêm dải lụa đỏ bán cánh tay.

“À ...”

“Đình nhi, vì sao con cũng mặc y phục thái giám ?” Trên trán Thanh Vũ đã nổi đầy gân xanh.

“Bẩm phụ hoàng, là Chiêu Hỉ muốn nhi thần mặc như vậy !” Thanh Đình không nói hai lời, chỉ vào đồng bọn đứng bên cạnh nói.

Nguyễn Chiêu Hỉ trừng mắt không dám tin.

“Vì sao ?”

“Phụ hoàng, đều là do Chiêu Hỉ ! Nàng nói muốn đi thăm đại nương, người nhất định sẽ không cho nàng xuất cung, cho nên mới ngang ngạnh muốn nhi thần đi cùng. Nàng nói, nếu để phụ hoàng phát hiện, liền để cho nàng xử lí.”

Nguyễn Chiêu Hỉ rốt cuộc cũng không nghe thêm nữa, vươn tay nhéo nhéo má Thanh Đình, “Tiểu tử, người rất không có nghĩa khí ! Ta dạy người thế nào ? Chúng ta làm người quan trọng nhất là phải giữ chữ tín, tiếp sau là đến nghĩa khí, kết quả, người cả hai đều không có ! Không phải chính người cũng nhớ đại nương, muốn ta mang theo xuất cung hay sao. Nay bị phát giác lại đổ hết tội lỗi lên đầu ta, không phải rất hèn hạ sao ? Ta dạy người như thế ?”

“Phụ hoàng sẽ mắng ta, nhưng người sẽ không chửi, không mắng người nha ...”

“Người !” Xú tiểu tử, cư nhiên lại nham hiểm như vậy.

“Tòng Thiện.” Thanh Đình năm tuổi buồn bã chu miệng, đáng thương hề hề hướng người đứng sau phụ hoàng cầu cứu.

Thân là thị tòng bên người Thái tử, Nguyễn Tông Thiện thở dài, chịu phạt bất hạnh tiêu sái tiến lên đem hân thoát khỏi ma chướng của tỷ tỷ mình.

Nguyễn Chiêu Hỉ chỉ còn nước thở phì phì, trừng mắt nhìn tiểu đệ cùng nam hài đang cười đến vô cùng khoái chí.

Nàng rớt cuộc là không nói lại được với yêu nghiệt, hừ, không biết nó giống ai đây nữa ?

“Chiêu Hỉ.” Thanh Vũ trầm giọng gọi.

Nguyễn Chiêu Hỉ hí mắt nhìn qua, lòng thầm khảng định, Thanh Đình cực kỳ giống hần.

Chỉ thấy Thanh Vũ tiến đến phía trước một bước, vốn đang ôn nhu nắm tay nàng, hần chợt cúi người nhẹ nhàng ôm lấy nàng bước nhanh về phía tấm điện.

“Ách ... Kỳ thật, ta nghĩ ôm như vậy không trang nhã cho lắm Chàng không cần ôm ta như vậy” Vì chuẩn bị tiệc tất niên, toàn bộ cung nữ, thái giám trong cung qua lại làm việc như thoi đưa, ngay cả các quan lại cũng đều ở trong các bộ sở chăm chỉ làm việc. Hần ôm nàng như vậy, cơ hồ là phải vòng qua rất nhiều nơi mới có thể trở về tấm điện, như vậy nàng đâu còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa ?”

“Nàng không biết hiện giờ nàng so với trẫm còn tôn quý hơn sao ?” Hần hừ giọng, nói, bước chân mỗi lúc một nhanh hơn. Bước vào trong điện, hần nhẹ nhàng đặt nàng nằm trên giường lớn, sau đó cúi người lấy xuống chiếc mũ thái giám trên đầu nàng, mái tóc dài như thác lập tức rủ xuống xoa tung trên đệm gấm màu cam nhạt.

“Chàng giận sao ?” Chuyện đã đến nước này, nàng chỉ đành ngoan ngoãn cúi đầu nhận tội.

“Trẫm sao dám đây ?” Hần lại hừ một tiếng, cởi bỏ mũ miện cùng ngoài bào sau đó nằm chết đĩnh bên cạnh nàng.

“Nàng xem, trẫm ngay đến thay quần áo cũng đều không dám mượn nàng ra tay.”

Sờ sờ cái mũi, Nguyễn Chiêu Hỉ gượng cười, giả bộ đáng yêu, nói. “Hoàng Thượng, không nên tức giận nha. Chàng cũng biết sắp đến tết, chàng đưa nương nhiều tiền như vậy, ta sợ bà không cẩn thận lại tiêu pha lung tung, sau đó khiến chính mình chết đói trong nhà.”

“Vậy sao ?”

“Hơn nữa, ta cũng không phải Hoàng Hậu, người bận bịu ở Đại Khánh điện, ta lại không giúp được gì vậy nên mới muốn ra ngoài dạo chơi một chút.” Không có hần làm bạn, nàng một mình thật nhàm chán, vừa vặn Thanh Đình nảy lòng tham, cho nên nàng mới đánh bạo dẫn nó xuất cung.

“Nàng đang trách cứ trẫm không phong nàng làm Hoàng Hậu ?” Bởi vì xuất thân của nàng quá bình thường nên không thể trở thành Hoàng Hậu, nhưng kiếp này hần lại chỉ yêu duy nhất mình nàng, không lập hậu hần cũng không để ý chút nào.

“Không phải, ta đâu cần tước vị ấy, chỉ cần có thể được ở bên cạnh chàng là tốt rồi.” Phi cùng Hậu có gì khác nhau ? Quan trọng nhất vẫn là hiện tại hần chỉ có duy nhất một mình nàng, tình yêu của hần cũng trao hết cho nàng, nàng đã thấy thực thỏa mãn.

Xoay người, nàng hiếm khi lại chủ động hôn hần, vẻ mặt hần thế nhưng lại không chút biến đổi.

Nguyễn Chiêu Hỉ thấy vậy liền cả kinh, không nghĩ hần lại tức giận đến như vậy.

“Chàng thật sự giận ta” Nàng ủy khuất cúi thấp đầu.

Rõ ràng đều là hần suốt ngày lôi vấn đề Hoàng tự ra làm có động tay động chân với nàng, một đường “trở mình” đến hừng đông, hiện tại lại cự tuyệt nàng cầu hoan khiến nàng không khỏi hoài nghi mị lực của bản thân.

“Nàng đang mang thai, đừng hôn trẫm, trẫm sợ chính mình sẽ không kiềm chế được.” Biết nàng đã nghĩ lệch đi, hần lập tức kéo nàng ôm vào trong lòng.

“.....A ?”

“Nàng đã có thai, trăm không cho phép nàng đi lung tung.” Hấn ôn nhu gạt những lọn tóc của nàng ra sau vành tai, chỉnh lại đầu nàng tựa vào vai hấn, nghiêng người ôm nàng thật chặt.

Nguyễn Chiêu Hỉ chớp chớp mắt. “...Vì sao chuyện này ta còn chẳng biết, chàng lại biết ?”

“Thái y nói với trăm.”

“...Thì ra là thế.” Từ sau khi nàng trúng phải huyết sa, cứ nửa tháng thái y sẽ đến bắt mạch cho nàng một lần. Thì ra không phải chỉ là để kiểm tra xem chất độc trong người nàng đã hoàn toàn tiêu trừ hay chưa, mà còn để xem xem nàng có mang bầu hay chưa.

“Vậy nên chàng mới nói, hiện giờ ta so với chàng còn tôn quý hơn ?”

“Đúng vậy.” Hấn cười nhẹ.

“Tốt lắm, một khi đã như vậy, ta muốn cùng chàng lập một giao ước mới.”

Thanh Vũ nhướn mày. “Thỉnh.”

“Từ nay trở đi, chàng không được trói buộc mọi hành động của ta, không được kêu lão Quan Ngọc suốt ngày theo sau lưng ta, không được để ta suốt ngày phải quần quanh trong điện, còn có —”

“Thoạt nghe, nàng tựa hồ có rất nhiều điều bất mãn với ta ?” Hấn đột ngột lên tiếng cắt đứt lời nói của nàng.

“Không có, chỉ là ta không thích bị trói buộc mà thôi.” Nàng mấp máy môi, không muốn nói bản thân căn bản là bị người giám thị.

“Sao có thể, nàng đang mang trong mình cốt nhục hoàng thất, hết thảy đều phải nghe theo trăm sắp đặt.”

“Rõ ràng hiện giờ ta còn tôn quý hơn chàng, vì cái gì còn phải nghe theo chàng sắp xếp ?” Nàng trừng mắt nhìn hấn, khóe miệng cong lên bất mãn.

“Bởi vì trước đây chúng ta đã giao hẹn, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, trăm bị bó buộc trong cung làm sao nàng có thể ra ngoài dạo chơi ? Bên người trăm lúc nào cũng có người theo sau, nàng thế nhưng cũng muốn so sánh công việc.”

“Hả ?”

“Hơn nữa, nàng đã nhận nguyên bảo của trăm, nàng phải có trách nhiệm mang lại hạnh phúc cho trăm cả đời.”

Nàng tròn mắt ngạc nhiên. “Ta thu nguyên bảo của chàng bao giờ ?” Tiền ư ? Đâu ? Đâu ?

“Đã giao cho nương rồi.”

“Hả ?”

“Không phải dân gian vẫn có tục lệ đó sao ?”

“Nương ta là một người bại gia, sao chàng có thể đưa tiền cho người” Ô ... ô ... tiền của nàng bay mất rồi !

“Không cho phép giấu diếm, lừa gạt; không cho phép phản bội, lại càng không được phép hối hận, tất cả những điều này đều do nàng nói, trăm toàn chiều theo ước hẹn của chúng ta mà thôi, nàng nên nhớ kĩ.”

“....Chỉ là, nói hạnh phúc nhưng ta cũng chẳng biết phải thế nào mới tính là hạnh phúc.” Nàng chu miệng, ai oán nói.

“Chỉ cần nàng tuân thủ ước định, luôn ở bên trăm là trăm đã rất hạnh phúc.”

“Chỉ đơn giản như vậy ?”

“Ừm.”

“Kia...” Đôi mắt to, tròn khê chuyển, nàng tựa sâu vào lòng hấn. “Chàng có thấy hạnh phúc không ?”

“....Có.” Hấn cười híp mắt, rất hài lòng ôm chặt lấy nàng.

“Tiếp tục tăng thêm một nguyên bảo.”

“....Nàng tính chuyện làm ăn với trẫm ?” Hắc nheo mắt lại.

“Ta là Ngân phi mà.” Yêu tiền là bản tính, tham tài là thiên tính.

Hắc còn có thể làm gì, chỉ còn nước híp mắt cười thỏa mãn nói: “Ừm, nàng là Ngân phi mà trẫm yêu nhất.”

Nàng nằm trong vòng tay hắc, mỉm cười rạng rỡ. Tình yêu của họ bắt đầu từ một lời ước hẹn, qua thời gian, tình yêu đó dần ấp ủ thành hạnh phúc.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-phi-yeu-tien-cua-ta-hoang>